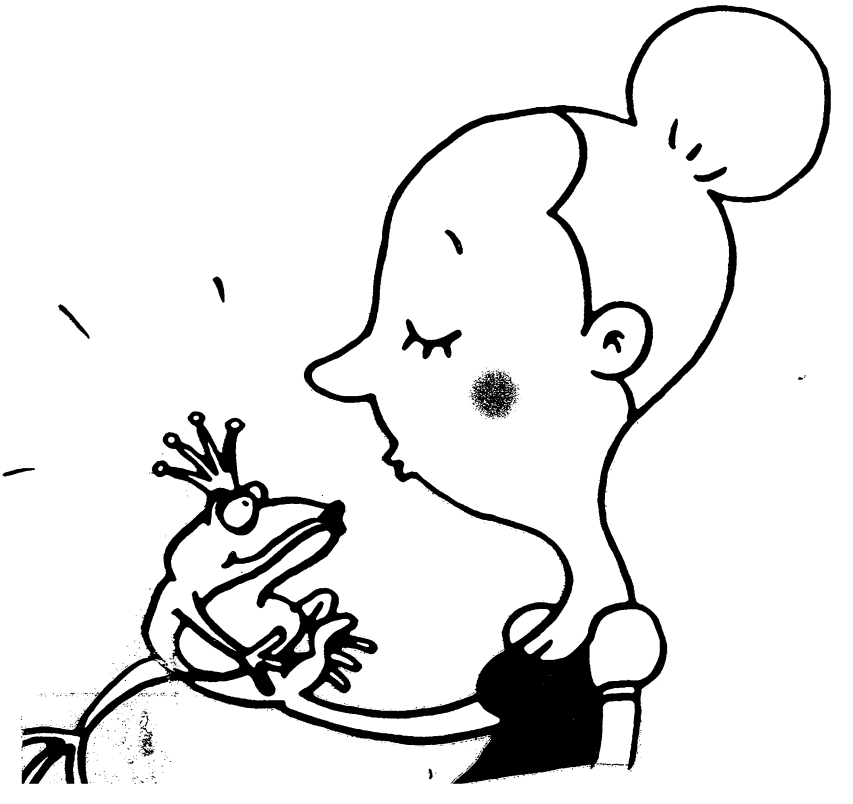

COLECŢIA RÂSUL LUMII

JAMES FINN GARNER (n. 1939, Detroit), unul dintre umoriștii percutanți ai literaturii americane, este absolvent al Universității din Michigan. După terminarea studiilor se mută la Chicago, unde diploma nu-i e de mare folos la început. Lucrează ca zugrav, brutar, funcționar într-un depozit și abia într-un târziu prinde un post de editor la o publicație cu profil imobiliar. Totodată, studiază diverse tehnici de improvizație folosite de actori, pe care le exercită în mai multe cluburi de noapte din Chicago. Marile lui succese literare se leagă de trei cărticele pline de o ironie mușcătoare la adresa corectitudinii politice: *Politically Correct Bedtime Stories*, *Once Upon A More Enlightened Time* și *Politically Correct Holiday Stories*, reunite în volumul pe care Humanitas îl lansează acum în colecția „Râsul lumii". Prima parte a trilogiei a avut vânzări de peste 2,5 milioane de exemplare și a petrecut 64 de săptămâni pe lista de bestseller-uri a *New York Times*. James Finn Garner devine editor la *Chicago Magazine*, pentru care semnează lunar rubrica „The Garner Report". El publică de asemenea în *Playboy*, *New York Times*, *Wall Street Journal*, *TV Guide*, *The Chicago Tribune Magazine*, *Utne Reader* etc. Ultima carte a lui Garner se numește *Apocalypse Wow!: A Memoir for the End of Time*. Cât despre vorba sa de duh preferată, aceasta vine din vremea mașinilor de scris. Ea îi aparține lui George Santayana și sună astfel: „Cel mai bun prieten al scriitorului este coșul de hârtii".

JAMES FINN GARNER

Poveşti corecte politic de adormit copiii

Traducere din engleză de
FELICIA MARDALE

HUMANITAS
BUCUREŞTI

Coordonatorul colecției
RADU PARASCHIVESCU

Coperta și ilustrația
GABI DUMITRU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GARNER, JAMES FINN
Povești corecte politic de adormit copiii /
James Finn Garner; trad.: Felicia Mardale. – Ed. a 2-a. –
București: Humanitas, 2007
ISBN 978-973-50-1894-8

I. Mardale, Felicia (trad.)

821.111(73)-7=135.1

JAMES FINN GARNER
POLITICALLY CORRECT BEDTIME STORIES
Copyright © 1994 by James Finn Garner

ONCE UPON A MORE ENLIGHTENED TIME
Copyright © 1995 by James Finn Garner

POLITICALLY CORRECT HOLIDAY STORIES
Copyright © 1995 by James Finn Garner
All Rights Reserved. This translation published under licence.

© HUMANITAS, 2005, 2007, pentru prezenta versiune românească

EDITURA HUMANITAS
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/317 18 19, fax 021/317 18 24
www.humanitas.ro
Comenzi CARTE PRIN POȘTĂ: tel. 021/311 23 30,
fax 021/313 50 35, C.P.C.E. – CP 14, București
e-mail: cpp@humanitas.ro
www.librariilehumanitas.ro

Teatrului Absurd, inclusiv lui Pepe, Armando, Egon, Ted, Matteo, Nick și Julietei; lui James Ghelkins Jr. și lui Willie, Smitty și Jocko de la „Teamsters Children's Puppet Theater"; și altora pe care spațiul nu-mi permite să-i pomenesc. Lui Carol, pentru ajutor și încurajări, și lui Lies, pentru totul.

Lui Anne Conrad-Antoville, violoncelist principal al Orchestrei Simfonice Evrika din California, care a ales compasiunea în detrimentul culturii, preferând să demisioneze decât să interpreteze *Petrică și lupul*, o piesă pentru orchestră care îi învață pe preadulții noștri să se teamă de și să-i disprețuiască pe lupi, dar și pe alți prădători sălbatici.
De asemenea, și chiar mai important, lui Lies și lui Nyuji.

Entităților umane de la Universitatea din Moorhead, care au interzis oficial vâscul ca podoabă de Crăciun, fiindcă, potrivit directorului Roland Dille, „are tendința de a consfinți intimitatea spontană".
De asemenea, lui Lies și Liam, strălucitoarele mele stele de Crăciun.

scufița roșie

A fost odată ca niciodată o tânără persoană pe nume Scufița Roșie, care trăia cu mama ei la liziera unei păduri vaste. Într-o bună zi, mama ei o rugă să ducă un coș încărcat cu fructe proaspete, și niște apă minerală la domiciliul bunicii ei, nu pentru că asta ar fi fost treabă de femeie — nu, Doamne ferește —, ci fiindcă făcea astfel un gest generos, care stimula dezvoltarea sentimentului de apartenență la comunitate. În plus, bunica ei *nu* era bolnavă, ci mai degrabă într-o stare perfectă de sănătate fizică și mentală, fiind absolut capabilă să aibă grijă de propria persoană, ca orice adult ajuns la maturitate.

Deci, Scufița Roșie își luă coșul și porni la drum prin pădure. Mulți oameni considerau pădurea ca pe un loc plin de pericole și amenințări, de aceea nu puneau niciodată piciorul acolo. În ciuda acestui fapt, Scufița Roșie avea suficientă încredere de sine și în sexualitatea ei crescândă, încât să nu se lase intimidată de asemenea clișee freudiene.

Pe drumul spre casa Bunicuței, Scufița Roșie fu acostată de un lup care o întrebă ce duce în coș. Ea îi răspunse:

— Câteva snack-uri sănătoase pentru bunicuța mea, care, cu siguranță, este absolut capabilă să-și poarte singură de grijă ca orice adult ajuns la maturitate.

Și lupul îi răspunse:

— Știi, draga mea, pădurea nu-i un loc sigur pentru fetițe care se plimbă singure.

Scufița Roșie îi răspunse:

— Consider remarca ta sexistă extrem de jignitoare, însă prefer s-o ignor, gândindu-mă la statutul bine cunoscut de proscris al societății pe care-l ai, din cauza căruia stresul te-a obligat să elaborezi această viziune personală despre lume și viață, care este cu totul valabilă. Iar acum, te rog să mă scuzi, fiindcă trebuie să-mi văd de drum.

Scufița Roșie merse mai departe și nu se abătu de la drumul principal. Însă, cum statutul de proscris al societății îl ajutase pe lup să se debaraseze de clișeele înrobitoare, tributare modului de gândire tipic occidental, liniar, lupul cunoștea o scurtătură pe care putea ajunge mai rapid la casa Bunicuței. Dădu buzna în casă și o mâncă pe Bunicuță, acțiune al cărei curs era perfect firesc și valabil pentru un carnivor ca el. După care, total dezinhibat, eliberat de prejudecățile tradiționaliste, rigide în legătură cu conceptul de masculin și conceptul de feminin, își puse cămășuța de noapte a Bunicuței și se urcă în pat.

De cum intră pe ușă, Scufița Roșie spuse:

— Bunicuțo, ți-am adus niște snack-uri fără sodiu și fără grăsime, ca expresie a respectului față de rolul tău de matriarh înțelept și preocupat de binele celorlalți.

Din pat, lupul rosti cu blândețe:

— Apropie-te, copila mea, ca să te pot vedea mai bine.

Scufița Roșie spuse:

— A, am uitat că ești dezavantajată optic cu desăvârșire. Bunicuțo, dar ce ochi mari ai!

— Fiindcă au văzut multe și au iertat multe, draga mea.

— Bunicuțo, dar ce nas mare ai — sigur, totul e relativ și, firește, este atrăgător, în felul lui!

— Fiindcă a mirosit multe și a iertat multe, draga mea.

— Bunicuțo, dar ce dinți mari ai!

— Sunt mulțumit cu mine, de ceea *ce* sunt și *cine* sunt, îi răspunse lupul și sări din pat.

Și o înșfăcă pe Scufița Roșie în gheare, hotărât să o devoreze. Scufița Roșie țipă, nu pentru că ar fi fost înfricoșată

de predispoziția aparentă a lupului spre travesti, ci din cauză că îi invadase intenționat spațiul personal.

Țipetele ei fură auzite de o persoană care trecea prin zonă, de profesie tăietor de lemne (sau tehnician de combustibil lemnos, după cum prefera să i se spună). Când se năpusti în căsuță, acesta remarcă imediat comportamentul inadecvat și încercă să intervină. Însă, pe când ridica securea, pregătit să lovească, atât Scufița Roșie, cât și lupul se opriră.

— Și ce zici că ai de gând să faci? îl luă la întrebări Scufița Roșie.

Tehnicianul de combustibil lemnos clipi nedumerit și se strădui să furnizeze o explicație, însă nu-i trecu prin minte nici un cuvânt.

— Auzi, să dai buzna aici ca un om din Neanderthal, agitându-ți arma și lăsând-o să te exprime! exclamă Scufița. Obsedatule! Specimenule! Cum îndrăznești să presupui că o femeie nu e în stare să-și regleze singură conturile cu lupul, fără a fi nevoie de intervenția unui bărbat?!

La auzul discursului pasionat al Scufiței Roșii, Bunicuța sări afară prin gura lupului, înșfăcă securea din mâinile tehnicianului de combustibil lemnos și îi reteză scurt capul. După această grea încercare, Scufița Roșie, Bunicuța și lupul se simțiră uniți de un anume sentiment al cauzei comune. Hotărâră să înființeze un cămin alternativ bazat pe respectul reciproc și pe cooperare, și trăiră împreună fericiți în pădure până la adânci bătrânețe.

hainele noi ale împăratului

Odinioară, într-un ținut foarte îndepărtat, trăia un croitor voiajor care s-a trezit brusc într-o țară necunoscută. Acum, croitorii care călătoresc prin lume constituie de regulă un grup aparte, fiind atenți să nu încalce normele de conduită și de decență locale, însă croitorul în speță era excesiv de gregar și necioplit. Curând ajunse la un han de prin partea locului, unde făcu exces de alcool, invadă spațiul personal al angajatelor de gen feminin și istorisi povestiri necuviincioase despre tinichigii, vidanjori și alte categorii profesionale.

Hangiul depuse imediat plângere la poliție, iar polițiștii îl săltară pe croitor și-l duseră dinaintea împăratului. După cum vă puteți închipui, convingerea pe care o nutrea de-o viață în legitimitatea absolută a monarhiei și în superioritatea inerentă a bărbatului îl transformase pe împărat într-un tiran infatuat și dezavantajat la capitolul înțelepciune. Croitorul nostru remarcă imediat aceste trăsături de personalitate și decise să le folosească în beneficiu personal.

Împăratul îl întrebă:

— Ai vreo ultimă dorință înainte de a te alunga definitiv de pe proprietatea mea?

Și croitorul îi răspunse:

— Doar ca Maiestatea Voastră să-mi facă cinstea de a-mi permite să-i croiesc o garderobă regală nouă. Fiindcă am adus cu mine o țesătură specială care este atât de rară și de fină, încât nu poate fi văzută decât de anumite persoane —

exact acel gen de persoane care ați dori să vă populeze împărăția —, adică persoane corecte din punct de vedere politic, juste din punct de vedere moral, agere din punct de vedere intelectual, tolerante din punct de vedere cultural și care nu fumează, nu beau, nu râd la bancuri sexiste, nu se uită prea mult la televizor, nu ascultă muzică country și nici nu fac grătar.

După ce stătu o clipă pe gânduri, împăratul acceptă cererea croitorului. Era flatat de ideea fascistă, hormonal-masculină, că împărăția sa, cu tot cu locuitorii ei, exista numai pentru a-l face pe el să arate bine. Era ca și când ar fi câștigat o soție-model, dar sentimentul trebuia multiplicat de 100 000 de ori.

Firește, un asemenea material rarefiat nu exista. Experiența anilor petrecuți în afara granițelor societății normale îl obligase pe croitor să-și elaboreze un cod moral propriu, determinându-l să-l ducă cu prețul și să-l pună într-o postură jenantă pe împărat, în numele muncitorilor liber-profesioniști de pretutindeni. Și astfel, în timp ce trudea cu conștiinciozitate, reuși să-l convingă pe împărat că taie și coase bucățile de material care, din cel mai strict punct de vedere obiectiv al realității, nu existau.

Când croitorul îl anunță că a terminat, împăratul se uită în oglindă la noile sale articole vestimentare. Și, pe când stătea acolo, la fel de gol precum fusese în ziua în care venise pe lume, oricine putea lesne vedea că perioada de exploatare a clasei țărănești își pusese amprenta asupra corpului său, transformându-l într-o masă dizgrațioasă de carne albă și flască. Firește, și împăratul văzu același lucru, dar pretinse că vede niște straie minunate și politic corecte. Și, fiindcă voia să se laude cu aceste noi și splendide haine nemaivăzute, el porunci să se organizeze o paradă în ziua următoare.

A doua zi de dimineață, toți supușii lui se aliniară de-a lungul străzilor pentru a asista la marea paradă. Peste tot circulau zvonuri despre noile haine ale împăratului pe care

le puteau vedea numai persoanele avizate, cu un stil de viață sănătos, și, prin urmare, toți și fiecare era hotărât să fie și mai pe linie decât vecinul lui.

Parada începu în aclamații și ovații. Pe măsură ce împăratul își purta pe străzi carcasa lui patriarhală, buhăită și palidă, toată lumea scotea exclamații de ah! și oh! ca la vederea noilor sale haine minunate. Toată lumea, cu excepția unui băiețel care strigă în gura mare:

— Împăratul e gol!

Parada se opri. Împăratul se opri. Peste mulțime se lăsă o tăcere grea, până când un țăran ager la minte spuse cu glas tare:

— Nu, nu-i adevărat. Împăratul a adoptat, pur și simplu, un stil de viață în care hainele sunt opționale!

Din toate piepturile se înălțară ovații puternice, oamenii își aruncară cât colo hainele de pe ei și începură cu toții să danseze în soare, așa cum fuseseră făcuți de la Natură. Iar din ziua aceea, țara deveni optativ-îmbrăcată, iar croitorul nostru, privat de mijloacele firești de subzistență, își strânse acul și ața și, de atunci, nimeni nu mai auzi vreodată de el.

cei trei purceluși

*A*u fost odată ca niciodată trei purceluși care trăiau în spiritul respectului reciproc și în armonie cu mediul înconjurător. Recurgând la materiale indigene, specifice regiunii respective, fiecare își construi câte o căsuță frumoasă. Unul dintre purceluși își ridică o casă din paie, altul, din bețe, iar cel de-al treilea, o casă din chirpici, gunoaie și iederă cățărătoare, turnate în formă de cărămidă și arse într-un cuptor de dimensiuni relativ mici. După ce terminară construcțiile, purcelușii, mulțumiți de munca lor, se instalară să ducă o viață liniștită, în pace și autodeterminare.

Numai că scurta perioadă idilică se spulberă curând ca un vis. Într-o bună zi, își făcu apariția un lup mare și rău, cu idei expansioniste. La vederea purcelușilor, acesta simți cum i se face foarte foame, atât în sens fizic, cât și ideologic. La vederea lupului, purcelușii o rupseră la fugă în casa de paie. Lupul alergă pe urmele lor și, ajuns lângă prima casă, izbi puternic cu pumnul în ușă și strigă:

— Purcelușilor, purcelușilor, dați-mi drumul înăuntru!

Însă purcelușii îi răspunseră în cor strigând:

— Tactica ta agresivă nu îi poate înfricoșa pe purcelușii care-și apără căminul și cultura.

Numai că lupul nu acceptă nici un refuz, mai cu seamă socotind că acesta îi este dreptul și, evident, destinul. Astfel încât își umflă pieptul și suflă până când dărâmă casa din paie. Înspăimântați, purcelușii fugiră să se ascundă în casa din bețe, cu lupul pe urmele lor. Pe locul pe care se ridicase

casa de paie, se instalară alți lupi care cumpărară terenul și înființară o plantație de banane.

Ajuns în fața căsuței din bețe, lupul izbi din nou cu pumnul în ușă și strigă:

— Purcelușilor, purcelușilor, dați-mi drumul înăuntru!

Iar purcelușii îi răspunseră într-un glas strigând:

— Du-te dracu' măi, carnivorule! Exploatatorule imperialist ce ești!

La care lupul chicoti condescendent și își spuse în sinea lui:

— Ce copilăroși sunt — în felul lor. Păcat că trebuie să dispară — totuși nimic nu poate sta în calea progresului.

Așa încât lupul își umflă pieptul, suflă și dărâmă căsuța din bețe. Purcelușii fugiră să se adăpostească în căsuța din cărămidă, cu lupul urmându-i îndeaproape. Pe locul unde se înălța casa din bețe, se instalară alți lupi care construiră un complex de agrement pentru lupii aflați în vacanță, în care fiecare apartament refăcea în sticlă fibroasă căsuța de bețe, precum și o galerie comercială cu suveniruri artizanale, snorkeling și spectacole cu delfini.

Ajuns în fața căsuței de cărămidă, lupul izbi din nou în ușă și strigă:

— Purcelușilor, purcelușilor, dați-mi drumul înăuntru!

De această dată, purcelușii îi răspunseră cântând imnuri de solidaritate și adresând scrisori de protest către Națiunile Unite.

Deja lupul se cam înfuriase în fața refuzului repetat al purcelușilor de a vedea situația din perspectiva unui carnivor. Așa încât își umflă pieptul și suflă, și suflă, și suflă... după care își încleștă mâinile de piept și căzu răpus de un infarct masiv, provocat de consumul în exces de alimente bogate în grăsimi.

Cei trei purcelуși se bucurară nespus că dreptatea triumfase și executară un mic dans în jurul cadavrului lupului. Următorul pas fu eliberarea patriei. Adunară un grup de

purceluşi care fuseseră expulzaţi de pe proprietăţile lor. Această nouă brigadă de *porcinistas* atacă complexul de vacanţă cu mitraliere şi lansatoare de rachetă şi-i măcelări pe lupii exploatatori cruzi, transmiţând astfel un semnal lipsit de echivoc restului emisferei să nu se mai amestece în treburile lor interne. În continuare, lupii puseră bazele unei democraţii-model de tip socialist, care oferea învăţământ gratuit, asigurări de sănătate şi locuinţe ieftine pentru toată lumea.

Avertisment: Lupul din poveste este rodul unei construcţii metaforice. Nici un lup din viaţa reală nu a fost rănit în cursul scrierii acestei poveşti.

A fost odată ca niciodată, demult, într-un regat foarte îndepărtat, trăia un morar extrem de dezavantajat din punct de vedere economic. Iar morarul nostru își împărțea modesta locuință cu unica lui fiică, o tânără independentă pe nume Esmeralda. Trebuie spus că morarul era mai degrabă foarte rușinat de sărăcia lui, decât furios pe sistemul economic care îl marginalizase, și se frământa necontenit să găsească o cale de îmbogățire rapidă.

— Dacă aș putea-o mărita pe fiică-mea cu un om bogat, reflecta el într-o manieră depășită și sexistă, atunci ea s-ar simți împlinită, iar eu n-aș mai fi nevoit să muncesc nici o singură zi în viața mea.

Pentru a-și atinge acest obiectiv meschin, el avu o idee inspirată. Conform strategiei stabilite, urma să lanseze zvonul cum că fiica lui putea să toarcă fire de aur din paie obișnuite, de hambar. Folosindu-se de acest neadevăr, el ar fi reușit să atragă atenția multor bărbați bogați și s-o mărite pe Esmeralda.

Zvonul se răspândi pe tot cuprinsul regatului într-o manieră care, întâmplător, aducea destul de mult cu incendiile pustiitoare, și ajunse curând la urechile prințului. Asemenea tuturor bărbaților de condiția lui socială, avizi de câștig și ușor de păcălit, el dădu crezare zvonului și o invită pe Esmeralda la castel de sărbătoarea zilei de 1 Mai. Însă, de cum ajunse tânăra la castel, prințul puse să fie aruncată

într-o temniţă plină cu paie şi îi dădu poruncă să ţească din ele fire de aur.

Ferecată în temniţă, temându-se pentru viaţa ei, Esmeralda stătea aşezată direct pe pardoseală şi plângea amarnic. Niciodată nu avusese până atunci sentimentul flagrant al exploatării patriarhale. În timp ce plângea, un bărbat mărunţel, cu o pălărie caraghioasă, îşi făcu deodată apariţia în temniţă.

— De ce plângi, draga mea? o întrebă el.

Deşi se sperie, Esmeralda îi răspunse:

— Prinţul mi-a poruncit să ţes fire de aur din aceste paie.

— Bine, bine, şi totuşi de ce plângi? o întrebă el din nou.

— Fiindcă este imposibil. Tu ce-oi fi fiind, vreun specialist cu calificări şi capacităţi profesionale deosebite, sau ce?

Bărbatul diferit după statură chicoti şi rosti:

— Drăguţă, gândeşti prea mult cu emisfera cerebrală stângă, aşa să ştii. Totuşi, cred că ai noroc. Am să-ţi arăt eu cum poţi duce această sarcină la îndeplinire, însă, mai întâi, trebuie să-mi promiţi că ai să-mi dai în schimb exact ce-am să-ţi cer.

În lipsa altei alternative, Esmeralda îşi dădu consimţământul. Pentru a transforma paiele în aur, cei doi le-au dus la o cooperativă agricolă din regiune, unde fură folosite la repararea unui acoperiş vechi. Dispunând acum de o casă mai uscată, sănătatea fermierilor se îmbunătăţi, ei deveniră mai productivi şi obţinură o recoltă record de grâu pentru consumul local. Copiii din regat crescură mai sănătoşi şi mai înalţi, merseră la o şcoală cooperatistă şi, treptat, transformară regatul într-un tip de democraţie-model din care fură eliminate inechitatea economică sau sexuală, făcând astfel să scadă rata mortalităţii infantile. După ce populaţia ajunse la această etapă a dezvoltării sale, prinţul fu luat prizonier de mulţimea furibundă şi omorât cu furci, chiar pe treptele palatului său. Pe măsură ce noi fonduri de investiţii

se scurgeau înspre regat venind din toată lumea, țăranii își amintiră de gestul generos al Esmeraldei și o recompensară dăruindu-i nenumărate cufere pline cu aur.

După toate aceste întâmplări, bărbatul cel mărunțel cu pălărie caraghioasă râse și spuse:

— *Iată* cum poți transforma paiele în aur.

După care continuă cu o expresie amenințătoare:

— Acum, că eu mi-am îndeplinit partea mea, și tu trebuie să-ți respecți învoiala. Trebuie să mi-l dăruiești pe primul tău născut!

Esmeralda îi replică pe un ton tăios:

— Nu sunt obligată să negociez cu persoane care-mi încalcă drepturile legitime de reproducere!

Bărbatul cu înălțime precară, sau, altfel spus, dezavantajat pe verticală, fu surprins de siguranța care răzbătea din tonul ei. Hotărându-se brusc să-și schimbe tactica, el i se adresă pe un ton mieros:

— Mi se pare corect, drăguță. Te iert de angajamentul luat dacă ghicești cum mă cheamă.

— Prea bine, îi răspunse Esmeralda.

Tânăra făcu o pauză, reflectă, își mângâie ușurel bărbia cu degetul, după care rosti:

— Oare numele tău e... hm... of, nu știu... poate... Rumpelstiltskin?

— AAAHHH?! exclamă pe un ton strident de uimire omulețul de o înălțime mult sub standarde. Bine... dar... cum de-ai știut?

Ea îi răspunse:

— Păi, nu ți-ai scos din piept ecusonul pe care este trecut numele tău, de la seminarul pe tema „Modalități prin care o persoană scundă își poate recăpăta încrederea în sine".

Rumpelstiltskin țipă furios și bătu din picior, moment în care pământul se căscă sub el și-l înghiți într-un nor de

fum și sulf. Cu aurul dobândit, Esmeralda se mută în California, ca să deschidă o clinică de avorturi, unde le lumină și pe alte femei ce trebuiau să facă pentru a nu permite nimănui să le transforme în sclavele propriului lor sistem reproductiv, și trăi până la adânci bătrâneți ca persoană necăsătorită, dedicată exclusiv muncii sale și perfect împlinită.

cei trei țapi gruff codependenți

Trăiau odată ca niciodată, undeva, într-o regiune montană încântătoare, trei țapi care erau înrudiți prin legături de sânge, fiind frați. Numele lor de familie era Gruff* și formau o familie strâns unită. În lunile de iarnă, ei locuiau într-o vale înverzită, cu vegetație bogată, se hrăneau cu iarbă și făceau tot felul de lucruri firești caprinelor. La venirea verii, ei urcau la munte, fiindcă acolo, pe pășuni, creștea iarbă mai dulce. În acest fel, ei nu suprasolicitau pășunea din vale și lăsau asupra mediului o amprentă ecologică cât mai mică posibil.

Pentru a ajunge la pășune, țapii erau obligați să traverseze un pod înălțat peste o prăpastie adâncă. Odată cu sosirea primelor zile de vară, unul dintre țapi porni să traverseze podul. Acest țap era cel mai puțin împlinit cronologic dintre frați și, de aceea, era și cel cu superioritatea cea mai redusă din punct de vedere al mărimii. Odată ajuns la pod, își fixă casca de protecție și se prinse ferm de balustradă. Însă, pe când se pregătea să treacă podul, se auzi venind de sub el un urlet amenințător.

Peste balustradă și direct pe pod sări un căpcăun — păros, desăvârșit sub aspectul murdăriei și cu miros intensificat.

— Buhuhu! intonă căpcăunul. Eu sunt stăpânul podului și-l păzesc. Ce contează că țapii au dreptul să treacă pe podul meu, eu tot am să-l mănânc pe cel care cutează s-o facă!

---

* Morocănos (limba engleză) (*N. t.*).

— Bine, dar de ce, domnule Căpcăun? behăi ţapul.

— Fiindcă sunt căpcăun şi mândru de ceea ce sunt. Am şi eu nevoile mele de căpcăun, iar printre aceste nevoi se numără şi consumarea ţapilor, aşa c-ai face bine să ţii cont de ele, de nevoi, altfel e vai de tine.

Ţapul se îngrozi.

— Desigur, domnule, bâigui el. Dacă, mâncându-mă, aţi deveni un căpcăun mai împlinit, să ştiţi că nimic nu m-ar mulţumi mai mult. Însă, nu mă pot înscrie pe această direcţie de acţiune fără să-i consult mai întâi pe fraţii mei. Sunteţi bun să mă scuzaţi, vă rog?

Şi ţapul o rupse la fugă spre vale.

Apoi, ţapul mijlociu dintre fraţi ajunse la pod. Acest ţap era mai avansat din punct de vedere cronologic decât primul şi de aceea se bucura de un avantaj sub raportul dimensiunii (deşi acest aspect nu-l făcea nici mai bun, nici mai merituos). Tocmai se pregătea să treacă podul, când căpcăunul îi aţinu calea.

— Natura m-a făcut căpcăun, spuse el, şi îmi accept cu bucurie condiţia de căpcăun. Cutezi să-mi contesţi dreptul de a trăi o viaţă de căpcăun împlinită şi eficientă pe cât de mult îmi stă în putinţă?

— Cine, eu? Niciodată! exclamă ţapul plin de cutezanţă.

— Atunci stai liniştit pe loc până ajung la tine să te mănânc. Nu cumva să-ndrăzneşti să fugi, fiindcă am s-o iau ca pe un afront personal.

Şi se pregăti să invadeze spaţiul căpresc personal al ţapului.

— Totuşi, îi scăpă ţapului, am şi eu rude apropiate şi ar fi o dovadă de egoism din partea mea să permit să fiu mâncat fără a le cere mai întâi părerea. Să ştii că eu ţin cont de sentimentele lor. N-aş avea linişte să ştiu că dispariţia mea le-ar putea provoca vreun stres afectiv, dacă, mai întâi, n-aş...

— *Du-te* atunci! zbieră căpcăunul.

— Am să mă-ntorc de îndată ce vom ajunge la un consens, îi răspunse țapul, fiindcă n-ar fi corect să te țin în suspans.

— Ești foarte amabil, spuse oftând căpcăunul, în timp ce iedul o rupse la fugă spre vale.

Și pe când i se făcea tot mai foame, căpcăunul simți cum începe să se contureze în el un real sentiment de nemulțumire la adresa țapilor. Dacă nu reușea să mănânce măcar unul, era decis să se adreseze autorităților.

Iar când cel al treilea țap ajunse la pod, căpcăunul realiză că acesta era aproape de două ori mai mare decât el, având coarne mari și ascuțite și copite tari și puternice. Căpcăunul simți cum îi dispare rapid privilegiul intimidării fizice. Simțind cum frica îi transformă măruntaiele într-o marmeladă, căpcăunul căzu în genunchi și se rugă:

— O, te rog, te rog, iartă-mă! M-am folosit de tine și de frații tăi țapi pentru interesul meu meschin, din pur egoism. Nici nu-mi dau seama ce m-a determinat s-o fac, însă știu că am greșit.

La rândul lui, și țapul se lăsă în ceea ce sunt considerați a fi genunchi la capre și rosti:

— Ei, hai. Nu-ți poți asuma întreaga vină. Prezența noastră și suprema noastră comestibilitate te-au pus în această situație. Frații mei și cu mine ne simțim cumplit. Te rog, *tu* ar trebui să *ne* ierți.

Căpcăunul începu să plângă cu suspine.

— Nu, nu, numai eu sunt de vină. V-am amenințat și v-am înfricoșat pe toți, numai cu gândul la mine și la supraviețuirea mea. Cât de egoist am putut fi!

Însă țapul nici nu voia să audă de așa ceva.

— Ba noi am fost egoiști. Ne-am dorit doar să ne salvăm pielea, neglijând complet nevoile tale personale. Te rog, mănâncă-mă, chiar acum!

— Ba nu, îi răspunse căpcăunul. Ar trebui să mă alungi de pe acest pod pentru insensibilitatea și egoismul meu.

— Nici nu-mi trece prin minte aşa ceva, spuse ţapul, fiindcă noi te-am ispitit de la bun început. Hai, ia o îmbucătură. Dă-i drumul.

— Îţi repet, insistă căpcăunul, ridicându-se în picioare. Eu sunt singurul vinovat. Hai, aruncă-mă de pe pod. Şi nu mai sta pe gânduri, fă-o degrabă!

— Ascultă, îi spuse ţapul, revenind la înălţimea sa reală. Nimeni nu poate lua asupra sa vina pe care o port eu, nici chiar tu. Aşa că mănâncă-mă odată, că altfel îţi trag una peste bot.

— Ia ascultă, nu te preface că eşti mai vinovat decât mine. Măi, încornoratule!

— Încornorat, zici? Ghem de păr urât mirositor ce eşti!

Şi spunând acestea, cei doi se luară la trântă, se muşcară şi îşi cărară pumni, fiecare încercând să ia cavalereşte asupra sa mantia vinovăţiei.

Ceilalţi doi ţapi ţopăiră, ajunseră la pod şi de aici evaluară lupta. Simţind că sunt cuprinşi de mustrări de conştiinţă la gândul că nu-şi asumaseră îndeajuns vinovăţia, ei se alăturară celorlalţi într-un adevărat vârtej de păr, copite, coarne şi dinţi. Numai că podeţul nu era construit să susţină o atare greutate. Se clătină şi se legănă şi în cele din urmă cedă, azvârlindu-i pe căpcăun şi pe cei trei ţapi codependenţi Gruff în prăpastie. În căderea lor, fiecare dintre ei avu un sentiment de uşurare la gândul că primise, în fine, ceea ce merita, plus, în chip de bonus, un redus sentiment de vinovăţie faţă de soarta celorlalţi.

sălăţica

A fost odată ca niciodată un cârpaci dezavantajat din punct de vedere economic împreună cu soţia lui. Faptul că nu se realizase din punct de vedere material nu înseamnă implicit că toţi cârpacii sunt marginalizaţi din punct de vedere economic, sau, dacă sunt, atunci îşi merită soarta. Iar dacă arhetipul cârpaciului este, în general, persoana care plânge de supărare în basmele clasice de adormit copiii, acest individ era un adevărat cârpaci de profesie şi, printr-o coincidenţă, dezavantajat din punct de vedere economic.

Cârpaciul nostru locuia împreună cu soţia lui într-o cocioabă situată lângă reşedinţa modestă a vrăjitoarei locale. Pe fereastra lor, cei doi puteau admira grădina vrăjitoarei, amenajată meticulos, o încercare dezgustătoare de a impune Naturii noţiunile umane despre ordine.

Soţia cârpaciului era însărcinată şi, pe când se zgâia la grădina de zarzavaturi a vrăjitoarei, începu să poftească după nişte salată pe care o văzu crescând acolo. Îl imploră pe cârpaci să sară gardul şi să-i aducă nişte salată. În cele din urmă, cârpaciul cedă şi, după ce se lăsă noaptea, sări zidul grădinii şi desprinse o căpăţână de salată. Însă nu apucă să se întoarcă, fiindcă vrăjitoarea îl prinse asupra faptei.

Acum, vrăjitoarea noastră era oarecum lipsită de sentimente. (Asta nu vrea să spună că toate vrăjitoarele, sau măcar o parte dintre ele, sunt aşa, şi nici că ar trebui să o privăm pe această vrăjitoare de dreptul de a-şi exprima liber stările care o cuprindeau în mod natural. Dimpotrivă, dispoziţiile

ei erau, fără doar şi poate, provocate de o multitudine de factori determinanţi, ca efect direct al educaţiei şi al mediului în care se socializase, aspecte pe care, din păcate, ne vedem obligaţi să le omitem din motive de concizie.)

După cum menţionam anterior, vrăjitoarea era lipsită de sentimente, iar, pe de altă parte, cârpaciul era foarte îngrozit. Ea îl înşfăcă de ceafă şi-l întrebă:

— Şi unde crezi că pleci cu salata mea?

Cârpaciul ar fi trebuit să dezbată cu vrăjitoarea conceptul dreptului de proprietate şi să argumenteze că salata îi „aparţinea" de drept oricui i se făcea foame şi avea tupeul să şi-o însuşească. În schimb, el se pretă la un spectacol degradant şi o imploră să-l ierte.

— Nevasta mea e de vină, ţipă el într-un stil tipic masculin. E gravidă şi a poftit la salata ta minunată. Te rog, cruţă-mă. Deşi o familie monoparentală este, în mod cert, acceptată astăzi de societate, te rog, nu-mi lua viaţa şi nu-mi priva copilul de o structură familială stabilă, cu ambii părinţi.

Vrăjitoarea căzu pe gânduri, apoi dădu drumul cefei cârpaciului şi dispăru fără o vorbă. Recunoscător, cârpaciul se întoarse acasă împreună cu salata. După câteva luni, şi după dureri chinuitoare pe care bărbaţii nu vor fi niciodată capabili să le aprecieze cu adevărat, nevasta cârpaciului aduse pe lume o făptură frumoasă şi sănătoasă, care avea la un moment dat să devină femeie. Părinţii şi-au numit copilul Sălăţica, inspirându-se după un soi de salată.

La scurt timp după aceea, vrăjitoarea apăru la uşa lor, cerându-le să le dea copilul în schimbul faptului că îi cruţase viaţa cârpaciului, atunci când îl prinsese la ea în grădină. Ce puteau face? Poziţia lor inferioară din punct de vedere social îi făcea vulnerabili faţă de exploatare. Iar, de astă dată, ştiau că nu au nici o altă alternativă şi i-o dădură pe Sălăţica vrăjitoarei, care se grăbi să plece.

Vrăjitoarea o luă pe minoră cu ea în pădure şi o închise într-un turn înalt, al cărui simbolism ar trebui să fie evident

tuturor. Acolo crescu Sălățica și tot acolo se transformă într-o femeie. Turnul nu avea nici ușă, nici scări, însă se putea lăuda cu o unică fereastră aflată chiar în vârf. Singura modalitate de a ajunge la fereastră era ca Sălățica să-și lase părul lung și bogat pe geam și să-l tragă pe acela ce voia să urce până sus, păr al cărui simbolism ar trebui să fie la fel de evident.

Vrăjitoarea era singura însoțitoare a Sălățicăi. Obișnuia să stea la baza turnului și să strige:

> Sălățico, Sălățico, lasă-ți cosițele în jos,
> Să-mi fac din ele scăriță aurie în sus.

Docilă, Sălățica făcea ce i se spunea. Și astfel, ani de zile, ea permise să fie exploatată fizic pentru nevoile de transport ale altei persoane. Vrăjitoarei îi plăcea muzica și o învățâ pe Sălățica să cânte. Cele două își petreceau astfel multe ore cântând împreună în turn.

Într-o bună zi, un tânăr prinț se apropie călare de turn și o auzi pe Sălățica cântând. Însă în timp ce se apropia — călare — mânat de dorința de a descoperi sursa acestor sunete minunate, el o zări pe vrăjitoare și se ascunse împreună cu tovarășul lui cabalin printre copaci. O spionă pe vrăjitoare în timp ce aceasta o striga pe Sălățica, văzu cosițele lăsate, apoi pe vrăjitoare cățărându-se pe ele. Și auzi din nou cântul fermecător. Mai târziu, după ce vrăjitoarea coborî, în fine, din turn și se făcu nevăzută pornind în direcția opusă, prințul ieși din pădure și strigă:

> Sălățico, Sălățico, lasă-ți cosițele în jos,
> Să-mi fac din ele scăriță aurie în sus.

Părul coborî în cascadă din turn și el urcă pe cosițe până în vârf.

Când prințul o zări pe Sălățica, frumusețea ei fizică mult peste medie și părul ei lung și bogat îl făcură să creadă,

într-un mod caracteristic pentru cei care judecă lucrurile după aparenţe, că şi personalitatea ei trebuia să fi fost la fel de atrăgătoare. (A nu se subînţelege faptul că toţi prinţii au obiceiul de a-i judeca pe oameni după aspectul lor sau că i-am contesta acestui prinţ anume dreptul legitim de a face asemenea presupuneri. Vă rog să consultaţi şi dezmînţirile din paragrafele de mai sus.)

Atunci, prinţul rosti:

— O, frumoasă domniţă! Te-am auzit cântând pe când treceam călare pe aici, cu calul meu. Rogu-te, mai interpretează un cântec pentru mine.

Sălăţica nu ştia ce părere să aibă despre această persoană, fiindcă nu mai văzuse până atunci un bărbat de aproape. Părea o fiinţă atât de stranie — mare, cu păr pe faţă şi cu un miros puternic, de mosc. Dintr-un motiv pe care nu reuşi să şi-l explice, Sălăţica găsi această combinaţie întru câtva atrăgătoare şi deschise gura să cânte.

— Opreşte-te chiar acum! se auzi o voce piţigăiată de la fereastră.

Vrăjitoarea revenise!

— Cum... dar cum ai urcat până sus? o întrebă uimită Sălăţica.

— Am dat la făcut un set de păr de rezervă, pentru situaţii de urgenţă, îi răspunse vrăjitoarea pe un ton constatativ. Iar după toate aparenţele, asta este o urgenţă. Ascultă-mă, Prinţule! Am construit acest turn pentru a o ţine pe Sălăţica departe de bărbaţii ca tine. Am învăţat-o să cânte şi i-am antrenat vocea ani de zile. Aşa că ea rămâne aici să-mi cânte numai mie, fiindcă eu sunt singurul om care o iubeşte sincer.

— Putem discuta despre problemele tale de codependenţă mai târziu, îi replică prinţul. Însă mai întâi aş vrea s-o aud cântând pe... Sălăţica... Parcă aşa ai spus că o cheamă.

— NU! urlă vrăjitoarea. Am să te arunc din turn în mărăcinişul de jos, ca să-ţi scoată ochii şi să umbli bezmetic

prin țară, blestemând ghinionul pe care l-ai avut pentru tot restul vieții tale!

— Cred c-ar fi bine să nu te pripești, îi spuse prințul. Ia gândește-te, am câțiva prieteni care lucrează în industria muzicală și la diverse case de discuri, înțelegi, care ar fi foarte interesați de... Sălățica, nu-i așa? E altfel, îți atrage luarea-aminte, așa cred...

— Știam eu! Vrei să mi-o iei!

— Nu, nu. Vreau să te ocupi în continuare de pregătirea ei, să ai grijă de ea ... ca *manager* al ei, îi răspunse prințul. Și după aceea, la momentul potrivit, să zicem într-o săptămână sau două, poți s-o lași să-și dezvăluie talentul pentru lumea întreagă, iar noi să ne scăldăm în bani gheață.

Vrăjitoarea tăcu o clipă, ca să se gândească mai bine, iar atitudinea ei se înmuie vizibil. Începu să discute cu prințul despre contracte de înregistrare audio și video, dar și despre idei adecvate de marketing, inclusiv păpuși Sălățica® în mărime naturală, cu propriile lor Tune-Towers® stereo în miniatură.

În timp ce îi urmărea atentă, bănuielile Sălățicăi se transformară în certitudine. Ani întregi îi fusese exploatat părul, pentru nevoile de transport ale altora, iar acum voiau să-i exploateze și vocea.

— Prin urmare, rapacitatea nu depinde exclusiv de gen, spuse ea cu un suspin, înțelegând în fine cum stau lucrurile.

Sălățica își croi drum spre fereastră fără a fi zărită. Încălecă pervazul și coborî pe al doilea set de cosițe până la calul prințului, care aștepta jos. Smulse cosițele de pe fereastră și le luă cu ea, lăsându-i pe vrăjitoare și pe prinț să discute despre drepturi de autor, procente și comisioane în turnul lor de formă falică.

Sălățica se îndepărtă călare și ajunse în oraș, unde închirie o cameră într-o clădire cu scări adevărate. Mai târziu, înființă Fundația Nonprofit pentru Proliferarea Neîngrădită

a Muzicii, îşi tăie cosiţele şi le donă la o licitaţie pentru strângere de fonduri. Cântă pe gratis în cafenele şi în galerii de artă până la adânci bătrâneţi, refuzând constant să exploateze dorinţa oamenilor de a o auzi cântând în schimbul obţinerii unor avantaje materiale.

Trăia odată ca niciodată o tânără femeie pe nume Cenușăreasa, a cărei mamă biologică murise când Cenușăreasa era doar un copil. Câțiva ani mai târziu, tatăl ei se recăsători cu o văduvă care avea două fiice. Mama adoptivă a Cenușăresei o trata cu cruzime, iar surorile ei adoptive îi făceau viața și munca amare, ca și când ar fi fost angajata lor personală, însă fără drept la remunerație.

Într-o bună zi, la domiciliul lor sosi o invitație. Prințul aniversa exploatarea țăranilor deposedați de drepturi și marginalizați care munceau în folosul lui, organizând în acest scop un bal mascat. Surorile adoptive ale Cenușăresei erau foarte surescitate de invitația primită de la palat. Începură să-și facă planuri despre cum vor arăta ținutele lor scumpe cu care voiau să-și modifice și să-și înrobească imaginea corpului lor natural, ca să emuleze cu un standard de frumusețe feminină complet lipsit de realism. (Tentativa era cu atât mai nerealistă în cazul lor, cu cât aveau fețe atât de neobișnuit de diferite, de-ți stătea ceasul în loc.) Și mama ei adoptivă planificase să meargă la bal, astfel încât Cenușăreasa robotea ca un câine (o metaforă adecvată, deși neinspirată dacă este să ne gândim la specia canină).

Când sosi ziua balului, Cenușăreasa le ajută pe mama și pe surorile ei de adopție să se îmbrace în rochiile lor de bal mascat. Obiectivul era formidabil: era ca și când ar fi încercat să introducă cu forța zece pfunzi de carcasă nonumană animalieră procesată, într-o piele de numai cinci pfunzi.

În continuare, urmă un imens efort cosmetic de îmbunătăţire a imaginii, pe care s-ar cuveni să nu-l descriem chiar deloc. La căderea serii, mama şi surorile adoptive o lăsară pe Cenuşăreasa acasă, să-şi termine treburile gospodăreşti. Cenuşăreasa era tristă, însă se consolă cu discurile lui Nan Ou.

Deodată, Cenuşăreasa văzu ca o strălucire de lumină şi se pomeni dinaintea ei cu un bărbat îmbrăcat în haine largi, din bumbac 100%, care purta pe cap o pălărie cu boruri largi. La început, Cenuşăreasa crezu că este avocat sau dirijorul unei orchestre din Sud, însă, curând, el avea s-o pună la curent.

— Bună, Cenuşăreaso. Eu sunt persoana însărcinată să fiu zâna ta bună, sau, dacă preferi, îngerul personal împuternicit să te asiste. Şi zi aşa, ai vrea să te duci la bal, ai? Şi să devii o prizonieră, lesne de manipulat, a conceptului masculin de frumuseţe? Să te sufoci într-o rochie prea strâmtă, care o să-ţi sugrume circulaţia? Să-ţi strângi picioarele ca-ntr-o menghină în pantofi cu toc cui, care or să-ţi distrugă structura osoasă? Să-ţi vopseşti faţa cu substanţe chimice şi cu farduri care au fost testate pe animale de natură non-bipedă?

— O, da! Neapărat, îi răspunse ea instantaneu.

Persoana însărcinată să-i fie zână bună scoase un oftat din rărunchi şi decise să amâne educaţia ei politică pentru o dată incertă. Cu ajutorul puterilor sale magice, o învălui într-o lumină minunată, strălucitoare şi o expedie fulgerător la palat.

Multe, foarte multe trăsuri erau trase în faţa palatului în acea noapte; după toate aparenţele, nimeni nu se gândise să împartă trăsura cu alţii, ca să facă o economie. Curând sosi şi Cenuşăreasa, într-o imensă trăsură aurită pe care se opintea să o tragă un echipaj de cai-sclavi. Ea însăşi era îmbrăcată într-o rochie mulată, confecţionată din mătasea furată de la viermii de mătase creduli. Părul îi era împletit cu şiraguri de perle obţinute prin spolierea scoicilor harnice,

dar neajutorate. Iar în picioare, oricât de periculos ar părea, purta niște conduri din cristalul cel mai fin cizelat.

Toate capetele se răsuciră s-o privească pe Cenușăreasa când intră în sala de bal. Bărbații se uitară și poftiră la această femeie care reușise să capteze perfect idealul de tip „păpușă Barbie" al dezirabilității feminine. Femeile, educate de la o vârstă fragedă să-și disprețuiască propriul trup, o priviră pe Cenușăreasa cu pizmă și cu răutate. Roase de invidie, propria mamă și surorile de adopție ale Cenușăresei n-o recunoscură.

Cenușăreasa prinse din zbor privirea alunecoasă a prințului, preocupat în acel moment să dezbată cu camarazii lui pe tema turnirurilor și a vânătorii de urși cu câini și gonaci. La vederea ei, prințul fu lovit de un subit atac de mutenie, ca de altfel majoritatea populației prezente.

— Iată o femeie, își spuse el în sinea sa, pe care aș putea să mi-o fac prințesă și s-o impregnez pentru a obține descendenți cu gene perfecte, și astfel să fiu invidiat de toți prinții, pe câteva mile în jur. Și e blondă!

Prințul traversă sala de bal, îndreptându-se spre prada pe care o ochise. Dar și tovarășii lui se îndreptară tot spre Cenușăreasa. Ca, de altfel, toți bărbații din sala de bal mai tineri de 70 de ani și care nu serveau băuturi alcoolice.

Cenușăreasa era mândră de agitația pe care o provocase. Păși cu capul sus și cu ținută mândră, de femelă cu statut social de excepție. Curând, însă, se dovedi că agitația avea să se transforme într-o chestie foarte urâtă, sau, cel puțin, inadecvată din punct de vedere social.

Prințul le dăduse clar de înțeles prietenilor lui că era hotărât să o „posede" pe tânăra femeie. Numai că atitudinea hotărâtă a prințului îi înfurie pe amicii lui, fiindcă și ei pofteau la ea și voiau să o aibă. Bărbații începură să se certe și să se îmbrâncească între ei. Prietenul cel mai bun al prințului, care era un duce cu o statură impozantă, deși restricționat din punct de vedere cerebral, îi aținu calea

pe ringul de dans şi insistă că Cenuşăreasa trebuie să fie *a lui.* Drept răspuns, prinţul îi aplică o lovitură rapidă în stomac, care îl lăsă pe duce temporar inactiv. Numai că prinţul fu curând înşfăcat de alţi masculi cărora sexul le luase minţile şi curând dispăru sub un munte de animale umane.

Femeile se simţiră dezgustate de această exhibare dizgraţioasă de testosteron, însă, oricât se străduiră, nu reuşiră să-i despartă pe combatanţi. În ochii tuturor celorlalte femei, Cenuşăreasa era cea care provocase această criză, astfel încât o încercuiră şi începură să manifeste o ostilitate deloc fraternă. Cenuşăreasa dădu să fugă, dar condurii ei din cristal, foarte incomozi, făcură încercarea imposibilă. Din fericire pentru ea, nici una din celelalte femei nu era avantajată de încălţăminte.

Vacarmul era atât de mare, încât nimeni nu auzi ceasul din turn bătând de miezul nopţii. Când ceasul bătu a douăsprezecea oară, frumoasa rochie şi minunaţii conduri dispărură, iar Cenuşăreasa rămase îmbrăcată în zdrenţele ei de ţărancă simplă. Mama şi surorile ei adoptive o recunoscură imediat, însă nu scoaseră o vorbă, spre a evita o situaţie jenantă.

Toate femeile amuţiră la vederea acestei transfigurări magice. Eliberată din prizonieratul vestimentar şi al condurilor de bal, Cenuşăreasa oftă, apoi îşi îndreptă şi îşi scuturâ hainele sărăcăcioase. Zâmbi, închise ochii şi rosti:

— Omorâţi-mă dacă vreţi, suratele mele, însă cel puţin voi muri simţindu-mă confortabil.

Femeile strânse în jurul ei o priviră din nou cu pizmă, însă, de astă dată, abordară lucrurile dintr-o perspectivă diferită. În loc să-şi reverse mânia răzbunătoare asupra ei, îşi smulseră corsetele, laolaltă cu toate celelalte articole vestimentare constrictive, şi îşi aruncară cât colo încălţările. Dansară şi ţopăiră şi ţipară cu o autentică bucurie, simţindu-se, în fine, comod despuiate şi în picioarele goale.

Dacă bărbații s-ar fi întrerupt din baletul lor de macho violenți, ar fi văzut poate multe femei perfect dezirabile îmbrăcate în ținută sumară de budoar. Dar ei nu se opriră, continuând să-și care pumni, să se îmbrâncească, să se ia la trântă, până când muriră, rând pe rând, până la ultimul.

Femeile plescăiră din limbă, însă nu simțiră nici cea mai mică remușcare. Palatul și regatul erau acum ale lor. Primul act oficial pe care-l dădură a fost — după ce avură grijă să-i îmbrace pe bărbați în rochiile de care se descotorosiseră — să facă un anunț public, în cadrul unei conferințe de presă, conform căruia lupta izbucnise când cineva amenințase că urma să dezvăluie înclinația spre travesti pe care o aveau prințul și camarazii lui. Iar al doilea act a fost acela de a înființa o cooperativă de confecții care să producă doar haine confortabile și practice pentru femei. După care instalară o firmă pe fațada castelului cu anunțul *Confecții cenușar* (fiindcă așa se numea noua marcă de articole vestimentare), și printr-o politică de autodeterminare și strategii inteligente de marketing, toate — până și mama și surorile de adopție — trăiră fericite până la adânci bătrânețe.

bucle aurii

Prin hățiș, dincolo de râu și adânc, adânc în pădurea deasă, trăia o familie de urși — compusă din Tata Urs, Mama Urs și Copilul Urs — și toți trăiau împreună antropomorfic într-o mică colibă, ca o familie-nucleu. Firește, ei regretau nespus acest lucru, dat fiind faptul că familia-nucleu era folosită tradițional la transformarea femeii în sclava bărbatului, la inocularea treptată a unor precepte morale egocentriste în mintea membrilor săi și la inculcarea noțiunilor rigide legate de rolurile heterosexuale în conștiința noii generații. În ciuda tuturor acestor aspecte, ei se străduiau să fie fericiți și luaseră măsuri pentru a evita să cadă în cursă, de pildă botezându-și progenitura cu un nume defectiv de gen.

Într-o bună zi, se așezară la masă în micuța lor colibă antropomorfică să ia micul dejun. Tata Urs pregătise niște castroane mari cu *porridge* preparat din ingrediente 100% naturale. Însă, luat direct de pe sobă, *porridge*-ul avea o valoare termică prea ridicată pentru a putea fi consumat instant. Astfel încât, cei trei lăsară deoparte castroanele să se răcească și plecară într-o scurtă plimbare, să-și viziteze animalele vecine.

După ce ursii plecară de acasă, o tânără femeie cu un ten cu concentrație redusă de melanină țâșni din tufișuri și se furișă în colibă. Numele ei era Bucle Aurii și îi urmărea pe urși de câteva zile. Fiindcă, vedeți voi, dragii mei, ea era de profesie biolog și se specializase în studiul ursilor

antropomorfi. Odinioară, cu mult timp în urmă, fusese profesor universitar, însă stilul agresiv, masculin, în care abordase cercetarea științifică — smulgând vălul diafan al Naturii, dezvăluindu-i secretele, pe̊netrându-i esența, utilizând-o pentru satisfacerea nevoilor sale egoiste și, pe deasupra, lăudându-se cu toate aceste profanări în articole publicate în diverse reviste — conduseseră la demiterea ei.

Așadar, biologul nostru violent și periculos studia coliba de ceva vreme. Intenționa să le pună urșilor la gât niște zgărzi cu radio-transmițătoare, iar apoi să le studieze obiceiurile migratoare și alte tipare de viață, într-un dispreț profund al intimității lor personale (sau, mai degrabă, animale). Animată exclusiv de gândul de a face spionaj științific, Bucle Aurii intră prin efracție în coliba urșilor. În bucătărie, ea turnă în castroanele cu *porridge* o soluție tranchilizantă. Ajunsă apoi în dormitor, instală capcane în fiecare pat, pe care le montă sub perne. Planul ei era să-i drogheze pe urși și, când aceștia se vor fi îndreptat împleticindu-se amețiți spre pat cu intenția de a trage un pui de somn, să declanșeze fixarea zgărzii cu radio-transmițătoare de gâtul lor, chiar în momentul în care capul ar fi atins perna.

Bucle Aurii chicoti cu satisfacție și își spuse:

— Urșii ăștia îmi vor deschide calea spre succes! Am să le arăt eu boilor ălora de la facultate cât curaj presupune cercetarea științifică serioasă!

Se cuibări într-un colț al dormitorului și așteptă. Și așteptă, și așteptă; după care mai așteptă puțin. Însă urșilor le trebui atât de mult să se întoarcă acasă din plimbare, încât o fură somnul.

Într-un final, când urșii veniră acasă, se așezară la masă să ia micul dejun, însă, ceva îi opri.

Și Tata Urs întrebă:

— *Porridge*-ul tău are un miros... neplăcut, Mamă?

Mama Urs îi răspunse:

— Da. Miroase a chimicale.

Bănuind că ceva nu era în regulă, se ridicară toţi de la masă şi intrară în living. Tata Urs amuşină aerul, după care întrebă:

— Îţi mai miroase a ceva, Mamă?

Mama Urs îi răspunse:

— Da, îmi miroase. Tu simţi un miros străin, Copile?

Copilul Urs răspunse:

— Da. Simt un miros de mosc, ceva dulceag şi deloc curat.

Cuprinşi de o senzaţie sporită de nelinişte, se deplasară în dormitor. Şi Tata Urs întrebă:

— Vezi o cursă şi o zgardă cu radio-transmiţător sub perna mea, Mamă?

Şi Mama Urs îi răspunse:

— Da, văd. Tu vezi o cursă şi o zgardă cu radio-transmiţător sub perna mea, Copilule?

Şi Copilul Urs îi răspunse:

— Da o văd, şi o mai văd şi pe fiinţa umană care le-a instalat acolo!

Şi Copilul Urs arătă cu degetul spre colţul în care dormea Bucle Aurii. Urşii mormăiră, iar Bucle Aurii se trezi speriată din somn. Ţâşni în picioare şi dădu să o rupă la fugă, însă Tata Urs o înşfăcă iute cu o mişcare învăluitoare de labă, iar Mama Urs făcu la fel. Acum, că Bucle Aurii era privată de libertatea de mişcare, Mama şi Tata Urs se puseră pe ea cu colţii şi cu ghearele. O înfulecară cât ai clipi din ochi, iar tot ce rămase din ea fu doar puţin păr auriu şi o planşetă cu clamă de prins colile de prezentare.

În tot acest timp, Copilul Urs îi urmări cu imensă uimire. Iar după ce terminară treaba, Copilul Urs întrebă:

— Mamă, Tată, ce aţi făcut? Credeam că suntem vegetarieni.

Și Tata Urs răspunse cu un râgâit:

— Chiar suntem, însă suntem întotdeauna deschiși spre lucrurile noi. Flexibilitatea este încă un avantaj suplimentar al multiculturalității.

albă-ca-zăpada

*O*dată, foarte demult, trăia o tânără prințesă care nu era deloc dezagreabilă la chip și cu un temperament pe care mulți îl socoteau ca fiind mai plăcut decât al majorității oamenilor. I se spunea Albă-ca-Zăpada, iar acest nume constituia, firește, indiciul unei atitudini discriminatoare prin care se asociază trăsăturile de bunătate și de frumusețe cu lumina, iar trăsăturile de răutate și de urâțenie cu întunericul. Astfel, încă de la o vârstă fragedă, Albă-ca-Zăpada deveni ținta inocentă, dar și norocoasă, a acestui tip de gândire în culori.

Pe când Albă-ca-Zăpada era încă o copilă, mama ei se îmbolnăvi deodată, starea ei de sănătate se agravă, pentru ca în cele din urmă să ajungă în incapacitatea de a mai trăi. Tatăl fetei, împăratul, o jeli atâta timp cât era îndeobște sănătos să o faci, apoi îi ceru altei femei să fie împărăteasa lui. Albă-ca-Zăpada își dădu osteneala să-i facă pe plac mamei adoptive, însă între cele două se instală și se menținu o stare de răceală distantă.

Bunul cel mai de preț al împărătesei era o oglindă fermecată, care îi răspundea la absolut orice întrebare, și anume în spiritul adevărului. Trebuie spus că anii de condiționare socială la care fusese supusă în dictatura întemeiată pe ierarhia valorilor impuse de bărbați o marcaseră pe împărătească, făcând-o să se îndoiască de propria ei valoare. Astfel încât, în prezent, unicul standard pe care ajunsese să-l prețuiască era frumusețea fizică, iar ea se autodefinea exclusiv în funcție

de aspectul său personal. Prin urmare, împărăteasa se privea în fiecare dimineață în oglindă și o întreba:

Oglindă, oglinjoară,
Cine-i cea mai frumoasă din țară?

Iar oglinda îi răspundea invariabil:

Pe cinstea mea, împărătească,
Frumusețea ta e cea mai aleasă.

Și acest dialog continuă cu regularitate până când, într-o bună zi, împărăteasa, fiind indispusă din cauză că nu-i stătea bine părul și simțind nevoia disperată de încurajare, îi adresă oglinzii obișnuita întrebare și primi următorul răspuns:

De mă uit atent la tine,
Zăpezica dă mai bine.

La auzul acestor vorbe, împărăteasa se înfurie grozav. Ocazia de a lucra împreună cu Albă-ca-Zăpada, pentru a pune bazele unei puternice legături sufletești camaraderești, trecuse demult. În schimb, împărăteasa optă pentru o linie de conduită masculină în forță — care nu o caracteriza — și îi porunci persoanei care îndeplinea funcția de specialist silvic împărătesc să o ducă pe Albă-ca-Zăpada în codru și să-i ia viața. Și, foarte probabil cu gândul de a-i impresiona pe reprezentanții de gen masculin care trăiau la curte, îi porunci acestuia, cu cruzime, să-i smulgă copilei inima și să i-o aducă pe tavă drept dovadă că îi împlinise porunca.

Cuprins de amărăciune, specialistul silvic dădu ascultare poruncii și o duse pe copilă — care între timp devenise, de fapt, o tânără femeie — în inima pădurii. Numai că relația pe care o stabilise cu natura și cu succesiunea anotimpurilor îl transformase pe specialist într-o persoană cu suflet milos, așa încât acesta, nesuportând ideea de a-i face vreun rău unei copile nevinovate, îi mărturisi totul

Albei-ca-Zăpada, îi spuse ce poruncă nedreaptă și crudă îi dăduse maștera de împărătească și o sfătui să fugă și să se ascundă cât mai adânc în codru.

Înspăimântată, Albă-ca-Zăpada se conformă sfatului primit. Pe de o parte, temându-se de mânia crăiesei, iar, pe de altă parte, nedorind să ia o viață nevinovată doar pentru a-i satisface vanitatea, specialistul silvic se duse la târg și-i comandă cofetarului să-i pregătească o inimă roșie de marțipan. După aceea, îi duse împărătesei acest preparat, iar ea, luându-l drept inima copilei, se grăbi să-l înfulece cu lăcomie, într-o dezgustătoare manifestare care aducea a pseudocanibalism.

Între timp, Albă-ca-Zăpada alergă cât o ținură picioarele și se afundă adânc în pădure. Tocmai când își spunea că reușise să fugă cât de departe putuse de civilizație și de influența ei nesănătoasă, descoperi o căsuță. Înăuntru, văzu șapte paturi mititele, frumos aliniate la perete și nefăcute. Mai zări aici și șapte seturi de farfurii și de tacâmuri, aruncate în neorânduială în chiuvetă, unde formau o stivă, și șapte fotolii reglabile, așezate în fața a șapte televizoare cu telecomandă. Presupuse atunci că această căsuță aparținea fie unui număr de șapte bărbați scunzi, fie unui singur proprietar, care trebuie să fi fost un pasionat de numerologie. Tânăra era nespus de obosită, iar cum paturile o îmbiau la somn, se cuibări într-unul dintre ele și adormi.

Când se trezi după șapte ore de somn, zări aplecate deasupra ei șapte chipuri aparținând unor bărbați bărboși, dezavantajați pe verticală, care se adunaseră în jurul pătuțului. Sări din somn speriată, cu un strigăt de spaimă.

Atunci, unul dintre bărbați rosti:

— Ai văzut? Capricioasă ca orice femeie: acum e liniștită, acum începe să țipe.

— Așa e, rosti un altul. Sigur o să bage zâzanie între noi, încercând să ne distrugă puternica relație fraternă și să ne

facă să intrăm în concurență ca să-i câștigăm afecțiunea. Eu propun s-o băgăm într-un sac umplut cu pietre și s-o aruncăm în râu.

— Sunt de acord că trebuie să ne descotorosim de ea, spuse al treilea, însă nu pricep de ce trebuie să tulburăm echilibrul ecologic? Mai bine s-o dăm la urși sau la alt animal, și în felul acesta o vom reintegra firesc în lanțul trofic.

— Că bine zici!

— Iată, frate, ceea ce numesc eu mostră de gândire sănătoasă.

Când, în cele din urmă, Albă-ca-Zăpada își mai veni în fire, îi imploră cu următoarele cuvinte:

— Vă rog, vă rog să-mi cruțați viața! N-am avut intenția să vă fac vreun rău dormind în patul vostru. Am crezut că n-o să vă dați seama.

— Ce v-am spus eu? spuse unul dintre bărbați. Iată cum încep să iasă la iveală obsesiile tipic feminine. Acum se plânge că nu ne strângem patul.

— La moarte cu ea! La moarte cu ea!

— Vă implor, nu mă omorâți! țipă ea. Am traversat acest codru des fiindcă mama mea adoptivă, crăiasa, a poruncit să fiu ucisă.

— Ați văzut? Atitudine interfeminină conflictuală și vindicativă.

— Nu-ncerca să interpretezi rolul victimei cu *noi*, măi, puștoaico!

— LINIȘTE! tună unul dintre bărbați, care avea un păr roșu ca focul și un scalp ca de animal nonuman.

Albă-ca-Zăpada realiză de îndată că acesta trebuie să fi fost liderul lor și că soarta ei era în mâinile lui.

— Explică-te. Cum te cheamă și, de fapt, ce cauți aici?

— Numele meu este Albă-ca-Zăpada, începu ea, și după cum vă spuneam anterior: mama mea adoptivă, împărăteasa, i-a poruncit specialistului silvic să mă ducă în codru

şi să mă ucidă, numai că lui i s-a făcut milă de mine şi m-a îndemnat să fug cât mai adânc în pădure.

— Comportament tipic feminin, bombăni nemulţumit în barbă unul dintre bărbaţi. Alta care împinge un bărbat să facă treburile murdare în locul ei.

Şeful ridică braţele, cerându-le tuturor să tacă, după care rosti:

— Ei bine, Albă-ca-Zăpada, dacă asta-i povestea ta, presupun că ar trebui să-ţi dăm crezare.

Albei-ca-Zăpada începea deja să-i displacă tratamentul la care era supusă, însă se strădui să ascundă acest lucru.

— Dar, apropo. Voi cine sunteţi, băieţi?

— Ni se spune cei Şapte Titani Uriaşi, îi replică şeful lor.

Cum chicoteala copilei Albă-ca-Zăpada nu trecu neobservată, liderul continuă:

— Suntem titani ca *spirit* şi, prin urmare, *uriaşi* printre oamenii pădurii. Înainte, ne câştigam traiul sfredelind pământul în minele noastre, însă, între timp, am decis că această siluire a planetei este imorală şi obtuză (în plus, cotaţiile au căzut pe piaţa produselor metalifere). Aşa că ne-am reprofilat şi suntem în prezent păstrători devotaţi ai naturii cu care trăim în pace şi bună înţelegere. Şi pentru a satisface obiectivul pe care ni l-am asumat, mai suntem implicaţi în conducerea caselor de odihnă destinate bărbaţilor care şi-au propus să-şi regăsească identitatea masculină primordială.

— Păi, şi ce-ar presupune asta, în afară de a bea laptele direct din ambalajul de carton ecologic? se interesă Albă-ca-Zăpada.

— Consider deplasată remarca ta sarcastică, o avertiză liderul celor Şapte Titani Uriaşi. Confraţii mei uriaşi vor să se descotorosească de prezenţa ta feminină perfidă şi s-ar putea să nu fiu în stare să-i opresc, ai priceput? Fraţilor, să ne exprimăm sincer şi deschis simţămintele. Vă propun să ne retragem în saună!

Cei șapte mărunței o zbughiră degrabă afară pe ușa de la intrare, chiuind și smulgându-și hainele de pe ei. Albă-ca-Zăpada nu prea știa ce să facă în tot acest timp cât îi așteptă. De teamă să nu calce pe ceva și să deranjeze obiectele aruncate în devălmășie pe podea, rămase așezată pe pat, însă reuși cumva să facă patul fără să coboare.

Albă-ca-Zăpada auzi un zgomot de tobe și diverse țipete, iar, în scurt timp, cei Șapte Titani Uriași reveniră în căsuța lor. Nu miroseau chiar atât de rău pe cât își închipuise și, din fericire, purtau cu toții pânze legate în jurul șoldurilor.

— Aaah! Ia uitați-vă ce a făcut cu patul meu! Să plece de aici! Îmi schimb votul!

— Liniștește-te, frate, îi spuse liderul. Chiar nu-nțelegi? Exact despre asta vorbeam: contrarii. Avem o mai bună măsură a evoluției noastre de bărbați dacă în preajma noastră se află o femeie.

Bărbații mormăiră ceva între ei în legătură cu justețea deciziei luate, dar între timp Albă-ca-Zăpada se săturase până peste cap.

— Nu-mi place deloc să fiu tratată ca un obiect, ca simplu etalon pentru eurile și penisurile voastre.

— Mi se pare corect, spuse liderul. Ești liberă să-ți vezi mai departe de drumul tău în pădure. Și, te rog, transmite-i împărătesei complimentele noastre.

— Ei bine, cred totuși că aș mai zăbovi puțin, până reușesc să elaborez un nou plan de bătaie, rosti ea.

— Prea bine, răspunse liderul. Să știi însă că avem câteva reguli de bază care trebuie respectate. Fără curățenie. Fără ordine. Și fără spălat lenjerie intimă în chiuvetă.

— Și să nu tragi cu ochiul în sauna noastră.

— Și să nu te apropii de tobele noastre.

Între timp, la castel, împărăteasa se bucura foarte la gândul că rivala ei în frumusețe fusese eliminată. Își făcu de lucru prin budoar, aranjă lucrurile, citi revistele *Glamour* și *Elle* și își permise răsfățul să se trateze cu trei batoane

de ciocolată fără laxativ. Ceva mai târziu, se îndreptă cu paşi mari şi foarte încrezătoare spre oglinda fermecată, căreia îi puse aceeaşi întrebare tristă:

Oglindă, oglinjoară,
Cine-i cea mai frumoasă din ţară?

Iar oglinda îi răspunse:

Ai greutatea corespunzătoare pentru conformaţia
şi înălţimea ta,
Dar la delicateţe UAU! nici chiar tu n-o poţi
întrece pe Albă-ca-Zăpada.

Auzind această veste, împărăteasa îşi încleştă pumnii de pizmă şi urlă cât o ţinură plămânii. Frustrările care o devoraseră de atâţia ani îi modificaseră într-atât personalitatea, încât acum se transformase într-o persoană cu deviaţii de la linia de conduită morală obişnuită. Din invidie, puse la cale un plan perfid, al cărui obiectiv era neviabilitatea fiicei sale adoptive.

Câteva zile mai târziu, pe când Albă-ca-Zăpada — din dorinţa de a se asigura că nu atinge nimic şi că nu schimbă ordinea lucrurilor din căsuţă — şedea în mijlocul podelei şi medita, auzi deodată un ciocănit la uşă. Albă-ca-Zăpada deschise şi se pomeni dinaintea unei femei bine dotate cronologic, care purta în mână un coş. Judecând după aspectul vestimentar al femeii, se putea lesne ghici că aceasta nu era deloc constrânsă de normele pe care le impunea o slujbă permanentă.

— Ajută o bătrână cu un venit nesigur, drăguţă, îi spuse femeia, şi cumpără, rogu-te, un măr de la mine.

Albă-ca-Zăpada căzu o clipă pe gânduri. În semn de protest la adresa combinatelor agricole, îşi stabilise ca regulă de viaţă să nu cumpere nici un fel de produse prin intermediari. Numai că inima i se înmuie de milă la vederea acestei femei marginalizate din punct de vedere economic şi îi

acceptă oferta. Albă-ca-Zăpada nu știa însă că femeia era, în realitate, împărăteasa în travesti, și nici că mărul fusese tratat chimic și supus unor modificări genetice, astfel încât oricine mușca din el să adoarmă pe vecie.

Când Albă-ca-Zăpada îi întinse femeii banii pentru măr, poate v-ați fi așteptat ca regina să exulte de fericire constatând că planul ei de răzbunare funcționase. Dar nu, privind-o pe Albă-ca-Zăpada și uitându-se la tenul ei fără cusur și la corpul ei zvelt și îngrijit, împărăteasa se simți cuprinsă de valuri alternative de pizmă și de dispreț la adresa propriei persoane. În cele din urmă, izbucni în lacrimi.

— Dar ce-ai pățit? o întrebă Albă-ca-Zăpada.

— Cât ești de tânără și de frumoasă! se smiorcăi împărăteasa travestită. Iar eu cât sunt de oribilă... și ce-o să mă mai urâțesc.

— Vai, dar n-ar trebui să vorbești așa. În fond, frumusețea vine din interior.

— Asta îmi repet și eu de ani de zile, îi replică împărăteasa, și nici eu n-am ajuns să cred. Dar tu cum faci să te păstrezi într-o formă perfectă?

— Păi, meditez, îmi modelez corpul făcând exerciții de aerobic câte trei ore în fiecare zi și nu mă ating decât de jumătate din porția de mâncare care îmi este oferită. Vrei să-ți arăt și ție?

— O, da, chiar te rog, rosti împărăteasa.

Așa că începură cu 30 de minute de meditație *hatha yoga*, apoi trecură la o oră de antrenament de aerobic. În timp ce se relaxau după această serie de exerciții, Albă-ca-Zăpada tăie în două mărul cumpărat și îi întinse împărătesei o jumătate. Fără să se gândească, împărăteasa mușcă din măr și amândouă căzură într-un somn profund.

Ceva mai târziu în cursul aceleiași zile, cei Șapte Titani Uriași se întoarseră de la un centru de sănătate aflat în inima pădurii, acoperiți din cap până-n picioare cu piei de animale, pene și nămol. Îi însoțea un prinț dintr-o împărăție

învecinată, care venise la acest sanatoriu exclusiv pentru bărbați ca să găsească un remediu la impotența de care suferea (sau, după cum prefera el să o numească, întreruperea involuntară a activității falocentrice). Se veseleau cu toții, se înghionteau și făceau glumițe fizice, când, dând cu ochii de cele două corpuri inerte, le pieri brusc orice chef.

— Ce s-a întâmplat? întrebă prințul.

— După toate aparențele, musafira noastră și cealaltă femeie s-au păruit, ele știu de ce, până s-au omorât, presupuse unul dintre uriași.

— Dacă în acest mod și-au închipuit cumva că ne vor face sclavi ai sentimentelor noastre de slăbiciune, se înșală amarnic, pufni un altul.

— Păi, dacă tot trebuie să scăpăm de ele, vă propun să exersăm unul dintre ritualurile de înmormântare vikinge despre care am citit cu toții.

— Știți ceva, rosti prințul, poate că o să vi se pară întru câtva bizar, dar uite că vă spun, băieți, fiindcă sunteți de-ai mei. O găsesc atrăgătoare pe cea mai tânără dintre ele. Ba chiar foarte atrăgătoare. Băieți, vă deranjează dacă... hm... așteptați puțin afară cât timp eu...?

— Ia stai așa! rosti șeful uriașilor. Cele două jumătăți de măr din care au mușcat și costumația asta stupidă — să știți că poartă marca unui soi de ritual vrăjitoresc. Nu sunt moarte de-a binelea.

— Uf, răsuflă prințul ușurat, asta mă face să mă simt mai bine. Așa că, băieți, n-ați putea să luați o pauză și să mă lăsați...?

— Ia stai așa, prințule, rosti liderul. Albă-ca-Zăpada te face să te simți din nou *bărbat*?

— Cu siguranță. Și acum, băieți, n-ați vrea să...?

— N-o atinge! Ai să desfaci vraja, rosti șeful.

Căzu apoi pe gânduri, după care spuse:

— Fraților, întrezăresc câteva posibilități de ordin economic care decurg de aici. Dacă o menținem pe Albă-ca-Zăpada

în starea actuală, cred c-am putea să facem publicitate pentru terapia împotriva impotenței în clinicile de care ne ocupăm.

Uriașii dădură energic din cap, semn că erau de acord cu ideea, numai că prințul interveni spunând:

— Și cu mine cum rămâne? Eu am plătit deja sejurul. De ce să nu, hm, îmi primesc remediul?

— Fără supărare, prințule, îi răspunse liderul. Poți să te uiți, dar nu pune mâna. Altfel ai să rupi vraja. Totuși, uite ce-ți propun. Dacă vrei, ia-o tu pe cealaltă.

— N-aș vrea să par clasist, spuse prințul, însă nu are *calibrul* potrivit pentru mine.

— Asta-i vorbărie goală pentru unul care dă rateuri, veni replica unuia dintre uriași, însoțită de hohotele tuturor, mai puțin de cele ale prințului.

Atunci, șeful lor interveni și luă cuvântul:

— Mai bine haideți, fraților, să le ridicăm pe astea două de pe jos și să ne decidem odată cum ar fi mai bine să le expunem.

Fu nevoie de câte trei uriași la fiecare femeie, însă cumva reușiră să ridice pe verticală cele două corpuri inerte. De îndată ce reușiră această performanță, bucățile de măr otrăvit căzură din gura Albei-ca-Zăpada și a împărătesei, iar cele două se treziră din vrajă.

— Ce vreți să faceți? Dați-ne drumul! țipară ele.

Uriașii se speriară atât de rău, încât puțin lipsi să le scape pe cele două femei pe jos.

— E cel mai scârbos lucru pe care l-am auzit în viața mea! țipă la ei împărăteasa. Să ne arătați așa la toată lumea, ca și când am fi proprietatea voastră!

— Și *tu*, i se adresă Albă-ca-Zăpada prințului, să-ncerci s-o faci cu o fată în comă! Pfui!

— Hei, nu mă acuza pe mine, spuse prințul. Toată lumea știe că în fond ce-am eu e o boală.

În acel moment, interveni liderul uriașilor:

— Ia nu mai încercaţi să daţi vina unul pe altul. În primul rând, voi două ne-aţi încălcat proprietatea. Aş putea chema poliţia!

— Ce vorbeşti, Napoleon! îi replică împărăteasa. Acest codru este proprietatea coroanei. Ba voi sunteţi cei care aţi încălcat proprietatea!

Acest schimb de replici iscă o mare agitaţie, însă nu la fel de puternică precum cea provocată de următorul anunţ pe care îl făcu împărăteasa:

— Şi încă ceva. Cât noi eram imobilizate, iar voi toţi băteaţi câmpii în felul vostru de obsedaţi sexual, am avut o viziune. De-acum înainte, sunt hotărâtă să-mi dedic viaţa vindecării dezacordului dintre sufletul şi corpul feminin. Am să le învăţ pe femei cum să-şi accepte imaginea fizică naturală şi să redobândească starea de împlinire. Albă-ca-Zăpada şi cu mine ne-am propus să înfiinţăm chiar pe acest loc o clinică şi un centru de conferinţe dedicate exclusiv femeilor, unde vom organiza ore de meditaţie, conciliabule şi seminarii pentru surorile din întreaga lume.

Anunţul fu urmat de ţipete de protest şi de înjurături, însă împărăteasa sfârşi prin a avea câştig de cauză. Înainte de a fi evacuaţi din casa lor, cei Şapte Titani Uriaşi reuşiră totuşi să-şi împacheteze sauna şi să o mute şi mai în inima pădurii. Prinţul rămase la clinică pe post de antrenor de tenis profesionist — drăguţ, dar inofensiv. Iar Albă-ca-Zăpada şi împărăteasa se împrieteniră la cataramă şi câştigară o faimă mondială prin contribuţiile aduse la dezvoltarea comportamentului camaraderesc dintre femei. Despre uriaşi nu se mai ştiu nimic niciodată, cu excepţia unor urme minuscule de paşi în noroi descoperite uneori dimineaţa, chiar sub fereastra vestiarului clinicii.

puiu' mic

Puiu' Mic trăia pe un drum de țară îngust și sinuos, străjuit de stejari înalți. (Trebuie menționat aici că „Mic" era numele de familie, și nu o poreclă peiorativă, care ar putea reflecta o prejudecată la adresa staturii. Doar dintr-o pură întâmplare Puiu' Mic avea o înălțime sub medie.) Într-o bună zi, pe când Puiu' Mic se juca în mijlocul drumului, o rafală puternică de vânt suflă printre copaci, iar o ghindă se desprinse și îl lovi în moalele capului.

Trebuie știut că, deși Puiu' Mic avea un creier minuscul în sens fizic, se străduia totuși să-l folosească la cota maximă a capacității sale. Astfel încât, atunci când țipa „Cade cerul pe noi, cade cerul pe noi!", concluzia lui nu era nici eronată, nici stupidă sau prostească, ci doar slab susținută de mecanismele logicii.

Puiu' Mic alergă pe drum până ajunse la casa vecinei ei, Găinușa Bănuț, care tocmai se ocupa de grădina de zarzavaturi. Era o sarcină ușoară, deoarece nu era necesar să folosească insecticide, erbicide sau îngrășăminte chimice, deși tocmai acest lucru le permitea diverselor varietăți, necomestibile și native, de plante sălbatice (uneori etichetate sub numele de „buruieni") să crească spontan și să se amestece cu recolta ei de produse alimentare. Prin urmare, pierdută în frunziș, Găinușa Bănuț auzi glasul lui Puiu' Mic cu mult înainte de a apărea în câmpul ei vizual.

— Cade cerul pe noi! Cade cerul pe noi!

Găinușa Bănuț își ridică capul dintre frunze și spuse:

— Puiu' Mic! Ce-ai pățit?

La care, Puiu' Mic îi răspunse:

— Mă jucam în drum când s-a rupt o bucată mare de cer și mi-a căzut în cap. Vezi? Uite și cucuiul, dacă nu mă crezi.

— Nu-ți rămâne să faci decât un singur lucru, spuse Găinușa Bănuț.

— Și care ar fi acela? o întrebă Puiu' Mic.

— Să-i dai în judecată pe nesimțiți! îi răspunse Găinușa Bănuț.

Puiu' Mic tăcu încurcat.

— Și de ce-aș putea să-i acuz?

— Vătămare corporală, discriminare, intenția de a provoca suferință emoțională, producerea de suferință emoțională din neglijență, ultraj și multe altele de acest gen. Avem pentru ce să-i dăm în judecată.

— Doamne Dumnezeule! spuse Puiu' Mic. Și cât crezi că o să încasăm pentru toate astea?

— Păi, putem obține daune pentru provocarea de durere fizică și suferință emoțională, despăgubiri compensatorii, daune punitive, incapacitate temporară și mutilare corporală, îngrijire medicală pe termen lung, chin sufletesc, incapacitate temporară de muncă, pierderea respectului de sine...

— Măi, entitate galinacee, măi! spuse Puiu' Mic înveselit. Și pe cine să dăm noi în judecată?

— Păi, nu cred că cerul *per se* este o entitate pe care statul o recunoaște ca putând fi trimisă în judecată, rosti Găinușa Bănuț.

— Presupun că ar trebui să ne adresăm unui avocat, să ne spună el cine *poate* fi trimis în judecată, spuse Puiu' Mic, creierul ei mărunțel lucrând probabil în acel moment ore suplimentare.

— Excelentă idee! Și când ajungem la avocat, să-l întreb și eu pe cine aș putea da în judecată pentru picioarele astea

ridicol de ciolănoase pe care le am. Toată viața mi-au provocat numai tortură psihică, jenă și alte impedimente, și cred că mi s-ar cuveni niște compensații pentru toate astea.

Prin urmare, cei doi o rupseră la fugă pe drum și ajunseră la casa vecinei lor, Gâsculița Independentă. Coana Gâscă Independentă era ocupată să-l dreseze pe animalul ei de companie canin să mănânce iarbă, din dorința de a se debarasa de sentimentul de vinovăție că-și hrănea câinele cu carne animalieră procesată, din conservă.

— Cade cerul pe noi! Cade cerul pe noi!

— Să-i dăm în judecată pe nenorociți! Să-i dăm în judecată pe nenorociți!

Coana Gâscă se aplecă peste gard și spuse:

— Suratelor! Ce-ați pățit?

— Mă jucam pe drum când mi-a căzut în cap o bucată din cer, îi explică Puiu' Mic.

— Așa că ne ducem la avocat să ne spună pe cine trebuie să dăm în judecată, atât pentru vătămarea ei, cât și pentru picioarele mele ciolănoase.

— Așa?! Foarte bine! Pot să vin și eu cu voi, să dau și eu pe cineva în judecată pentru gâtul meu lung, care îmi dă aerul acesta dizgrațios? Știți, nu pot să-l fac cu nimic să pară mai frumos, și sunt convinsă că-i vorba de o conspirație din industria modei împotriva păsăretului tânăr de apă cu gâtul lung.

Și cele trei păsări dădură fuga mai departe pe drum, în căutarea unui consilier în probleme juridice.

— Cade cerul pe noi! Cade cerul pe noi!

— Să-i dăm în judecată pe nenorociți! Să-i dăm în judecată pe nenorociți!

— Zdrobiți conspirația! Zdrobiți conspirația!

Ceva mai departe de casă, se întâlniră pe drum cu Vulpoi Șiret, care era îmbrăcat într-un costum bleumarin și ducea în mână o servietă. Acesta ridică o lăbuță pentru a opri alaiul.

— Şi ce căutaţi voi trei aici în această zi minunată? le întrebă Vulpoi Şiret.

— Căutăm pe cineva să dăm în judecată! strigară păsările la unison.

— Şi ce plângeri aveţi? Vătămare personală? Discriminare? Intenţia de a provoca suferinţă emoţională? Producerea de suferinţă afectivă din neglijenţă? Ultraj?

— Oh! Da, da! îi răspunseră agitate păsările. Tot ce-ai spus şi multe altele.

— Ei bine, aveţi noroc, le spuse Vulpoi Şiret. Cazuistica de care mă ocup în acest moment este suficient de redusă, încât pot să vă reprezint în fiecare şi în toate procesele pe care vom reuşi să le instrumentăm.

Păsările îl aclamară şi bătură din aripi. Puiu' Mic rosti:

— Bine, dar cui intentăm proces?

Fără a rata momentul, Vulpoi Şiret răspunse:

— Dar cui *nu* intentăm proces? Trei victime neajutorate cum sunteţi voi pot găsi mai multe părţi vinovate decât citaţii. Şi acum, vă invit la mine în birou pentru o discuţie pe această temă.

Vulpoi Şiret se îndreptă spre o minusculă uşă metalică de culoare neagră care se afla pe latura unei mici coline învecinate.

— Pe aici, vă rog, le spuse el, deschizând zăvorul.

Numai că uşa de culoare închisă refuză să se deschidă. Domnul Vulpoi o împinse cu o mână, apoi cu ambele mâini. Chiar şi aşa, uşa refuză să se clintească din loc. Prin urmare, smuci de uşă, trase violent de ea, adresă cuvinte injurioase uşii, ca şi capacităţilor ei mentale şi istoriei ei sexuale.

În cele din urmă, uşa cedă şi se deschise larg, iar din interior ţâşni o pălălaie de foc în formă de minge. Fiindcă, în realitate, era vorba de uşa cuptorului pe care îl avea Vulpoi Şiret! Din nefericire pentru el, mingea de foc îi cuprinse capul, îi arse părul, mustăţile şi favoriţii, lăsându-l într-o stare de catatonie desăvârşită. Puiu' Mic, Găinuşa Bănuţ şi Coana

Gâscă o rupseră la fugă, plini de recunoștință că nu fuseseră devorați.

Cu toate acestea, familia Domnului Vulpoi nu le dădu pace. În afara procesului pe care îl intentară producătorului ușii cuptorului, în numele lui Vulpoi Șiret, familia mai intentă un proces celor trei păsări de curte menționate anterior, acuzându-le de înșelăciune, punerea în pericol a vieții din neglijență și escrocherie. Familia mai ceru daune bănești pentru producerea de suferință fizică, despăgubiri compensatorii, daune punitive, incapacitate temporară și mutilare corporală, îngrijire medicală pe termen lung, chinuri sufletești, incapacitate temporară de muncă, pierderea respectului de sine și pierderea unei cine pe cinste. Cele trei păsări ripostară, intentând ulterior un contraproces și bătându-se prin tribunale de atunci și până în zilele noastre.

prințul broscoi

A fost odată ca niciodată o tânără prințesă care, când se sătura să dea cu capul de toți pereții structurii de putere masculine de la castel, se relaxa plecând în lungi plimbări prin pădure unde zăbovea pe malul unui mic heleșteu. Stând ea acolo, se distra aruncând în sus și-n jos mingea de aur preferată și reflectând la rolul luptătorului eco-feminist din epoca modernă.

Într-o bună zi, în timp ce avea o viziune utopică despre ceea ce ar fi putut deveni împărăția ei dacă femeile ar fi deținut toate pozițiile de putere, scăpă mingea care se rostogoli în iaz. Iazul era atât de adânc și de plin de mâl, încât nu văzu unde căzuse. Nu începu să plângă, firește, însă luă notă mental ca data viitoare să fie mai atentă.

Pe neașteptate, auzi o voce rostind:

— Pot să-ți aduc eu mingea, prințeso.

Se uită în jur și zări ieșind brusc din apă capul unei broaște.

— Nu, nu, rosti ea, n-am să accept niciodată să înrobesc membrul unei alte specii, obligându-l să facă un efort pentru a-mi satisface dorințele egoiste.

Broscoiul îi răspunse atunci:

— Ei bine, și ce-ai zice dacă am face o învoială care să se bazeze pe întrajutorare? Eu îți aduc mingea, iar tu îmi faci în schimb o favoare.

Prințesa se învoi bucuroasă auzind de acest aranjament echitabil. Broscoiul se scufundă în apă, de unde ieși curând cu mingea de aur în gură. Scuipă mingea pe mal și spuse:

— Iar acum, după ce ți-am făcut această favoare, aș vrea să-ți cunosc punctul de vedere referitor la atracția sexuală dintre specii.

Prințesa nu reușea să înțeleagă la ce se referea broscoiul. De aceea, el continuă spunând:

— Vezi tu, eu nu sunt un broscoi adevărat. În realitate, sunt bărbat, numai că un vrăjitor rău m-a transformat în broscoi. Deși forma mea actuală de broscoi nu este nici mai bună, nici mai rea — doar diferită — decât forma mea umană, îmi doresc foarte mult să trăiesc iarăși printre oameni. Iar singurul lucru care poate rupe vraja este să fiu sărutat de o prințesă.

Prințesa reflectă o clipă dacă exista conceptul de hărțuire sexuală între specii, însă inima i se înmuie de milă auzind ce soartă nefericită avusese broscoiul. Se aplecă și-l sărută pe frunte. Instantaneu, broscoiul începu să crească și să-și schimbe forma. Și în apă, pe locul în care fusese înainte broscoiul, stătea acum un bărbat îmbrăcat cu un tricou de golf și pantaloni cadrilați țipători — între două vârste, dezavantajat pe verticală și cu un început de calviție în creștetul capului.

Prințesa rămase înmărmurită.

— Îmi cer scuze dacă ceea ce spun sună puțin discriminatoriu din punct de vedere social, se bâlbâi ea, însă... vreau să spun că... de regulă și în mod normal vrăjitorii nu aruncă vrăji asupra *prinților*?

— În mod normal, da, îi răspunse el, însă de astă dată ținta a fost un om de afaceri nevinovat. Vezi tu, eu sunt un speculator imobiliar, iar vrăjitorul a crezut că l-am înșelat într-un litigiu pentru o proprietate. Astfel încât m-a invitat la o partidă de golf și, pe când mă pregăteam să dau o lovitură de crosă, m-a transformat în broscoi. Însă, să știi, perioada în care am fost broscoi n-a reprezentat o pierdere totală de vreme. Am ajuns să cunosc ca-n palmă fiecare centimetru pătrat de pădure și cred că ar fi ideală pentru construirea

unui complex de odihnă/parc rezidențial/parc de afaceri. Locul este splendid, iar socotelile sunt perfecte! Banca nu ar acorda însă niciodată un împrumut unui broscoi, dar acum, că mi-am recăpătat forma de om, bancherii au să-mi ciugulească din palmă. O, și ce bine va fi! Și vreau să-ți spun că e vorba de un proiect important! Nu trebuie decât secat iazul, tăiați 80% din copaci, procurate câteva înlesniri și scutiri de la...

Speculantul broscoi fu întrerupt brusc când prințesa îi îndesă în gură mingea de aur. După care îl împinse sub apă și-l ținu acolo până când încetă să se zbată. Pe drumul de întoarcere la castel, se minună gândindu-se câte fapte bune putea face o persoană într-o singură dimineață. Iar dacă va fi fost cineva care să remarce dispariția broscoiului, nimeni nu simți lipsa speculatorului imobiliar.

jack și vrejul de fasole

A fost odată ca niciodată un băiat pe nume Jack, care trăia la o fermă neînsemnată. El trăia la fermă împreună cu mama lui și amândoi erau excluși din cercurile obișnuite ale activității economice. Această realitate crudă îi menținea la limita sărăciei, până într-o bună zi când mama îi spuse lui Jack să ducă vaca familiei la târg și s-o vândă în schimbul a câțiva bănuți.

Ce mai contează miile de galoane de lapte pe care i le furaseră! Ce mai contau orele plăcute pe care animalul de companie bovin le oferise celor doi! Și ce să mai vorbim despre bălegarul pe care și-l însușiseră spre a-l folosi în grădina lor! Acum, ea devenise pentru ei un articol oarecare pe care-l posedau. Jack, care încă nu înțelegea că animalele nonumane aveau tot atât de multe drepturi ca animalele umane — poate chiar mai multe —, făcu ce îi ceruse mama lui.

În drum spre târg, Jack se întâlni cu un bătrân mag vegetarian care îl preveni asupra pericolelor consumului de carne de vită și de produse lactate.

— Păi bine, dar n-am de gând să mănânc vaca, spuse Jack. O duc la târg ca s-o vând.

— Bine, bine, dar procedând astfel nu faci decât să perpetuezi mitul cultural al cărnii de vită, ignorând complet impactul negativ pe care îl are industria de creștere a animalelor și cea de prelucrare a cărnii asupra sistemului nostru ecologic și a sănătății noastre, dar și problemele sociale pe care le poate genera consumul de carne. Însă, băiete, îmi

pari prea simplu pentru a înţelege astfel de conexiuni. Uite cum îţi propun să procedăm: îţi cumpăr eu vaca în schimbul acestor trei boabe de fasole fermecată care conţin tot atât de multe proteine cât toată vaca ta, dar nici un fel de grăsimi şi nici sodiu.

Jack căzu bucuros la învoială şi făcu târgul. Prin urmare, luă boabele de fasole şi le duse acasă la maică-sa. Când îi vorbi despre învoiala făcută, aceasta se supără îngrozitor. Îndeobşte, considera că fiul ei este mai degrabă o persoană care gândeşte conceptual, şi nu liniar, însă acum avea dovada certă a capacităţilor lui intelectuale perfect diferite. Înşfăcă enervată cele trei boabe de fasole fermecată şi le aruncă, dezgustată, afară pe fereastră. Ceva mai târziu în cursul zilei, participă la prima ei şedinţă a grupului de sprijin al Asociaţiei Mamelor Copiilor de Basm.

A doua zi de dimineaţă, Jack scoase capul pe fereastră pentru a vedea dacă soarele răsărise tot dinspre răsărit (începuse el să vadă că este vorba de un tipar în acest caz). Numai că, în dreptul ferestrei, boabele crescuseră peste noapte dând naştere unui vrej atât de înalt, încât ajunsese până la nori. Deoarece nu mai avea vacă de muls dimineaţa, Jack se căţără pe vrejul de fasole şi ajunse în cer.

În vârf şi deasupra norilor, descoperi un castel imens. Nu numai că era mare, dar fusese construit la proporţii peste medie, ca şi când ar fi fost căminul cuiva care, întâmplător, chiar era uriaş. Jack intră în castel şi auzi acordurile unei melodii minunate umplând văzduhul. Se luă pe urmele acestor sunete şi nu se lăsă până nu descoperi sursa: o harpă de aur din care ieşea muzică fără ca cineva să fi atins strunele. Alături de această harpă care se actualiza singură, se afla o găină aşezată pe o stivă de ouă de aur.

Să fim cinstiţi, perspectiva îmbogăţirii rapide şi a unei vieţi de distracţii şi lipsită de griji exercită o asemenea atracţie asupra sensibilităţii burgheze a lui Jack, încât el puse mâna atât pe harpă, cât şi pe găină şi o rupse la fugă spre uşa principală.

Auzi însă imediat bubuit de paşi de se cutremura pământul şi o voce ca de tunet, care rosti:

FEE, FIE, FOE, FUM,
Îmi miroase a persoană engleză!
Mi-ar plăcea să-i cunosc cultura şi opiniile despre viaţă!
Şi să-i împărtăşesc viziunea mea în mod deschis şi generos!

Din păcate, lăcomia îi luase minţile lui Jack, aşa că refuză oferta dezinteresată făcută de uriaş privind schimburile culturale.

— E doar un truc la mijloc, îşi spuse Jack în sinea lui. De fapt, ce legătură poate fi între un uriaş şi toate aceste lucruri fine, delicate? Le-o fi furat el de pe undeva, aşa că am tot dreptul să le iau.

Justificările lui delirante — remarcabile pentru o persoană cu resurse mintale suprasolicitate — puseră în valoare o înverşunare teribilă faţă de drepturile personale ale uriaşului. Aparent, Jack era o persoană cu prejudecăţi, considerând că toţi uriaşii sunt neîndemânatici, limitaţi sub raport intelectual şi uşor de exploatat.

Zărindu-l ţinând în braţe harpa vrăjită şi găina, uriaşul îl întrebă pe Jack:

— De ce vrei să iei ceea ce-mi aparţine de drept?

Jack îşi dădu seama că nu-l poate păcăli pe uriaş, aşa încât fu obligat să facă un raţionament rapid. Şi se pomeni spunând următoarele:

— Dar nu le iau, prietene. Nu fac altceva decât să le plasez sub protecţia mea, astfel încât să poată fi gestionate corect până îşi vor atinge potenţialul maxim. Scuză-mă că-ţi vorbesc atât de deschis, însă voi, uriaşii, sunteţi prea simplu organizaţi intelectual şi nu ştiţi cum să vă gestionaţi corect resursele. Eu nu fac decât să-ţi apăr interesele. Ai să-mi mulţumeşti mai târziu.

Jack îşi ţinu răsuflarea, aşteptând să vadă dacă bluful lui avea să-i salveze pielea. Uriaşul oftă din rărunchi şi spuse:

— Da, ai dreptate. Noi, uriaşii, într-adevăr nu ştim să ne valorificăm resursele. De pildă, dacă dăm peste un nou vrej de fasole, suntem aşa de entuziasmaţi la gândul că-l vom culege, încât nu ne putem abţine şi-l smulgem, bietul de el, din pământ!

Jack simţi cum i se strânge inima. Se întoarse şi se uită afară pe uşa principală a castelului. În mod evident, uriaşul distrusese vrejul de fasole. Jack simţi că intră în panică şi ţipă isteric:

— Acum am rămas aici cu tine în nori pentru vecie!

La care uriaşul spuse:

— Nu fi îngrijorat, prietene! Noi, cei care trăim aici, urmăm un regim vegetarian strict şi avem la discreţie vrejuri de fasole pentru consum. În plus, nu vei fi singur. Alţi treisprezece oameni de înălţimea ta au urcat până la noi pe vrejuri de fasole, cu gândul de a ne vizita, şi n-au mai plecat.

Aşa că Jack se resemnă cu soarta lui de membru al comunităţii celeste a uriaşului. Nu îi era dor cine ştie ce de mama lui, pe care o lăsase la fermă, fiindcă aici, sus în cer, era mai puţin de muncă şi destulă mâncare pentru toţi. Şi treptat învăţă să nu mai judece niciodată oamenii după înălţime, cu excepţia celor mai scunzi decât el, firește.

cântărețul din hamelin

Pitorescul orășel Hamelin avea tot ce-și dorește o comunitate — industrii nepoluante, tranzit eficient al populației prin sistemul de transport în comun și o diversitate etno-religioasă foarte echilibrată. Adevărul este că edilii orașului reușiseră — prin măsuri legislative sau de intimidare — să descurajeze manifestarea acelor elemente care i-ar fi putut împiedica pe cetățeni să ducă un trai bun și o viață liniștită și decentă. Ei ținuseră deoparte aceste elemente, singura excepție fiind parcul de rulote.

Parcul de rulote aflat la periferia orășelului Hamelin era o rușine civică. Nu numai că era inestetic, cu mormanele de remorci și camioane ruginite aruncate în curțile din spate. Dar în fiecare dintre ele locuiau oamenii cei mai irecuperabili și degenerați pe care ți i-ai fi putut imagina vreodată — ucigași de animale nedomestice, foști clienți ai sistemului de corecție și motocicliști înrăiți. Cu roțile lor cu știfturi din plastic, muzica asurzitoare și scandalurile de weekend, aceștia făceau să se cutremure de dezgust până și ultima persoană respectabilă din oraș.

Într-o bună zi, în urma unui raid extrem de turbulent prin parcul de rulote, edilii orașului convocară o ședință. După dezbateri furtunoase, deciseră că trebuie eradicat într-un fel sau altul parcul de rulote. Numai că nu știau exact cum ar fi trebuit să procedeze fără a nesocoti sau încălca drepturile oamenilor care trăiau acolo. Într-un târziu, după multe alte dezbateri, hotărâră să lase în grija altora această problemă, fiindcă erau și așa copleșiți de propriile preocu-

pări, printre altele de scăderea valorii proprietății imobiliare. Astfel încât edilii orașului luară decizia de a publica un comunicat în presă prin care să anunțe că se aflau în căutarea unei persoane capabile să le rezolve problemele.

La scurt timp după lansarea comunicatului, în oraș își făcu apariția un bărbat. Era foarte bine dotat pe verticală și avea o greutate sub medie în raport cu înălțimea sa. Purta haine într-o combinație nemaivăzută până atunci și inimaginabilă, iar manierele și vocea lui pițigăiată erau, cu siguranță, unice. Deși, după aspect, avea aerul că vine dintr-o lume diferită de (dar în nici un caz inegală cu) lumea noastră, el câștigă încrederea edililor disperați ai orașului.

— Voi reuși să scap orașul de locatarii nedoriți din parcul de rulote, le spuse tuturor bărbatul cu un vădit aer nefamiliar, însă mai întâi vreau să-mi promiteți că-mi veți plăti 100 de monede de aur.

Edilii orașului își doreau să vadă cât mai curând posibil încheiată această afacere neplăcută, așa că se grăbiră să consimtă. Cu cât era eliminat mai repede parcul de rulote, cu atât mai curând putea reveni fiecare la eurile lor progresiste, lipsite de prejudecăți.

Așa că bărbatul cu un marcat aer nefamiliar se puse imediat pe treabă. Vârî mâna în rucsacul său zdrențăros, de unde scoase un aparat compact și sofisticat de înregistrare. Oamenii strânși în jurul lui îl urmăriră cu interes în timp ce introduse câteva casete în aparat, reglă niște butoane și verifică nivelul sonor. După care începu să mormăie niște cuvinte ininteligibile în microfonul incorporat. Deși nimeni nu reuși să audă exact ce spunea, bărbatul părea să fie incoerent. Deodată, se opri din mormăit, își îndreptă ținuta și le spuse edililor orașului că are nevoie de o camionetă dotată cu megafon.

Autoritățile se străduiră să satisfacă această cerere neobișnuită. Reușiră să găsească un asemenea vehicul la Departamentul pentru Biodiversitate Publică și îi înmânară cheile

bărbatului cu un marcat aer nefamiliar. Acesta se sui în cabină și demară, având însă grijă să insereze mai întâi caseta pe care tocmai o înregistrase în aparatul audio. Toată suflarea se luă după dubă în timp ce aceasta se îndrepta spre parcul de rulote.

Din duba care se mișca încet începură curând să se înalțe acorduri muzicale — în general, muzică country, deși se auziră ocazional și acordurile unor bucăți clasice ca *Balada beretelor verzi* și *Călăreți-fantomă în cer*. Edilii orașului erau foarte nedumeriți, până când remarcară că din rulote, magaziile de scule și cârciumi începuseră să iasă oameni. Toate aceste persoane aveau o expresie sticloasă pe chip și vorbeau singure în timp ce urmau duba ca în transă.

— O să-mi iau o slujbă, spunea unul. Aud că se fac angajări la carmangerie.

— Io cred c-o să merg la circuitul profesionist de tras tractorul, spuse un altul.

— Credeți că po' să câștig ceva marafeți dacă semnez că mă dau pentru experimente medicale? întrebă un al treilea.

Ocupanții parcului de rulote se țineau după dubă, în timp ce aceasta rula cu viteză redusă spre ieșirea din oraș. Curând, atât ei, cât și camioneta se făcură nevăzuți, dispărând la linia orizontului. Iar edilii orașului scoaseră chiote de bucurie.

Aproximativ o oră mai târziu, duba reveni, minus anturajul.

— I-am condus pe toți până la autostradă, le explică tuturor bărbatul cu un marcat aer nefamiliar, în timp ce sărea sprinten din dubă. Încearcă să facă autostopul, să găsească o ocazie care să-i ducă oriunde, numai în Hamelin nu. Acum, parcul de rulote este liber și vă stă la dispoziție să-l folosiți după cum veți crede de cuviință.

— Minunat! spuse unul din reprezentanții autorităților, care îndeplinea și funcția de purtător de cuvânt. Acum, că duși sunt și am scăpat de ei, putem începe lucrările la

Centrul de Reorientare a Refugiaților din Lumea a Treia, în conformitate cu planurile pe care le-am elaborat.

— Și acum, dacă sunteți amabili să-mi achitați cele 100 de monede de aur pe care mi le-ați promis, eu îmi văd de ale mele și plec.

— Mda, păi... Hamelin face eforturi serioase să implementeze o economie bazată pe capitalul uman și nu pe exploatarea resurselor materiale. Așa că am dori să-ți oferim acest cupon care îți dă dreptul să te bucuri de anumite servicii în Hamelin, cum ar fi ședințe gratuite de masaj și seminarii pe tema „Cum să redescoperi copilul din tine".

Bărbatul cu un marcat aer nefamiliar își miji ochii.

— Mi-ați promis 100 de monede de aur, spuse el înfuriindu-se vizibil. Iar acum trebuie să plătiți, sau veți suferi consecințele.

— Dacă vrei să renunți la responsabilitatea ta de a construi o lume mai bună, spuse pe un ton jignit purtătorul de cuvânt, fie. În acest caz, trebuie să-ți dăm un permis oficial al orașului Hamelin, pe baza căruia să poți încasa un procent mare din valoarea sa declarată, la multe case de schimb și centre de vânzare a băuturilor alcoolice din orașele învecinate.

Bărbatul cu un marcat aer nefamiliar făcu o pauză, chicoti lugubru și urcă la loc în dubă. Înainte ca cineva să-l poată opri, bărbatul traversă cu mașina toate cartierele din Hamelin. Iar în timp ce duba se deplasa, din el se auzi o muzică stridentă, stranie, pe care nu o recunoscu nimeni. Curând, copiii din Hamelin se iviră de prin casele lor sau se revărsară în valuri, venind dinspre terenurile de joacă. Cu priviri încețoșate, copiii începură să se adune pe străzi. Iar edilii orașului îi auziră pe copii vorbind serioși între ei:

— Pieţele libere sunt singura cale de a le oferi oamenilor o motivație personală de a edifica o societate mai bună, spuse un copil.

— Avem obligația de a respecta drepturile cetățenilor de a prezerva puritatea etnică a cartierului lor, spuse un altul.

— Unica obligație a noastră ca membri ai societății este să ne asigurăm că fiecare are un teren de joacă amenajat la standarde internaționale, spuse un al treilea.

Pe măsură ce copiii lor începeau să formeze grupuri antiimpozit și cluburi de tir, edilii orașului înțeleseră cu tristețe că toți anii de atentă planificare socială aveau să fie în scurt timp egali cu zero. În ziua următoare, descoperiră camioneta cu megafon într-o suburbie a orașului, însă nici urmă de bărbatul misterios pe care încercaseră să-l escrocheze.

hansel și gretel

Ascunsă în hățișul unui ecosistem forestier, era odată o micuță și modestă colibă din bârne, iar în această colibă locuia o micuță și modestă familie. Tatăl era de profesie pădurar și se străduia să-și crească cei doi copii minori, pe nume Hansel și Gretel.

Familia se căznea să mențină un standard de viață sănătos, întemeiat pe conștientizarea și asumarea locului pe care îl ocupa în societate, însă cerințele sistemului capitalist, cu precădere politicile iresponsabile din domeniul energetic, contribuiau neîncetat la reprimarea membrilor, lăsându-i fără aer. Curând, ei deveniră un nucleu complet dezavantajat din punct de vedere socioeconomic și s-au pomenit brusc incapabili să mai trăiască în stilul cu care se obișnuiseră, oricât ar fi fost de meschin. Puținii bani care le reveneau erau insuficienți pentru a le asigura hrana tuturor.

Așa că, regretând nespus, pădurarul nostru braconier fu obligat să elaboreze un plan prin care să se descotorosească de propriii copii. Decise să-i ia cu el într-una dintre zile în pădure, când avea să meargă să-și îndeplinească sarcinile de serviciu cotidiene, și să-i abandoneze acolo. Era o ilustrare tristă a situației problematice din familiile monoparentale, însă nu vedea nici o altă variantă.

În timp ce tatăl conversa la telefon cu psihoterapeutul personal despre planul pe care îl pusese la cale, Hansel auzi fără să vrea discuția. În loc să alerteze autoritățile de resort, Hansel elaboră, la rândul lui, un plan personal de protecție

și de susținere a surorii sale. În dimineața următoare, pădurarul le pregăti câteva gustări raționale, sănătoase și pline de substanțe nutritive, pe care le împachetă în ambalaje refolosibile, iar cei trei porniră la drum. Prevăzător, Hansel își umpluse totuși buzunarele cu batoane nutritive și crocante de granola, din care, pe măsură ce se afundau tot mai adânc în codru, rupea bucăți mari, pe care le arunca pe cărare, în urma sa, pentru a marca drumul.

Odată ajunși într-un luminiș din mijlocul pădurii, pădurarul se opri și li se adresă astfel lui Hansel și Gretel:

— Voi, copii minori, să mă așteptați cuminți aici. Mă duc să caut niște copaci buni de tăiat și poate chiar am să fac o analiză a psihismului meu tipic masculin și primitiv prin comparație cu mediul natural, dacă o să am timp. O să mă întorc repede.

Cu acestea spuse, le înmână copiilor pachețelele cu gustări, după care se îndepărtă.

După ce dimineața se făcu după-amiază, iar după-amiaza seară, Hansel o puse la curent pe sora lui în legătură cu planul patern de abandonare. Dând dovadă de inteligență, calm și pragmatism — ca întotdeauna în situații de criză — Gretel îi sugeră fratelui său să strângă materiale în vederea construirii unui adăpost de urgență (pentru o perioadă determinată), așa cum învățaseră la ora de „Tehnici de supraviețuire în condiții specific aborigene, prin programe educaționale în aer liber".

— Nu-i nevoie, îi răspunse Hansel. Am lăsat în urmă semne care ne vor indica drumul spre casă; și asta fără să fac mizerie sau să desfigurez nici măcar un copac.

Însă, ducându-se să caute urmele, cei doi dădură peste un contingent de practicanți ai tehnicilor și strategiilor de supraviețuire în mediu ostil, preocupați să consume firimiturile de granola. Aceștia țipară la copii, interzicându-le să se apropie de rațiile lor de mâncare proaspăt descoperită,

şi după câteva focuri de avertisment trase în aer, o rupseră la fugă, făcându-se nevăzuţi în codru.

Hansel şi Gretel rătăciră pe diverse cărări, însă, după o vreme, se pierdură definitiv şi li se făcu foarte foame. Deodată, la o cotitură neaşteptată pe care o făcea cărarea, dădură peste o fermecătoare reşedinţă ascunsă adânc în pădure şi construită din prăjiturele crocante cu roşcove, turtă dulce fără zahăr şi tort de morcovi. Chiar dacă nu purta liniştitoarea etichetă de omologare a Agenţiei Americane pentru Securitatea Alimentară şi a Medicamentelor, vila arăta atât de bine, încât copiii se năpustiră asupra ei şi începură pe loc să se înfrupte din ea.

Pe nepusă masă, o femeie ajunsă la cei mai frumoşi ani (în realitate, destul de trecută de vârsta respectivă) ţâşni afară din căsuţă. Nenumăratele brăţări pe care le purta la încheieturi şi la glezne zornăiau, scoţând clinchete zglobii la fiecare mişcare, iar femeia mirosea a parfum de *patchouli*, salvie arsă şi ţigări de cuişoare. Copiii se speriară îngrozitor, iar Hansel întrebă:

— Vă rog să-mi iertaţi francheţea, însă sunteţi într-adevăr o vrăjitoare rea?

Femeia râse.

— O, nu, nu, dragul meu. Nu sunt vrăjitoare, sunt o persoană adeptă a cultului Wicca. Nu sunt mai rea decât alţii şi, fii convins, nu mănânc copilaşi minori, aşa cum vă fac să credeţi toate bârfele care circulă despre noi. O ador pe Mama Natură şi fac mixturi din plante medicinale şi poţiuni naturiste numai cu scopul de a-i ajuta pe oameni. Serios. Ce-ar fi să intraţi amândoi şi să beţi o ceaşcă de ceai de podbal?

În interiorul casei funcţionale şi totuşi comestibile, femeia Wicca îi sfătui pe copii să uite de propaganda şi de calomniile răspândite pe socoteala persoanelor de genul ei. Le relată poveşti despre viaţa pe care o ducea în pădure, despre modalităţile de preparare a poţiunilor, cum făcea vrăji,

cum comunica cu exemplare nonumane și cum vindeca nenumăratele răni pe care alții le lăsau pe trupul Mamei Naturi. Lui Hansel și Gretel le trebui ceva vreme să se debaraseze de clișeul mental al cotoroanței cu piele verzuie, de vârstă avansată și purtând o pălărie neagră si țuguiată pe cap. (În mod paradoxal, femeia Wicca avea un nas lung și coroiat, care aducea cu un castravete bubos, însă copiii erau prea bine-crescuți încât să pună întrebări.)

Într-un târziu, fură convinși de sinceritatea femeii adeptă a religiei Wicca, mai ales când făcură cunoștință cu vecinii și cu rudele ei. Pentru a le ura bun venit copiilor, acești oameni deosebit de drăguți ținură o reuniune nocturnă sub clar de lună, în cursul căreia membrii comunității se dezbrăcară la piele, se frecară unii pe alții cu noroi și se prinseră într-o horă, dansând pe acorduri de ocarină și de nai. Priveliștea fu atât de emoționantă, încât, în chip just și firesc, Hansel și Gretel deciseră pe loc să renunțe la vechiul lor stil de viață și să se alăture comunității forestiere.

Cu trecerea timpului, Hansel și Gretel ajunseră să se atașeze de comunitatea Wicca și de viața pe care o duceau membrii ei în pădure. Crescând și devenind tot mai încrezători în propriile forțe, dar și mai siguri de ei, începură să-și afirme legătura cu Mama Natură printr-o gamă de modalități directe și tangibile. Cu mult curaj și viguros, frații elaborară proiecte și se angajară activ în nenumărate acțiuni cu un caracter profund ecologic, cu scopul de a-și proteja căminul arboricol. Plini de voioșie, Hansel și Gretel bătură piroane în copaci, puseră mine și explozibili, conduseră utilaje de demolare și aruncară în aer câteva centrale electrice și liniile de înaltă tensiune care se întindeau deasupra fermelor din împrejurimi, folosind explozibil produs exclusiv pe bază de ingrediente 100% naturale. Ba chiar învățară să prepare cincisprezece remedii complet organice pentru tratarea arsurilor provocate de substanțele explozive sub formă de pulbere.

Erau foarte mulțumiți și împliniți, cu sentimentul că își găsiseră menirea vieții, și cu cel al autoîmplinirii în lupta pentru protejarea habitatului lor de adopție, până când, într-o bună zi, le parveniră niște vești cumplite. O imensă corporație multinațională, specializată în producția de hârtie, cumpărase cu totul pădurea lor, obiectivul declarat fiind acela de a o transforma în totalitate în celuloză. Hansel, Gretel, comunitatea Wicca, împreună cu toți con-confrații și toate co-surorile, se mobilizară și se lansară în ceea cea avea să fie confruntarea vieții lor. Activiștii ecologiști își adunară cheile fixe și explozibilul plastic, lozincile de pichetare și naiurile și porniră în marș forțat spre sediul central al corporației, transmițând, pe oriunde treceau, mijloacelor de comunicare în masă mesajul clar că erau decișisă apere Mama Natură până la ultimul individ.

Hensel, Gretel și practicanta Wicca se postară în fruntea mulțimii, rostind incantații, proferând injurii și arzând de dorința de-a se încăiera. Când clădirea sediului companiei producătoare de hârtie apăru în câmpul lor vizual, fratele și sora zăriră ceva care li se păru extrem de familiar. Complexul industrial format din uriașul combinat și clădirile aferente se întindea pe aproximativ patru acri de teren, însă pe calea de acces circulară, înghesuită chiar la intrarea în corpul administrativ, se ridica o casă mică și modestă. Era într-adevăr casa în care copilăriseră, strivită ca o bojdeucă de fațada zveltă și strălucitoare din oțel și sticlă a sediului administrativ al corporației.

În timp ce fratele și sora începuseră deja să digere această informație vizuală, ușa scundă din lemn a șandramalei se deschise și pe ea ieși tatăl lor, pădurarul. Era îmbrăcat într-un costum Armani, încălțat cu mocasini italienești și flancat de o falangă de avocați. Era evident că această persoană care se ocupa cu afacerile forestiere reușise în viață pe cont propriu.

— Ia te uită! exclamă tatăl. Cum se învârte roata vieții! Mă bucur mult să vă revăd, Hansel și Gretel.

— Te rog, nu ne mai spune așa, rosti fiul său biologic, însă nu și spiritual. Ne-am schimbat numele, în ideea că ele or să simbolizeze trezirea noastră la o nouă conștiință de sine și ruptura definitivă de cei care ne-au procreat, niște ființe insensibile și exploatatoare. De acum înainte, te rog să-mi spui Locatar-de-pădure.

— Iar eu mă numesc Gaia.

— Puteți să vă schimbați numele în Bocănel și Bambi, mie tot nu-mi pasă, le replică tatăl râzând. Oameni buni, oricum trebuie să vă schimbați domiciliul și să plecați din pădure. Am încheiat un contract de relocare cu proprietarul unui parc de rulote, foarte frumos, lângă autostrada interstatală, și am angajat o firmă de consultanță în relocare să vă ajute —

Femeia Wicca îi tăie vorba.

— Moarte spoliatorilor Terrei! Moarte ucigașilor Terrei! țipă ea, iar restul mulțimii îi preluă imprecația.

— Dar de ce trebuie s-o luăm în nume personal? mormăi tatăl, după care adăugă, încercând să calmeze mulțimea: Bine, bine. Vrem să discutăm cu purtătorul vostru de cuvânt —

— Purtătoarea de cuvânt! insistă unul dintre protestatari.

— Persoana purtătoare de cuvânt! țipă un altul.

Un avocat se apropie de tată și îi șopti ceva la ureche.

— Suntem dispuși să discutăm cu persoana abilitată să vorbească în numele vostru, spuse tatăl într-un târziu. Persoana adeptă a cultului Wicca.

Printre urale și urlete de încurajare, persoana adeptă a cultului Wicca ridică amenințător pumnul și pătrunse în clădire, însoțită de celelalte persoane îmbrăcate în costume. Militanții ecologiști erau fericiți și siguri pe ei, deoarece aveau deplină încredere în persoana adeptă a cultului Wicca. Nu era genul care să cedeze în fața acestor spoliatori ai planetei. Pentru a celebra momentul, protestatarii formară un cerc de rugăciune chiar în parcare, unde începură să danseze.

Sunetele ocarinelor şi ale naiurilor pluteau încă în aer când negociatorii ieşiră din clădire. Tatăl şi avocaţii zâmbeau, în timp ce persoana adeptă a cultului Wicca avea o expresie oarecum autoacuzatoare, ca de oaie, deşi ar fi o insultă la adresa oilor să sugerăm că ele ar putea arăta vreodată atât de vinovate.

Gaia, născută Gretel, percepu imediat schimbarea din ordinea prestabilită a lucrurilor.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea insistent. Ce s-a petrecut înăuntru?

— Un membru de vază al grupului vostru a decis că e momentul să se trezească la realitate şi s-o înfrunte, îi răspunse tatăl. Persoana adeptă a cultului Wicca a fost de acord să se alăture staff-ului nostru, în calitate de vicepreşedinte pentru Sănătate Holistică şi Spirituală, Departamentul Mama Natură.

Un oftat general scăpă involuntar din pieptul colectiv al militanţilor ecologişti.

— Cum ai putut să faci aşa ceva!? urlă Gaia.

— Copila mea, n-am avut de ales, răspunse persoana adeptă a cultului Wicca pe un ton rugător. Mi-au oferit gratuit îngrijire medicală completă, inclusiv tratamente experimentale. Servicii pe care majoritatea poliţelor de asigurare nu le acoperă.

Un murmur derutat se ridică din rândurile escadronului ecologist. Era într-adevăr o lovitură teribilă. Dacă cea mai înţeleaptă şi mai războinică persoană, dar şi cea mai conştientă de starea planetei, putea fi cumpărată atât de uşor, ce şanse mai aveau ei, ceilalţi? Pădurarul arborase, împreună cu avocaţii care îl flancau, un rânjet asemănător celui al pisicii care îşi satisfăcuse nevoile nutriţionale pe socoteala canarului.

Însă Hansel — pardon! — Locatarul-de-pădure şi Gaia erau deja familiarizaţi cu lipsa de scrupule a tatălui lor, astfel încât elaborară pe loc un plan de rezervă. Cu mare pompă

și agitație, fiecare își puse roba forestieră, desenă o pentagramă pe pământ și arse ierburi uscate într-un creuzet. Toate privirile se îndreptară cu interes spre ei, poate chiar și cu o ușoară teamă. Apoi, fratele și sora intonară o invocație într-o limbă pe care nici chiar persoana adeptă a cultului Wicca nu o auzise vreodată. Vântul începu să sufle, iar în aer se auzi un pârâit. Apoi, cu o strălucire de lumină, totul se sfârși. Întregul complex de producție a hârtiei — cu tot cu sediul administrativ, uzină și depozite — se transformase dintr-o imensă structură din oțel și beton în câteva bețișoare de mentă, niscaiva turtă dulce și caramele.

Activiștii ecologiști rămaseră cu gurile căscate, după care izbucniră în aclamații puternice. Între avocați avu loc o consultare lapidară, după care aceștia își notară câteva posibile planuri și direcții de acțiune în filofaxuri. Persoana adeptă a cultului Wicca pur și simplu rămase stană de piatră, în timp ce buzele i se rotunjiră, formând un „Uau!" mut.

Pădurarul își compuse o mină aparent curajoasă.

— Frumos truc, puștilor, dar nu mă opriți voi pe mine. Fabrica stă mai bine ca niciodată, iar acum cheltuielile de întreținere au scăzut odată cu producția de cataif și de fondante. Vă mulțumesc foarte mult. Afacerea o să meargă înainte și tot o să vă tăiem pădurea.

Locatarul-din-pădure și Gaia nu îl învredniciră cu nici un răspuns, ci arseră și mai multe ierburi și rostiră și mai multe incantații. Vântul suflă din nou, aerul pârâi și, în văzul tuturor, întregul grup de avocați fu transformat într-un grup de șoareci — de șoareci *hămesiți* — care se năpustiră imediat asupra complexului industrial imens, lipicios și dulce ce se întindea dinaintea lor și începură să-l devoreze.

Persoana adeptă a cultului Wicca habar nu avea că cei doi frați erau atât de versați în artele oculte. Ea încercă să-i îmbuneze, recurgând la o flaterie:

— Absolut impresionant. Avem multe lucruri de învățat unii de la alții, nu credeți? De-abia aștept să facem

schimb de informaţii într-o manieră deschisă şi de întrajutorare, care —

Însă vorba îi fu retezată când Locatarul-de-pădure şi Gaia plesniră din biciul lor paranormal şi o transformară dintr-o femeie aflată în anii cei mai frumoşi ai vieţii într-o nevăstuică subţire, cu burta albă. Ce-i mai rămase atunci de făcut fostei adepte a cultului Wicca, dacă nu să dea fuga şi să li se alăture şoriceilor în activitatea lor frenetică şi generalizată de consumare a fabricii.

Tatăl lor avea un aer vizibil afectat, constatând cum munca lui de-o viaţă era ronţăită bucată cu bucată. Maestru incontestabil al inducerii vinovăţiei pe termen lung, el rosti într-un târziu:

— Asta e răsplata voastră, copii? Credeţi că mi-a fost uşor să vă cresc singur, ca unic părinte întreţinător? Dacă nu vă duceam atunci în pădure, mai descopereaţi voi noul stil de viaţă pe care l-aţi adoptat? Şi asta e mulţumirea pe care o primesc de la voi? La nevoile mele chiar nu vă gândiţi? După ce am muncit toată viaţa în domeniul forestier, de ce credeţi că m-aş mai putea apuca la vârsta mea?

Aşa că Locatarul-de-pădure şi Gaia îi făcură o concesie şi-l transformară în castor.

După aceste fapte eroice, ecoeroii noştri îşi luară pancartele şi se întoarseră în pădure. Locatarul-de-pădure şi Gaia făcură eforturi serioase să-şi perfecţioneze capacităţile supranaturale, pe care le puseră apoi exclusiv în slujba protejării, conservării şi salvării planetei. Vecinii respectară intimitatea fratelui şi a surorii, de teamă ca nu cumva o incantaţie rătăcită să-i transforme într-o specie diferită (însă, desigur, cu nimic inferioară). Cât despre fratele şi sora magi, prietenii lor şi, cel mai important, copacii din pădure, trăiră cu toţii fericiţi până la adânci bătrâneţi.

greierele și furnicul

În lumea Greciei antice, agricultura se afla încă într-un stadiu de rudimentarism avansat. Ecosistemele prezente la fermele agricole erau diverse și sănătoase, cu plante indigene care creșteau în floră spontană și cu prospere colonii de insecte care împărțeau frățește un spațiu comun cu culturile domesticite. Drept urmare, toate lanurile cu cereale și câmpurile acoperite cu viță erau populate de o diversitate de insecte viguroase, vizionare și hotărâte. Dintre toate insectele, cea mai harnică era furnicul. Cât era vara de lungă, acesta robotea sub arșița soarelui, punând asiduu deoparte grăunțe și semințe, fiindcă anticipa o iarnă lungă.

Pe același câmp trăia și un greier care ducea o viață mai mult decât lipsită de griji, fiindcă el respinsese de mult conceptul materialist-burghez al arivistului întreprinzător, care „vrea să facă bani cu orice chip". Din punctul său de vedere, o definiție a existenței ideale însemna să te bucuri de natură într-o manieră de studiu contemplativ, nestructuralist și detașat, iar el profita frecvent de caracterul său benefic, petrecându-și cea mai mare parte a zilei dormind. Alteori, cânta fericit pe pajiște — CRI CRI — păstrând vie în felul ăsta bogata tradiție orală a neamului greierilor.

Această atitudine alternativă nu trecu neobservată de furnicul care se spetea muncind în arșiță și praf. Văzându-l pe greier cum își trăiește viața din plin, furnicul simți cum toate orificiile exoscheletului i se contractă de ciudă.

— Ia te uită și la greierul ăsta, mormăi el ca pentru sine. Să stea tolănit cât e ziua de lungă, urlându-și cântecele. Oare

o să dea vreodată dovadă de simţ de răspundere? Dacă l-aş face lipitoare, ar fi o insultă la adresa harnicilor viermi segmentaţi care trăiesc în ţara noastră. Ia te uită cum stă şi mă priveşte, abia aşteptând un moment favorabil să mă atace şi să-mi ia tot avutul pe care m-am trudit să-l agonisesc. Asta e problema cu toţi cei care aparţin acestei tipologii.

Cât despre greier, acesta îl urmărea la rândul său pe furnic, însă trama raţionamentului său urma un curs complet diferit.

— Ia te uită şi la furnicul ăla, îşi zise el. Se spetează muncind să agonisească un stoc redus de grăunţe. Şi pentru ce? Măcar dacă s-ar strădui să aibă o atitudine mai Zen. Ar fi bine să priceapă că, din perspectiva pietrei, un bob de grâu face tot atât de puţin cât o mie şi că ploii nu-i pasă cine a trudit şi cine nu.

Şi aşa trecu vara. Furnicul, o personalitate esenţialmente de tip A, intrase într-un delir cotidian al muncii, numai că activitatea sa egoistă şi iresponsabilă din punct de vedere social îşi luă uiumul. El se îmbolnăvi de ulcer peptic, trase câteva sperieturi din cauza unor dureri abdominale şi îşi pierdu cea mai mare parte a podoabei capilare. Pe la jumătatea lunii septembrie, îl părăsi soţia, îşi luă şi pupele cu ea, însă el abia dacă avu timp să-i remarce absenţa. Furnicul deveni atât de obsedat de stocul lui de grăunţe, încât ajunse să instaleze un sistem de securitate sofisticat în interiorul şi în jurul muşuroiului colinar, cu camere video şi senzori de mişcare capabili să intercepteze orice hoţ potenţial.

Între doi pui de somn, greierul urmărea toate acestea cu o curiozitate detaşată. El studia totodată hata yoga, prospecta zona în căutarea ceştii de cappuccino perfecte, învăţa singur să cânte la chitară (de fapt, era vorba despre un singur cântec, o piesă creaţie proprie, un semiblues pe trei note) şi, în general, trândăvea. Una peste alta, se străduia să-şi menţină stilul de viaţă orientat pe petrecerea de voie a timpului liber, în acord cu succesiunea anotimpurilor. Iar când vremea

deveni mai puțin favorabilă, își făcu planuri de plecare în Australia, la surfing.

Numai că iarna veni mai devreme în acel an (sau vara trecu prea repede, în funcție de orientarea ta climatică, cititorule), și în scurt timp câmpurile se despuiară de vegetație. Nefericitul nostru greier se pomeni peste noapte victima capriciilor meteorologice. Și plecă țopăind pe câmp, în căutarea unei surse de subzistență de orice fel. S-ar fi mulțumit cu o firimitură cât de mică, niște pleavă sau puțin tofu — însă pe câmp nu se găsea nici un produs comestibil.

În scurtă vreme, greierul îl localiză pe furnicul care trăgea cu voluptate după el un știulete plin cu boabe de porumb. Cum foamea învinse mândria greierului, acesta se îndreptă spre furnic, hotărât să-l roage să împartă cu el o părticică din captura lui impresionantă. Însă, de cum îl zări pe greier, furnicul începu să țipe:

— AAAHHH! Ce vrei? Ce cauți aici? Ai venit să-mi furi porumbul, nu-i așa? Te cunosc eu. Ai așteptat să vină ziua să-mi înhați toată agoniseala! Toți cei din tipologia ta sunteți la fel!

Greierul dădu să-l întrerupă, însă furnicul continuă să vocifereze:

— Nu mai scoate o vorbă! Nu-ncerca să mă convingi cu tertipurile tale, cu povești lacrimogene și promisiuni deșarte! Eu m-am spetit să strâng ce am acum, chiar dacă în unele cercuri munca e un concept desuet.

Greierul îi răspunse politicos:

— Bine, Frate Furnic, dar ai mai mult decât ai putea mânca vreodată.

— Mă privește, spuse furnicul. Că doar nu trăim într-un stat socialist care suge sângele poporului... *încă*! Adaptează-te, greierule! Singurul loc în care succesul vine înaintea trudei este în dicționar.

— Plănuiam să mă duc în Australia, să știi, însă clima, cum să spun, s-a schimbat și toată mâncarea a dispărut...

— Aşa funcţionează economia de piaţă, amice. Mai învaţă şi tu.

— Iartă-mă, Frate Furnic, însă mă văd obligat să-ţi spun cu sinceritate: cred că ar trebui să-ţi îmbunătăţeşti karma. Ai aura încărcată de energie negativă, pe care ai putea-o uşor transforma în energie pozitivă prin...

— Ascultă, dacă vrei să mă zăpăceşti cu chestiile tale mistice, n-ai decât să-mi spui: ce sunet scoate un gândac care moare de foame? Ha, ha!

Polemica inutilă dintre furnic şi greier fu întreruptă de o tuse. Se întoarseră şi zăriră o călugăriţă mai mare decât ei doi la un loc! (La un moment dat, călugăriţa fusese o insectă care se ruga. Şi în ciuda faptului că aceste practici fuseseră interzise prin ordin judecătoresc, ea reuşise să-şi păstreze o latură profund spirituală.) Furnicul şi greierul fură îngroziţi — nu atât din pricina dimensiunilor hipertrofice, cât mai ales din cauza vestimentaţiei şi aspectului ei extern. Purta un costum gri din poliester şi o pereche de mocasini maro cu ciucuri, iar în lăbuţele din faţă ducea o servietă, o pungă de hârtie maronie cu gustarea de prânz şi un calculator.

— Furnicule? întrebă imperativ călugăriţa, deşi ştia precis pe care dintre cei doi îl căuta. Furnicule, am venit în audit.

Odată cu aceste cinci cuvinte, povestea noastră ia un curs complet diferit. Lăsând la o parte detaliile referitoare la audit, acuzaţiile contestate în instanţă, procesul şi apelul sau tentativa furnicului de a fugi în Insulele Cayman, este de ajuns să spunem că posesiunile lacomei insecte au fost confiscate şi redate comunităţii mai responsabile spre folosul obştesc, după ce furnicul însuşi a fost integrat în sistemul de corecţie. Între timp, greierul a organizat un program pentru insectele autohtone tinere, avide de schimburi culturale cu ţările unde clima era mai caldă. Datorită redistribuirii bugetului de stat (şi a proprietăţii furnicului), greierul a condus şi conduce în continuare expediţii de surfing.

prințesa și bobul de mazăre

Într-un regat foarte îndepărtat, de peste munți și văi, trăia odată un tânăr prinț foarte plin de el. Era sănătos, relativ frumos și avusese parte de suficientă fericire și confort în copilărie. Cu toate acestea, simțea că i se cuvine mai mult. Nu-i ajungea că era liber prin naștere să ducă o viață de parazitism tihnit și că ținea masele sub călcâiul cizmei lui din piele de vițel. Era decis să perpetueze această tiranie nedemocratică printr-o căsătorie cu o prințesă adevărată, autentică, cu card la purtător.

Regina, mama prințului, încuraja obsesiile fiului ei, în ciuda riscului evident de a avea nepoți cu tulburări de hemofilie sau microcefali. Cu mulți ani înainte de a se fi petrecut toate acestea, după o perioadă de bunăstare inadecvată, tatăl lui, regele, ajunsese la punctul terminus al existenței fizice. Lipsa unei prezențe masculine puternice îl frământa pe prinț la nivelul subconștientului, și indiferent cât de multe escapade de weekend ar fi făcut și oricâte interrelaționări masculine ar fi legat cu alți tineri nobili, duci sau baroni, nimic nu avu darul să-l ajute să-și depășească sindromul de anxietate. Mama lui, în virtutea propriilor complexe oedipiene și motive de codependență, nu se deranjă să-i schimbe sau să-i corecteze ideile egoiste și nerealiste de a atinge perfecțiunea alături de un partener marital.

Prințul plecă în căutarea partenerei perfecte și străbătu pământul în lung și-n lat, sperând să descopere o persoană pe care s-o înrobească prin căsătorie. Călare pe tovarășul

lui cabalin loial, el călători dintr-un regat patriarhal în altul matriarhal, şi dintr-un ducat patriarhal în altul matriarhal, solicitând peste tot nume şi numere de telefon. Faptul că aleasa putea avea tenul mai mult sau mai puţin pigmentat, că era dezavantajată pe verticală sau pe orizontală, plăcută din punct de vedere estetic sau cu fizionomie diferită, chiar nu avea nici o importanţă. Unicul său criteriu de selecţie era autenticitatea originii regale a femeii, de la care se aştepta să împărtăşească alături de el iluzia regală a privilegiului şi a valorii personale.

Într-o noapte ploioasă, după o lungă călătorie în care străbătuse numeroase regiuni ecologice îndepărtate, prinţul se hrăni cu un castron de tocăniţă din linte cu curry şi îi împărtăşi mamei îndoielile şi temerile sale:

— Mami, nu cred că o să găsesc vreodată o prinţesă autentică alături de care să-mi petrec existenţa.

— Fiule, îi răspunse regina, încercând să-l liniştească, nu uita câte avantaje presupune viaţa de celibatar. Nu lăsa societatea şi biserica să te împingă spre un stil de viaţă pentru care poate că nu eşti apt.

— Poate c-ar trebui să-mi lărgesc puţin orizontul, spuse el pe un ton meditativ.

— Ce? Şi să renunţi la standarde?

— Nu, mami, dar poate că m-am lăsat atras în capcana majorităţii cu principii heterosexuale ortodoxe. Poate că există undeva pe lume un tânăr *prinţ* minunat, care mă aşteaptă. Cel puţin, cred că ar merita să încerc.

Mama lui nu apucă să-i răspundă, fiindcă se auzi o bătaie în poarta castelului. Servitorii traseră de poarta grea şi o deschiseră, iar din ploaie se ivi o tânără femeie umectată din cap până-n picioare. Era, desigur, plăcută ochiului — asta dacă eşti genul de persoană superficială care dă importanţă aparenţelor. Din fericire pentru povestea noastră, prinţul nu făcea parte din această categorie. El avea un standard şi numai unul, oricât de exclusivist social ar fi fost acesta.

Închipuiți-vă mirarea prințului când musafira îi trânti în față:

— Prințesele n-ar trebui să se plimbe afară pe o vreme ca asta!

Ei bine, aceasta era o dezvăluire făcută la botul companionului cabalin! Prințul fu redus la incapacitate orală temporară, după care își invită vizitatorul cu deficiențe de uscăciune să se bucure de ospitalitatea lor și să-și petreacă noaptea la castel.

Însă, deși pentru prinț lucrurile evoluau într-o direcție benefică, mama lui simți amenințarea că cineva i-ar fi putut lua fiul de lângă ea. Totuși, în loc să recunoască existența sentimentelor sale și să le exprime deschis, într-o manieră constructivă, regina hotărî să recurgă la un tertip pentru a verifica pretențiile musafirei.

Ea se strecură în aripa dormitoarelor și găsi camera în care avea să doarmă persoana suprasaturată de apă. Smulse așternutul, trase canapeaua extensibilă și așeză un singur bob de mazăre pe traversa patului. Apoi puse un vraf de zece saltele peste bobul de mazăre, iar deasupra tuturor, zece pilote cu puf.

— Așa, spuse ea. Dacă fătuca aia murată de la parter este într-adevăr prințesă, atunci o să fie suficient de sensibilă încât să simtă umflătura asta și să nu doarmă deloc.

A doua zi de dimineață, la micul dejun, mai precis în timp ce consumau o granola regală, regina o întrebă cu un aer nevinovat pe tânără cum dormise.

— A fost abominabil, veni replica acesteia. N-am pus geană pe geană toată noaptea.

Regina făcu ochii mari de uimire. Oare să fi funcționat planul ei atât de eficient?

Vizitatoarea continuă:

— În primul rând că pe pat erau așezate unele peste altele prea multe pilote cu puf. E pur și simplu o barbarie! Cum aș fi putut dormi gândindu-mă la bietele gâște cărora

le-au fost smulse penele fără să-şi fi dat consimţământul, şi toate acestea pentru confortul meu personal?

Regina roşi nitel, însă nu scoase o vorbă.

— Apoi, după ce am scos toate saltelele acelea inutile şi le-am împărţit câtorva dintre ţăranii defavorizaţi care trăiesc pe lângă castel, am găsit un bob de mazăre aşezat dedesubt. Este de-a dreptul şocant că, în situaţia în care a ajuns omenirea, cineva poate să risipească mâncarea cu atâta nesăbuinţă.

La aceste declaraţii, regina fu cât pe ce să se înece cu laptele ei de soia. Prinţul, care aflase de stratagema mamei lui de a o testa pe prinţesă, se arătă atât de surescitat, încât îi fu imposibil să tacă.

— Prin urmare, chiar eşti prinţesă! strigă el.

— Azi-noapte eram, îi răspunse ea.

Privirile nedumerite pe care le schimbară între ei prinţul şi regina o făcură pe tânără să explice:

— Azi-noapte eram prinţesă. În dimineaţa asta însă, sunt un bătrân războinic viking. Ce vă uitaţi aşa la mine, tâmpiţilor!? Acum fac channeling. Am peste douăsprezece personalităţi din vieţile trecute care îmi populează periodic corpul — de la amanta lui Carol cel Mare până la cumnatul lui Esop. Plus Cleopatra. Dar, în fond, cine n-a fost Cleopatra la un moment dat? Vreau să vă spun că la petreceri ajută foarte mult la conversaţie — o face mai interesantă. Dacă te gândeşti, este de-a dreptul palpitant pentru fiica unui lingurar dezavantajat din punct de vedere socioeconomic şi care a crescut în partea defavorizată a sistemului de canalizare.

Aceste dezvăluiri o înfuriară cumplit pe regină, însă pe prinţ îl făcură curios.

— Aşa, şi când crezi că o să revii la personalitatea de prinţesă?

— De marţi într-o săptămână, îi răspunse ea calm. De dimineaţă până seara târziu. Sunt foarte punctuală şi riguroasă cu vieţile mele trecute.

— Prin urmare, marți după-amiază o să te rog să-mi fii tovarășă de viață și castel. O să domnești alături de mine ca partener cu drepturi egale din toate punctele de vedere.

Femeia cântări cu seriozitate propunerea, apoi îi răspunse:

— Accept, cu atât mai mult cu cât în dimineața asta, după cum am menționat, sunt războinic viking — pe nume Liefdahl, fiul lui Ulfdahl — și sunt hotărâtă să vă asediez castelul imediat după micul dejun.

Sorbi calm din cafea și mai luă o brioșă.

— Ce nepoliticos! spuse regina, bătând cu palma în masă. Îi oferim casă pe vreme rea și mic dejun chiar de a doua zi, iar ea își schimbă personalitățile pe socoteala noastră și vorbește calm și detașat despre faptul că o să ne asedieze, fără măcar să aibă buna-cuviință de a spune „Cu permisiunea voastră!"

— Mamă, te rog, interveni prințul. Spune-mi, de regulă, cât timp ești războinic viking?

— A, nu mai mult de 45 de minute.

— Și după aceea? o întrebă el.

— După aceea, în mod normal, sunt Sfântul Giles, trăiesc într-o colibă și renunț la toate bunurile lumești.

— Și asta se referă la ...

— Păi asta s-ar referi — vizitatoarea zâmbi cu aerul unei bruște conștientizări a fenomenului — și la renunțarea la orice și la toate regatele lumii cucerite de ceilalți colocatari spirituali.

Și așa după cum se întâmplă îndeobște, alegerea momentului potrivit și sincronizarea perfectă au conlucrat în mod esențial la sfârșitul fericit al poveștii noastre. „Prințesa" și prințul s-au căsătorit în marțea de peste două săptămâni, respectând orarul ei metafizic, și au avut o minunată lună de miere, în special în cursul anumitor transformări. De fiecare dată când se preschimba în Lifdahl, fiul lui Ulfdahl, ea îl cucerea pe prinț și castelul lui, iar de fiecare dată când

se transforma în Sfântul Giles, i-l dădea imediat înapoi, după cum se cuvenea. Din acea zi, trecerea prin diverse vieți trecute și personalități istorice a devenit un fapt *de rigueur* la curtea regală, iar regina, prințul și transgresista noastră au trăit fericiți împreună, neștiind niciodată precis cine avea să-și facă apariția a doua zi de dimineață, la micul dejun.

Departe de uscat, departe de țărm și departe de apele reziduale care se scurg din metropolele și din fermele corporatiste insalubre, era o dată un habitat foarte diferit de orice alt habitat din lume. La o mare adâncime a oceanului, plantele creșteau în buchete de culoare roz, roșie și galbenă, iar ierburile lungi se unduiau leneș în bătaia curenților marini. Printre toate acestea, roia veselă o multitudine de pești, crustacee și artropode viu colorate — un exemplu uimitor de lanț trofic sănătos. Iar în mijlocul acestui ecosistem plin de vitalitate, supraaglomerat și supraabundent, înflorise o altă rasă de ființe, personificarea unică și magnifică a biodiversității: poporul entităților sireniene.

Poporul entităților sireniene avea un rege, iar acest rege avea șapte fiice care întruchipau toate, într-o oarecare măsură, standardele de frumusețe prevalente în epocă. Însă expresia desăvârșită a acestor standarde era mezina, care se numea Calpurnia, deși i se spunea Kelpie. Ea era un tânăr cetățean marin nespus de fericit și avea cea mai plăcută voce pe care îi fusese dat vreodată poporului entităților sireniene să o audă. Era foarte apropiată de surorile ei și își petreceau împreună multe ore colectând materiale reciclabile și dereglând sonarele instalate pe baleniere.

Cele șapte prințese ascultau cu plăcere poveștile pe care le spunea bunica lor sirenă, cu precădere cele despre populația misterioasă care trăia pe uscat, chiar la țărmul oceanului. Bunica sirenă le povestea despre vechile corăbii

negustorești care brăzdau oglinda apei, despre pădurile și pășunile populate de ființe ciudate, despre agitația din metropolele aglomerate cu entități umane. Prințesele reușeau cu greu să-și închipuie cum ar putea arăta un asemenea loc. Râdeau toate când bunica sirenă le povestea cum cetățenii poporului de pe uscat se deplasau clătinându-se pe picioroangele lor rozalii (firește, cei cu abilități locomotorii temporare), prevăzute la extremități cu niște acoperitori moderne, spre a le proteja și spre a preveni uzura. Bunica sirenă le sfătuia să nu râdă de aceste ființe nefericite, care se născuseră fără aripioare, însă prințesele își scuturau cozile lungi și se minunau cum de suportau ființele de pe uscat să se privească în oglindă.

Cu cât surorile sireniene auzeau mai multe povești, cu atât deveneau mai curioase. Totuși, tradiția entităților sireniene le interzicea să înoate până la suprafața apei fără însoțitor până la împlinirea vârstei de 15 ani. Surorile nu erau tocmai bucuroase de acest aranjament, însă, ca să păstreze intactă armonia culturală, ele acceptară să respecte acest ritual restrictiv al trecerii.

Fiind mezina familiei, Kelpie le urmărea pe surorile ei sireniene care, pe măsură ce împlineau vârsta de 15 ani, înotau până la suprafață, după care se întorceau în adâncuri, aducând cu ele povești uimitoare. De pildă, una povestea cum oamenii erau obsedați de ideea de a construi mașini care să muncească în locul lor, după care cheltuiau sume fabuloase prin cluburi speciale, plătind pentru privilegiul de a-și menține tonusul muscular. O alta povestea cum făceau oamenii găuri imense în copacii lor cei mai falnici, doar pentru a cerceta Natura fără a fi obligați să renunțe la confortul vehiculelor lor care scuipau fum. Iar o alta arăta cum oamenii construiau aparatură electronică scumpă în scopul de a-i ajuta să cânte în niște locuri ciudate și întunecoase, pe care le numeau baruri karaoke.

Numai că micuța entitate sireniană era doar vag interesată să audă cum trăiau ceilalți. Ea se mulțumea să exploreze lumea ei umedă, dar sigură, să se joace cu peștii și cu alți cetățeni marini și să crească cultivându-și încrederea în personalitatea ei sireniană.

În scurt timp, sosi și clipa celei de-a 15-a aniversări, când Kelpie urma să aibă, în fine, șansa de a vedea cu ochii săi lumea de la suprafață și să se implice într-un schimb cultural deschis, fără prejudecăți. Și cum inițierea era la fel de importantă din punct de vedere sociologic ca pubertatea în general, bunica și surorile sireniene se ocupară peste măsură de ea. De obicei, Kelpie nu era o persoană superficială, nici vanitoasă, însă de astă dată își lăsă rudele sireniene să o împodobească frumos cu alge roșii, corali sclipitori și scoici de stridii strălucitoare (firește, numai cu consimțământul acestora). În fond, se organizau atât de puține inițieri, încât entitățile sireniene de sex femeiesc puteau considera acum că ceremonialul le aparținea exclusiv.

Gătită cu toate aceste podoabe, micuța entitate sireniană se îndepărtă de palatul ei natal și înotă spre suprafață. Soarele strălucea parcă mai puternic și părea mai auriu pe măsură ce ea se apropia de suprafața oceanului, însă și apa se schimbă, devenind mai mohorâtă și mai plină de gunoaie. Când în cele din urmă ieși la suprafața oceanului, Kelpie simți pentru prima oară în viață nevoia imperioasă de a face o baie.

Vai de mine! Ce hărmălaie este deasupra apei! își spuse ea. Asta fiindcă pretutindeni în jur duduiau motoare, urlau claxoane, țipau oameni, iar apa însăși era împroșcată în toate direcțiile într-o hărmălaie cumplită. În timp ce încerca să descopere de unde provenea acest vacarm, ea se răsuci și zări plutind în spatele ei un vas imens al cărui echipaj pusese furtunuri puternice de apă pe un grup de bărboși aflați într-o mică ambarcațiune din cauciuc. Corabia mare era împodobită cu năvoade imense, gruie și greemente, iar bărbații

păreau să-şi conducă barca direct spre ei, încercând să le taie calea. Kelpie se alarmă la vederea acestui spectacol, necunoscând semnificaţia luptei pe viaţă şi pe moarte, când deodată, unul dintre bărbaţii din barcă se ridică şi fu trântit de un jet puternic de apă ieşit dintr-un furtun.

Altruistă din fire, Kelpie plonjă fără să clipească şi înotă să-l salveze pe bărbatul care se zbătea în apă, ţipând după ajutor. Se scufundă sub el şi îl prinse chiar în clipa în care acesta începea să se lase greu la fund. Iar când reuşiră să iasă la suprafaţă, bărbatul îşi privi salvatoarea şi mai că nu-i veni să-şi creadă ochilor.

— Sunt mort sau doar am înnebunit? întrebă el.

— Evident, n-ai murit, îi răspunse ea. Cât priveşte sănătatea ta mintală, aş lăsa aprecierile şi stabilirea diagnosticului pe seama unui profesionist calificat.

— Bine, dar eşti... eşti sirenă!

— Ascultă, amice, spuse ea, simţind cum i se zbârlesc solzii pe spate, dacă mai faci o singură remarcă sexistă de genul ăsta, să ştii că te las să pleci înot până acasă.

— O, nu! Te rog, iartă-mă! Nu ştiu ce mi-a venit să vorbesc aşa, fără să gândesc!

— Termenul folosit în mod obişnuit este cel de „entitate sireniană", îl sfătui Kelpie, deşi, după părerea mea, el insistă mai mult asupra laturii umane a constituţiei noastre, în detrimentul laturii noastre piscicole. Ştii, este un subiect care continuă să stârnească polemici.

Micuţa entitate sireniană o studie cu atenţie pe această fiinţă stranie. Avea blana mai deasă în anumite zone decât în altele, numai că, spre deosebire de vidre sau de elefanţii de mare, era absolut insuficientă ca să-i ţină de cald sau să-l menţină la suprafaţă, şi pe deasupra, mai era şi cumplit de deficitară la capitolul grăsime. Starea sa de disconfort vizibil se manifesta prin culoarea vineţie în care începuseră să i se coloreze buzele.

— Trebuie să te duc înapoi la țărm înainte să îngheți, îi spuse Kelpie. Dar de fapt, de ce-ai fost împins peste bord?

— Am organizat un protest împotriva pescuitului cu năvoade plutitoare și marinarii de pe traulerul ăsta rusesc au hotărât că pot dispune cum poftesc de noi, fiindcă eram în apele internaționale. Numai că i-am înregistrat pe nenorociții ăștia pe o casetă video, așa că or să aibă necazuri.

În sinea ei își spuse „Ce expresie ciudată — apele internaționale", deși cu glas tare rosti:

— Efortul vostru de a apăra și de a proteja ecosistemul oceanic este lăudabil, însă era cât pe ce să ajungi hrană pentru rechini.

El o privi în ochi și spuse cu un aer visător:

— Nimic din toate astea nu mai contează acum. Ești cea mai frumoasă ființă pe care am văzut-o vreodată.

— Hai, lasă prostiile.

— Cum te cheamă? Pe mine mă cheamă Dylan.

— Pe mine Calpurnia, însă prietenii îmi spun Kelpie.

— Sunt vrăjit de frumusețea și de bunătatea ta, Kelpie. Te iubesc. Aș vrea să rămân cu tine pentru totdeauna.

— N-ar merge. Vezi tu, degetele au început deja să ți se învinețească.

— Bine, dar dacă eu nu pot rămâne aici, de ce nu vii *tu* să trăiești cu mine? Mi-aș putea amenaja casa astfel încât să aibă o cale de acces pentru sirene, cu canale și căderi rapide de apă. Te-aș putea chiar prezenta lui Phillipe Cousteau — are puterea să te transforme într-o vedetă.

— Ia stai așa, măi făr' de aripi, îl întrerupse Kelpie, simțind cum se înfurie. Voi, ăștia, care respirați aer chiar sunteți fuduli. Nu mă iubești. Vrei doar să te dai mare cu mine, arătându-mă prietenilor. „Vedeți ce armăsar ecoprietenos sunt? Trăiesc cu o entitate sirenianã!" De ce, dacă am toate mările la dispoziție, mi-aș dori să stau în acvariul tău privat? Parcă-i aud glumind: „De unde pot să fac și eu rost de o momeală ca asta?"; „Ce-mi mai plac codițele"; „Hei, păpușă, vrei să

depunem nişte icre împreună?". Las-o baltă, băiete de la Greenpeace, eu nu sunt un trofeu pe care să-l smulgi din apa mării.

Locuitorul de la suprafaţă nu mai avu cine ştie ce de adăugat după toate acestea. Dinţii începură să-i clănţăne, iar ochii să i se rotească în orbite, pe măsură ce intra în faze tot mai avansate de hipotermie. În ciuda atitudinii ei teracentriste, entitatea sireniană se simţi invadată de compasiune pentru Dylan, pentru poziţia lui de primat dezrădăcinat din mediul său natural, ceea ce o determină să se îndrepte spre ţărm în cea mai mare viteză. În tot acest timp, bărbaţii de pe ambarcaţiunea din cauciuc reuşiseră să oprească traulerul rusesc, intrând cu barca între elicele vasului şi provocând astfel explozia unui boiler la bord, ceea ce-i trimisese pe toţi membrii echipajului, ca şi pe războinicii ecologişti, direct în mormântul apelor — un mormânt, fără îndoială, binemeritat.

Strecurându-se printre năvoadele care pluteau în derivă şi masivele vase de croazieră care făceau apa să spumege furioasă, micuţa entitate sireniană încercă să găsească o plajă izolată, unde să-l poată arunca pe om înapoi în lumea lui. Promontoriile lovite de brizanţi învolburaţi şi lucrările de dezvoltare de pe linia de coastă făcură practic imposibilă încercarea, până când sirena descoperi un golfuleţ stâncos, cu o plajă minusculă, acoperită cu nisip. Înainte ca bărbatul să apuce să se trezească, Kelpie se îndepărtă înot spre larg, dorind să evite noi scene emoţionale, manifestări ale imperialismului cultural sau arhetipuri jungiene.

Întoarsă acasă, ea relată întregii familii sireniene aventurile prin care trecuse la suprafaţă. Firește, nu pomeni nimic despre declaraţia de dragoste pe care i-o făcuse Dylan şi nici despre propunerea lui de a trăi împreună, idee care (cu cât se gândea mai mult) nu avea alte implicaţii decât că ea ar fi trebuit să facă un enorm sacrificiu şi că el ar fi avut nenumărate avantaje. În plus, lui Kelpie întreaga idee i se părea

respingătoare. Familia sireniană îi prețui și lăudă eforturile altruiste, feminin-eroice.

De la pățanie se scurseră câteva luni, timp în care micuța entitate sireniană abia dacă se gândi la aerobul pe care-l salvase. Era prea preocupată de lecțiile ei de canto și de grădina de alge pentru a se gândi serios la relația cu cineva care purta haine și mergea pe două picioare.

Într-o bună zi, un curier de la palat se prezentă înot la Kelpie, care stătea în grădina ei, și o anunță dintr-o suflare că i se solicita imediat prezența la curte. Întrebându-se despre ce putea fi vorba, ea se prezentă în mare grabă în sala tronului. Acolo îi găsi pe tatăl-sirenian, pe bunica-sireniană, pe surorile-sireniene, precum și mulți sfetnici regali și călători. Iar prin fața regelui-sirenian înota o ființă stranie și rozalie, voluminoasă, îmbrăcată într-un soi de armură și având forma unei pricomigdale.

— Fiica mea, apropie-te, intonă regele-sirenian pe un ton potrivit ca maiestuozitate. Acest oaspete îți solicită o audiență.

Iar când străinul pluti spre ea, lui Kelpie îi căzu falca. Era Dylan, activistul ecologist pe care îl salvase de la înec!

— Bună, Kelpie, spuse el.

— Dylan! Bine, dar... ce s-a întâmplat cu ce mai era din tine? îl întrebă ea.

— Mi-am făcut operație, ca să-mi schimb înfățișarea în cea a unui locuitor subacvatic. Este extraordinar ce se poate face în zilele noastre prin îmbinarea genelor, nu crezi?

— Pentru numele lui Poseidon, *de ce* ai făcut asta?

— Desigur, pentru a-mi demonstra devotamentul sincer și iubirea pentru tine.

— Nu, vreau să spun de ce ai ales să devii pe jumătate om, pe jumătate crevete?

Dylan oftă.

— Este o poveste foarte lungă, în care este vorba de restricții guvernamentale privind cercetarea, compatibilitatea

cromozomială şi aşa mai departe. Însă, ascultă-mă bine, îmi plac la nebunie noua mea cochilie dură şi pedunculii cu ochi. În felul ăsta pot citi de pe ambele părţi ale unei file deodată!

Şi făcu îndată o demonstraţie a noilor sale talente oculare înaintea întregii adunări.

— Bine, dar ţi-ai sacrificat calitatea umană, spuse Kelpie. Cum rămâne cu familia şi cu prietenii tăi?

— Cine are nevoie de ei? O adunătură de primate. Întotdeauna m-am simţit ca acasă pe ocean, atâta doar că acum sunt *în* ocean. Iar astăzi, văzându-te aici, în apa sărată, te iubesc şi mai mult decât înainte.

— Sunt flatată. Şi... nu ştiu ce să spun, bâigui ea, fascinată de sacrificiul lui profund şi altruist.

Dylan se întoarse cu faţa spre tron şi, adunându-şi toată demnitatea pe care o putea avea în marea carcasă de culoare roz, rosti următoarele:

— Maiestate, aş dori să vă cer mâna fiicei voastre.

Regele-sirenian îi replică pe un ton august:

— Ce fel de adunare sexistă crezi că avem aici? Întreab-o singur, fărâmiţă de crevete.

Atunci el se întoarse spre micuţa entitate sireniană şi o întrebă:

— Calpurnia, vrei să fii soţia mea?

Ce-ar fi putu răspunde Kelpie, dacă nu „da"? Ar fi putut spune „nu", fiindcă dorea să-şi continue studiile şi să-şi facă o carieră. Ar fi putut spune „nu", fiindcă nu era de acord cu argumentele ştiinţifice şi nici cu schimbările de specie. Ar fi putut spune „nu", fiindcă era alergică la crustacee. Ar fi putut spune „nu" dintr-o mie de alte motive diferite, însă, din fericire, spuse „da".

Kelpie şi Dylan s-au căsătorit la scurt timp după aceea şi au deschis o şcoală de bune maniere pentru plevuşcă. În decurs de câţiva ani, Kelpie s-a implicat în treburile de stat şi a susţinut ocazional concerte pentru prieteni, în timp ce

Dylan și-a continuat activitatea de militant pentru protecția mediului, de data asta operând subacvatic. Iar dacă traiul lor comun nu a fost chiar un pat de corali în fiecare zi, cei doi și-au crescut odraslele în cultul fericirii și mândriei față de moștenirea lor multi-culturală și multi-gen.

țestosul și iepurele

Dintre toate animalele lăudăroase și suficiente, cel mai rău din toată zona rurală (exceptându-i pe oameni, firește) era iepurele de câmp. El povestea la nesfârșit oricui avea nesansa să se afle prin preajmă despre cât de iute era, ce blăniță mătăsoasă avea și ce tonus muscular de excepție își întreținea. Și nu se oprea aici, fiindcă lua în derâdere celelalte animale care nu-i împărtășeau obsesia față de perfecțiunea fizică trecătoare.

O țintă predilectă a persiflării lui era țestosul, care, cu picioruşele sale scurte, însă funcționale, metabolismul leneș și forma corporală de un endomorfism generalizat, se poziționa (deși mai corect ar fi să spunem „se ghemuia") pe o poziție vădit contrastantă cu iepurele de câmp. Țestosul, pe deplin mulțumit să ia viața în piept la o viteză personalizată, susținea cu insistență că metabolismul lui era la fel de eficient ca al celorlalți.

Cu toate acestea, iepurele nu contenea să-l tachineze, adoptând diverse posturi fizice și jucându-și pectoralii.

— Hei, alergătorule leneș, i se adresa el, pun pariu c-ai scoate bani frumoși (*ha-ha*) dacă te-ai da la închiriat pe post de prespapier (*ha-ha, ha-ha*)!

Țestosul zâmbea răbdător.

— Îți mulțumesc pentru sfat, prietene cu abilități de velocitate.

— Haide, mă, bondocule, continua să-l înțepe iepurele, chiar nu te poți trezi când cineva te provoacă să ridici mănușa?

— Nu prea-nțeleg ce legătură are aruncarea abuzivă a mănușii cu mine, îi răspunse țestosul, care se părea că atinsese un nivel de perfecțiune a lentorii în mai multe aspecte ale caracterului său. Îmi place inerția mea și aș prefera să stau și să privesc cum trece lumea pe lângă mine.

— Uf, dar cum poți fi atât de mulțumit? pufni iepurele. Ești atât de leneș, că te provoc la întrecere, ca să-ți demonstrez care sunt consecințele și pericolele pe care le are asupra sănătății stilul tău de viață atât de sedentar.

Auzind acestea, țestosul se îngrozi.

— Adică... *o competiție*? spuse el simțind că se sufocă numai rostind cuvântul. Și asta doar ca să demonstrăm că unul dintre noi e mai bun decât celălalt? Ce fel de exemplu poate fi și ăsta? Nici nu mă gândesc să particip.

Câteva patrupede care stăteau prin preajmă, auzind fără voia lor discuția, începură să ciulească urechile cu interes.

— Ce-ai pățit, ești cumva...?

Iepurele se întrerupse, se uită în jurul lui și rosti, coborându-și glasul:

— Ești vreo găină fricoasă?

La auzul acestor vorbe, țestosul se înfurie:

— Ia ascultă, dacă începi să insulți celelalte specii doar pentru a-ți disimula propriile frustrări...

— Hai, măi, opritorule de ușă, îl tachină iepurele. Ție chiar îți e milă de puișorii de găină, sau ești speriat de moarte?

De-acum, în jurul lor se strânsese o mulțime de animale care, pentru a folosi o altă expresie abuzivă la adresa păsăretului, începu să-i instige pe cei doi combatanți. Unele abia așteptau ca iepurele să fie pus la punct, în timp ce altele doreau să vadă cum se sparge balonul de săpun al automulțumirii țestosului. În fine, altele erau genul ușor manipulabil, care aștepta permanent ca altcineva să-i stimuleze.

Cum presiunile veneau din toate părțile, țestosul se simți sfâșiat de lupta interioară, contradictorie, dintre principiile sale de totală respingere a competiției și nevoia de a-i da

o lecţie iepurelui. Într-un târziu, şi fără umbră de ironie în glas, el rosti:

— Prea bine. Am să mă-ntrec cu tine. Mai mult decât atât, o să câştig, doar ca să-ţi dovedesc că a câştiga nu e tot.

Pregătirile pentru marele eveniment începură pe dată. Ţestosul şi iepurele conveniră să-l numească pe vulpoi în funcţia de Comisar pentru Sănătate Cinetică şi Competiţii de Viteză pe Uscat. Vulpoiul avea datoria şi obligaţia de a stabili traseul şi durata cursei, dar şi de a elabora detaliile referitoare la promovarea evenimentului şi la beneficiile provenite din încasări. Existară şi câteva discuţii referitoare la includerea în cursa de viteză a unor probe de ciclism şi de înot, însă ulterior se decise că interesul faţă de „fiara de fier" nu putea fi la fel de mare.

Iepurele şi ţestosul se apucară serios de antrenamente, în vederea Marii Zile a Cursei. Unii comentatori ignoranţi presupuseră că toţi membrii familiei iepurelui erau iuţi de picior, în virtutea moştenirii genetice, a corpului mlădios şi a musculaturii foarte bine dezvoltate în regiunea coapselor. Iepurele de câmp se opunea totuşi acestor idei preconcepute, fiindcă lumea ignora orele de muncă grea şi nenumăratele sacrificii pe care le făcuse. Propunându-şi să contracareze prejudecăţile de orice fel, îşi deschise cantonamentul mediilor de comunicare şi suporterilor, care îl întâmpinau cu ovaţii în timpul antrenamentelor de cros. Această atitudine menţinu zvonurile insistente de dopaj şi de abuz de amfetamine la dimensiuni nu doar rezonabile, ci şi uşor de gestionat şi de contestat. Cât despre ţestos, pregătirea lui consta într-un masiv consum de carbonaţi şi în vizionarea de filme despre diverse metode de antrenament.

Cum agitaţia în vederea marii finale atingea cote paroxistice, imaginaţia celorlalte animale rurale se concentră total asupra cursei. În funcţie de temperamentul fiecăruia, animalele erau în mod pătimaş şi obsesiv fie proţestos, fie proiepure. Nenumărate prietenii, căsnicii şi alte importante

relații interanimaliere se văzuseră puse la grea încercare în zilele care au precedat cursa.

Zeloții iepurelui — în general animale mai tinere, impresionate exclusiv de stil, viteză și dă tot ceea ce este *cool* — mișunau peste tot, dându-se mari în tricouri personalizate special pentru acest eveniment, care etalau sloganuri de genul „Aleargă tare" și „Nu te lăsa".

Fanii țestosului apreciau felul în care acesta, știind că șansele lui erau reduse, își apăra principiile, dar și spiritul autocritic și acceptarea imaginii alternative a propriului corp. Ei își exprimau sprijinul față de țestos donând șepci de baseball inscripționate cu sloganul „Mușcă din țărână, iepurașule!"

O mică, dar foarte sonoră nonmajoritate se opunea ideii de a organiza cursa. Contestatarii trimiteau scrisori de protest, sunau la posturile de radio în timpul talk-show-urilor cu audiență mare, ba chiar distribuiau afișe cu textul: „CURSELE nu sunt SĂNĂTOASE pentru copii, mânji, pisoi, căței, pui de găină, pui de rață, pui de lebădă, pui de vultur, pui ieșiți din găoace, viței, pui de animale sălbatice, pui de cerb, mieluței, purcelușI, pui de cangur, mormoloci și multe alte viețuitoare tinere". Toate strădaniile lor fură însă zadarnice, iar în scurt timp veni și ziua cursei.

Când mulțimea începu să se strângă la linia de start în dimineața respectivă, aerul era electrizat de tensiunea așteptării. Vânzătorii erau prezenți la fața locului, vânzând *chipati*, sucuri și batoane cu suplimente energizante. Nu lipseau nici promotorii care ofereau gratuit cartele telefonice, băuturi energizante și mostre de cereale pe ambalajul cărora erau desenate diverse mesaje vizuale reprezentându-i pe țestos și pe iepuraș. Știriștii și echipele de transmisiuni TV erau prezenți, scurgându-se din furgonete dotate cu echipament electronic sofisticat, în vederea exploatării celui mai mic detaliu sau a imaginilor de ultimă oră ale acestei „știri despre cea mai ușoară provocare: cursa".

Abia dacă mai avu cineva vreme să remarce sosirea ţestosului. Era atât de modest şi de lipsit de ostentaţie, încât se pierdu cu uşurinţă în mulţime. Expresia senină de pe faţa lui era de neînţeles, ţinând cont de şansele reduse pe care le avea.

După cum vă puteţi aştepta, sosirea iepurelui şi a anturajului său nu putea fi descrisă drept un moment sobru sau de reţinere. Era greu să ratezi limuzina neagră şi interminabilă care îşi croia drum prin mulţime, precum şi aclamaţiile care izbucniră când uşile se deschiseră larg şi din maşină descinse iepurele, cu câte o starletă la fiecare braţ şi flancat de patru bodyguarzi masivi (sau profesionişti în protecţia animalelor, cum preferau să fie numiţi). Elementele huliganice din mulţime încercară să se apropie de iepuraş, numai că forţele musculoase de intervenţie care îl apărau îi ţinură la distanţă.

Iepurele se plasă la linia de start, ridică braţele spre mulţime şi îşi scoase echipamentul de încălzire confecţionat din lamé auriu. Arborând un zâmbet, trase o duşcă zdravănă din băutura energizantă pe care o promova şi înghiţi un pumn din cerealele pentru micul dejun concepute special pentru sportivi. După care se întoarse spre ţestos, fixându-l cu o privire cruntă şi ameninţătoare.

— O să te bat aşa de rău, ţestosule, c-o să-ţi zici că n-ai avut noroc în viaţă.

Dacă ţestosul vru sau nu să-l jignească pe vreunul dintre membrii cu deficit optic din mulţime nu putem şti, însă el se mulţumi să zâmbească şi spuse:

— Mai vedem noi.

Cel care dădea startul în cursă, fiindcă i se interzisese să folosească pistol, puşcă, cuvântul „BANG!" sau orice alt stimulent cu conotaţie violentă, care să marcheze plecarea în cursă, ţinea braţul întins şi o batistă roşie pe care o coborî brusc, cu un gest de fluturare. Instantaneu, iepuraşul ţâşni iute ca fulgerul. Ţestosul îşi luă avânt într-un ritm mai natural,

fiindcă își aminti că majoritatea accidentelor sportive se datorau pregătirii inadecvate și startului sau opririlor bruște.

Cu îmbulzeli și aclamații venind dinspre ambele tabere, iepurașul își continuă cursa, alergând ca argintul viu. Când părăsi mediul urban și intră în peisajul rural, competitorul său ieșise demult din câmpul său vizual. Era atât de sigur pe avansul asupra țestosului, încât hotărî să dea curs invitației uneia dintre echipele de filmare și să acorde postului TV un interviu cu impresii de la jumătatea cursei, reminiscențe din copilărie și planuri de viitor.

Între timp, țestosul continua să se târască, refăcându-și stocul de fluide corporale cu ajutorul conținutului paharelor de băuturi izotonice oferite pe traseu. În scurt timp se pomeni că se izbește de ceea ce alergătorii profesioniști numeau „zidul", însă încurajările mulțimii și forța voinței personale îl ajutară să depășească momentul și să intre în cursă. El dădu absolut totul și se autodepăși. Era foarte bine, fiindcă astfel ajunse la numai 30 de metri de linia de start.

Iepurele purta o conversație amiabilă despre propria persoană cu cel care îi lua interviul și, tot discutând despre subiectul lui preferat, timpul trecu pe nesimțite. După ce se încheie filmarea și când ieși din raza carului de reportaj, el auzi aclamațiile mulțimii venind dinspre linia de sosire. Se relansă pe pistă, profund înduioșat la gândul că mulțimea se pregătea să-i facă o primire călduroasă. Numai că la vederea finișului, ce-i fu dat să observe? Țestosul tocmai trecea linia de sosire!

Iepurele alergă cât de iute putu, însă nu reuși să-l depășească pe țestos în timp util și se mulțumi cu titlul „finalistul cu al doilea finiș". Începu să țipe și să-și agite pumnul, se plânse de arbitraj, solicită demiterea comisarului de cursă, ceru să i se facă țestosului analiza urinei și amenință să-i dea pe toți în judecată și să ceară daune de câteva milioane pentru pierderile provenite din promovare. Țestosul se mulțumi

să surâdă cu un aer mâhnit, în timp ce se străduia să-şi iasă din ritm.

Între timp, pentru a sărbători victoria, fanii ţestosului şi ai iepurașului, precum şi diverşi gură-cască şi pierde-vară, sparseră vitrine, jefuiră câteva magazine cu echipament electronic şi de bijuterii, răsturnară maşini şi incendiară tot ce le ieşi în cale. Poliţiştii sosiţi la faţa locului reuşiră să împrăştie mulţimea cu gloanţe din cauciuc reciclabil şi cu gaze de piper biodegradabil, şi arestară 57 de animale acuzate de manifestări exagerat de entuziaste.

Chiar dacă manifestarea cu conotaţii distructive a bucuriei era condamnabilă (ea depinzând, firește, de nenumărate influenţe socioeconomice), cea mai şocantă parte a afacerii abia acum urma. Ambii alergători acceptară să fie supuşi unui test de urină, iar rezultatele nu fură deloc în favoarea ţestosului, despre care se descoperi cu această ocazie că era un consumator asiduu de steroizi. Ţestosul susţinu că rezultatul era, în realitate, consecinţa unui tratament medicamentos împotriva astmului, însă vulpoiul, din postura sa de Comisar pentru Sănătate Cinetică şi Competiţii de Viteză pe Uscat, se văzu obligat să-l descalifice şi să-l declare în mod oficial pe iepuraş „finalistul cu finişul cel mai rapid".

Ca răspuns la aceste ştiri scandaloase, fanii ţestosului şi ai iepurașului, precum şi diverşi gură-cască şi pierde-vară, sparseră vitrine, jefuiră magazine cu echipament electronic şi de bijuterii, răsturnară maşini şi incendiară tot ce le ieşi în cale. De această dată, poliţia operă 115 arestări în rândul animalelor, pentru manifestări exagerat de entuziaste.

Se decise în scurt timp că întrecerile de sprint pe picioare, pe lăbuţe, pe copite, ca şi orice alte competiţii de acelaşi fel, inflamau populaţia animală şi descătuşau emoţii care nu erau de natură să stimuleze armonia publică. Vulpoiul demisionă din funcţie şi fu numit imediat noul Facilitator pentru Timp Liber Cinetic Constructiv şi prin Cooperare.

Departamentul pe care îl conducea promovă intens participările la activitățile cu caracter necompetițional cum ar fi scufundările, gimnastica subacvatică, tenisul cu piciorul și baletul pe apă (cu adresabilitate în rândul absolut al tuturor speciilor). Mai mult decât atât, el decretă că, dacă un animal va fi prins participând la o competiție cu vecinul sau vecina la orice tip de întrecere sportivă sau concurs, va primi pedeapsa de a presta servicii în slujba comunității timp de câteva ore și de a audia înregistrări cu anumiți comentatori sportivi care făcuseră analiza Marii Întreceri dintre țestos și iepuraș.

motanul încălțat

Într-o țară nu prea îndepărtată, trăia odată un bărbat împreună cu cei trei fii ai săi. După ce tatăl atinse implacabila stare de neființă, proprietățile lui fură împărțite între fiii săi: cel mai mare moșteni compania petrolieră, următorul primi holdingurile de presă, iar cel mai puțin vârstnic se alese cu un motan. Uitând pentru o clipă de clipele de plăcută tovărășie și satisfacție pe care le putea oferi un animal de companie, cel mai puțin vârstnic fiu se rugă amarnic de frații lui să nu-l oblige să conteste testamentul pe căi legale.

— Ascultați-mă, fraților, le spuse el, dacă voi puteți trăi din partea de moștenire care vă revine, eu ar trebui să mă consider norocos dacă o să am din ce să-l hrănesc pe pisoi, sau dacă am să reușesc să-l fac vreodată să apară în videoclipuri publicitare. Nu mă obligați să-l vând vreunei companii de cosmetice, ca să-mi recuperez partea de capital.

Frații îl ignorară total și-i sugerară să-și sune avocatul ca să-i convoace pe avocații lor, numai că, evident, motanul se simți ofensat de aceste comentarii neserioase. Ceva mai târziu, el o mustră pe această persoană umană atât de crudă și de lipsită de viziune, spunându-i:

— Este o atitudine caracteristică persoanelor din specia căreia îi aparții să trateze o ființă patrupedă ca pe o simplă sursă exploatabilă. Nu suntem puși aici pentru îmbogățirea ta personală și pentru obținerea a diverse lucruri superficiale, materiale și de altă natură. Adevărul este că mi-e atât de silă, încât nu mai am chef să-ți spun cum aveam de gând să fac să te transform într-un personaj măreț și puternic.

Dincolo de faptul că motanul vorbea, ultimele sale cuvinte reușiră să stârnească interesul tânărului nostru ambițios, deși modest la capitolul sinapse.

— O, domnule Motan, iubitul și bunul meu prieten de nădejde, și cum aveai de gând să faci asta?

— Cred că nu te interesează. Este evident că nu ai nici clarviziunea, nici tăria necesare construirii unei cariere de succes în serviciul public.

— O, te implor, spuse tânărul ahtiat după succes. Mă atrage ideea de intra în politică. Nu cred să fiu făcut pentru altceva, iar frații mei mi-ar putea da un imbold de început de carieră în zona investițională.

Motanul oftă.

— Zău că mi se înmoaie inima de mila ta, biet prostuț ce ești, rămas singur pe lume și de capul tău, spuse el. Fie, am să te ajut. Dar, ca să mă apuc de treabă, am nevoie de două lucruri: în primul rând, de un costum bleumarin în dungi — Armani, exclus altceva — plus o servietă diplomat și o pereche de cizme de cowboy elegante, cu tigheluri. Iar în al doilea rând, vreau să-mi promiți că n-o să faci nici o declarație în public înainte de a primi avizul meu.

Tânărul cu aspect armonios se grăbi să spună da, fiindcă oricum nu avea nimic important sau original de spus. Îl duse pe motan la un creator la modă pentru a-l echipa cum se cuvine, iar după ce isprăviră ce aveau de făcut, motanul îi spuse:

— Acum du-te acasă și așteaptă. Exersează imaginea omului de stat călărind, jucând fotbal, scriindu-ți memoriile și alte alea.

— Bine, dar n-am ce memorii să scriu, protestă cu oarecare duritate tânărul arătos.

— Ți-am spus să *faci exerciții* de compunere, reiteră motanul, împungând aerul cu lăbuța. Dacă tu chiar îți închipui că o să ai vreodată ceva de scris, atunci înseamnă că ne confruntăm deja cu o problemă.

Şi, spunând acestea, Motanul Încălţat plecă să convoace prima sa conferinţă de presă.

Întâlnirea electorală pentru desemnarea candidatului în cursa pentru Senat urma să aibă loc peste numai cinci săptămâni, iar câmpul candidaţilor era deja destul de aglomerat. Când Motanul Încălţat îşi ţinu prima conferinţă de presă, doar o mână de reporteri avură timp sau interes să dea curs invitaţiei. Oricum, nu conta cine ştie ce, fiindcă conferinţa era gândită să dureze extrem de puţin.

Tot ce făcu motanul fu să urce pe podium şi să rostească:

— Aş vrea să fac următorul anunţ: pentru moment, şeful meu nu candidează pe listele partidului pentru fotoliul de senator. Vă mulţumesc. Vă rog, fără întrebări, rosti el în încheiere, după care plecă.

Dar ce reacţie extraordinară avu loc! Începură să apară imediat articole febrile şi buletine de ştiri rostite pe nerăsuflate despre candidatul reticent. Cine era? Pe cine reprezenta? Ce platformă avea? Care era semnificaţia interesului public care-l învăluia pe acest personaj robust, de o vitalitate tinerească? Folosindu-se de sfaturile consultanţilor de imagine şi folosind inteligent timpul acordat de mediile de comunicare, Motanul Încălţat trecu la construirea imaginii companionului său uman, prezentându-l ca pe un bărbat împins pe scena vieţii publice de voinţa populară, de oamenii dezamăgiţi, care îşi aşteptau cavalerul îmbrăcat în armură (oricât de coloriste ar fi aceste concepte), venind pe un cal alb de luptă (adică exponentul superior al speciei, fără a mai aminti că era şi eurocentrist).

În numai câteva săptămâni, şi fără a rosti un singur cuvinţel, tânărul cu chipul de o frumuseţe redfordească obţinu nominalizarea pentru Senat pe listele partidului!

— Extraordinar! Nu-mi vine să cred, spuse candidatul ascultător. Presupun că a venit momentul să-mi precizez poziţia faţă de aceste chestiuni.

— Fă asta și-ți rup gâtul imediat, scrâșni motanul printre dinți. Lasă-mă pe mine să mă ocup de luările tale de poziție, ca și de convingerile, de comentariile spontane, de ieșirile în public și de restul. Tu trebuie să reții un singur lucru: vorbești numai când îți spun eu.

Iar din acest moment Motanul Încălțat se puse serios pe treabă pentru a se asigura că omul lui va fi ales în Senat. Emise documente oficiale despre diverse luări de poziție complet inutile și lipsite de sens, însă demne de a fi citate. Își puse candidatul să se lase fotografiat dând mâna cu muncitori din fabrici, pensionari și clienți invitați la dejunuri de afaceri. Îl provocă pe contracandidatul lui la o dezbatere pe care o anulă în ultimul moment, declarând că un astfel de eveniment n-ar fi reprezentat decât un alt exercițiu obișnuit de politică. Sloganul de campanie optimist și simplu pe care îl aleseră amândoi — „E vremea pentru schimbare!"— avu darul să facă să vibreze o coardă în sufletul optimist și simplu al alegătorilor.

În iureșul campaniei, nimeni nu remarcă, dar nici nu comentă, lipsa totală de prestigiu a Motanului Încălțat. Adevărul este că, seduși de maniera sa deconcertată și aparent candidă de abordare a lucrurilor, nimeni nu observă că era de origine felină. Ceea ce nu face decât să întărească observația comentatorului: „În țara celor cu deficiențe de vedere, individul normal din punct de vedere ocular se așază primul la troacă".

Ziua alegerilor se apropia, cu obișnuitul alai de calomnii și insinuări pe care oricine și le poate lesne închipui. Cu toate acestea, candidatul pe care îl reprezenta Motanul Încălțat, cu o încredere plină de candoare și o privire senină, reușise cumva să se ridice deasupra tuturor acestor fricțiuni. Poate că lucrul acesta se datora interdicției, în continuare valabilă, de a-și exprima liber opinia (sau indiferent ce-o fi fost în mintea lui), în orice fel, formă sau nuanță. Pe de altă parte, Motanul Încălțat era permanent disponibil pentru

presă şi pregătit cu câte o vorbă de duh şarmantă, populistă, sau cu dovezi conform cărora contracandidatul lor fusese supus terapiei prin şocuri electrice pentru a i se stopa temporar crizele de demenţă care ele singure puteau explica dorinţa lui de a-i graţia pe toţi infractorii, pe care voia să-i elibereze din puşcărie, cu câte un cec din partea statului în valoare de 50 $ şi un pistol automat la purtător.

Pe măsură ce campania se apropia de capătul sforii trase din culise de partid şi pe măsură ce candidatul născut, crescut şi hrănit la sânul patriei pierdea în sondaje, Motanul înţelese că venise momentul să renunţe la dulcegării şi să devină serios. El convocă o nouă conferinţă de presă, de astă dată făcând următorul anunţ în faţa jurnaliştilor:

— Staff-ul nostru de campanie îi cere contracandidatului să facă gestul onorabil de a abandona cursa, spre a nu ne forţa să facem dezvăluiri privind dovezile pe care le-am putea descoperi şi care ar putea stabili legătura între opozantul nostru şi o procedură medicală experimentală de schimbare a genului, la care se pare că a participat în urmă cu 25 de ani, într-o ţară de peste ocean al cărei nume nu-l vom dezvălui, însă unde majoritatea populaţiei este vorbitoare de limbă suedeză. Vă mulţumesc. Vă rog, fără întrebări.

Lesne de înţeles, această insinuare răsturnă soarta campaniei. Începură să circule zvonuri despre genul de dovezi pe care Motanul şi şeful lui le puteau deţine sau nu. Contracandidatul respinse în mod repetat acuzaţiile conform cărora ar fi fost odinioară femeie, acum prizonieră într-un corp de bărbat, sau că acum ar fi fost un bărbat prizonier într-un corp de femeie, cu un deosebit apetit pentru schimbarea hainelor cu cele ale sexului opus — desigur, nu că ar fi ceva greşit sau nefiresc în privinţa acestor opţiuni intime privind propriul stil de viaţă.

Ca de obicei, emoţiile îşi puseră amprenta mai mult decât raţiunea asupra momentului, iar după numărarea tuturor

voturilor, în chiar ziua alegerilor, Motanul Încălțat și tovarășul lui uman exuberant și roșcovan câștigară cu o marjă confortabilă.

La petrecerea care urmă victoriei, Motanul îl trase pe noul senator deoparte și-i spuse:

— Vezi? Ți-am spus eu că-ți pot fi util? Poate că încă nu ești la fel de bogat ca frații tăi, însă în curând o să fii; poate că o să prinzi și mai mult cheag, asta dacă știi să-ți joci cărțile corect. Ba chiar se discută — discuțiile au fost inițiate de mine, firește — că urmează să te înscrii în cursa pentru președinție la următoarele alegeri, deoarece problemele acestei țări sunt prea urgente, iar ideile tale prea măreațe pentru a se bloca în Senat. Ce zici de asta?

— Ah, motanul meu priceput, șiret și abil, îi răspunse el. Nici n-am cuvinte să-ți mulțumesc. Te rog să accepți scuzele mele sincere că mi-a trecut prin cap ideea de a te vinde cercetătorilor din industria parfumurilor.

— Dacă faci cum îți spun eu, îi răspunse Motanul Încălțat, sorbind din apa special concepută pentru el de un designer celebru, în scurt timp, în loc să ți se spună candidatul misterios, toată lumea o să ți se adreseze cu... domnule Președinte. Iar acum a venit momentul să urci pe scenă și să ții discursul victoriei pe care l-am scris pentru tine.

Politicianul pătrunse în mulțimea care îl întâmpină cu ovații și aplauze, croindu-și radios drum spre podium.

— Doresc să le mulțumesc familiei, prietenilor și susținătorilor mei pentru munca depusă și pentru devotamentul vostru, începu el. Sunt încântat să vă anunț că tocmai am primit un telefon de la contracandidatul meu, prin care îmi recunoaște victoria în alegeri!

Aplauze, aplauze, aplauze!

— A fost un adversar valoros, care a dus o luptă cinstită. Totuși, această campanie nu s-a referit la chestiuni sau la platforme ideologice, nici la abilități speciale sau la capacitatea

intelectuală. Sensul acestei campanii a fost mesajul simplu şi direct: E vremea pentru schimbare!

Aplauze, aplauze, aplauze!

— Iar acum, cu permisiunea dumneavoastră, am să mă abat de la discursul pe care l-am pregătit.

Din culise se auziră un sunet de pahar spart şi un icnet slab, ca de durere. Candidatul continuă:

— Aş dori să mulţumesc cuiva fără de care această victorie nu ar fi fost posibilă: consilierul meu de campanie, persoana mea de încredere şi, sunt mândru s-o spun, pisica mea — Motanul Încălţat!

Aplauze, apla... *liniştel*

Nu cumva îi înşelase auzul? Acest tânăr cu aer kennedyesc, cavalerul lor luminos în armură strălucitoare, cel în care îşi puseseră speranţele de viitor, îşi lăsase *pisica* să-i gestioneze campania? Nu că acest lucru ar fi fost fără precedent — şi alte animale nonumane fuseseră numite în funcţii înalte timp de mulţi ani —, însă de ce ascunsese acest lucru? Ce fel de om era, să păstreze secretul asupra unei informaţii atât de relevante? Şi ce alte lucruri mai avea de ascuns?

— Motanule, spuse el, vino alături de mine pe scenă şi înclină-te în faţa publicului.

Motanul Încălţat preferă să rămână în culise, clătinând amar din cap şi acoperindu-şi ochii cu lăbuţele. Avusese oarecare îndoieli, însă refuzase să creadă că stăpânul lui era atât de subcapitalizat din punct de vedere cerebral, încât s-o facă de oaie chiar la petrecerea dată în onoarea propriei victorii.

Oamenii aflaţi în mulţime se înfuriară, inclusiv iubitorii de pisici. Erau dezamăgiţi, se simţeau înşelaţi, traşi pe sfoară, seduşi şi abandonaţi. Începură să huiduiască, să rupă bannerele şi să spargă baloanele, pregătindu-se să plătească poliţe. Noul senator se văzu nevoit să scape fugind pe uşa din dos, adică prin spatele tribunei. Îşi căută pisica peste tot, dar n-o găsi. Apoi zări într-un colţ un grup de reporteri şi de

cameramani strânși ciorchine în jurul cuiva, și chiar în mijlocul lor îl văzu pe Motanul Încălțat.

Până când ajunse senatorul la locul în care jurnaliștii se adunaseră în jurul Motanului, tot ce apucă să audă fură ultimele sale cuvinte:

— ...să cer scuze tuturor celor care au contribuit în această campanie și care au avut încredere în acest candidat, dar mai ales dumneavoastră, niște reporteri atât de capabili și destoinici. Dacă aș fi știut ce intrigant patetic este acest om... instabil și... duplicitar, n-aș fi acceptat niciodată să mă las antrenat în campania lui. Acestea fiind spuse, îmi dau demisia din staff-ul lui de campanie, înainte să fie aduse daune mult mai grave sistemului electoral sau sufletului și cugetului alegătorilor. Vă mulțumesc. Vă rog, fără întrebări.

Reporterii se grăbiră să plece să-și organizeze materialul, iar Motanul Încălțat se îndreptă agale spre fostul lui șef și i se adresă astfel:

— Măcar să nu te fi abătut de la foile scrise. Mult succes în mandat, dacă mai apuci să treci de validarea voturilor.

— Bine, dar nu pricep, spuse senatorul cu aerul unei persoane încolțite. Chiar nimeni nu și-a dat până acum seama că ești *pisică*?

Motanul îl fixă cu o privire fermă.

— Sintagma „problemă de credibilitate" îți spune ceva? Nimănui nu-i pasă cu adevărat dacă *sunt* pisică — cel puțin, nu în mod oficial —, însă acum, din cauza gafei pe care ai făcut-o, lucrurile arată de parcă am avea ceva dubios de ascuns: fraudă, nepotism, exploatarea altor specii... Imaginea ta, care era la un pas de a fi imaculată, este acum *kaput*. Și chiar dacă ai fi fost obligat să le spui, o mărturisire încărcată de emoție și lacrimogenă ar fi fost mult mai bine primită decât o dezvăluire de diletant, adică o gafă. Asta-i regula nr. 101 a comunicatorului de imagine, numai că mintea ta funcționează la un voltaj atât de redus, încât n-ai fi priceput o boabă, oricât m-aș fi chinuit să-ți explic.

Motanul Încălțat își luă adio de la tânăr și plecă. El publică o serie de articole în diverse reviste, în care oferea o relatare în versiune personală a acestei istorii sordide, după care își procură o slujbă de guru de televiziune chiar în Capitală. Senatorul abia scăpă cu viață după inevitabila validare a votului, iar dezbaterile legate de chemarea sa în instanță plutiră o vreme în aer, împiedicând orice implicare eficientă în funcția pe care ar fi putut-o prelua în următorii șase ani. Din chiar ziua în care depuse jurământul, se văzu tratat asemenea unei păsări de apă nonambulatorii, poziție pe care Motanul Încălțat i-o amintea, lui și restului națiunii, ori de câte ori apărea pe sticlă.

persoana adormită de o frumusețe peste medie

Cu mult, cu foarte mult timp în urmă, trăiau odată un rege și o regină, doi parteneri de viață cu drepturi egale, care împărțeau absolut totul — inclusiv dorința arzătoare de a avea un copil. (Firește, regelui îi venea mai ușor, fiindcă el nu trebuia să îndure încercările perioadei de sarcină, durerile nașterii și nici chinurile sufletești ale depresiei post-partum. De aceea, nu veți greși numind dorința pe care o nutrea regele o dorință-surogat, comparativ cu cea a reginei.) Însă indiferent cât de des își impunea regele impulsurile primare asupra reginei, ei (deși mai corect ar fi să spunem „ea") rămaseră sterpi.

Într-o bună zi, în timp ce regina se scălda într-un râu aflat în apropiere, sări din apă o broscuță care ateriză pe o frunză de nufăr, chiar lângă ea. Apoi, spre marea mirare a reginei, broscuța își drese glasul și vorbi.

— Deși probabil că nu-i o idee reușită să aduci o altă ființă omenească pe lume, spuse mesagerul amfibiu, sunt la curent cu problemele tale de concepție și aș vrea să te ajut. Dacă-mi urmezi sfatul întocmai, curând ai să rămâi însărcinată.

— Vai, ce veste minunată! exclamă regina, cuprinsă de exaltare. Ce-ar trebui să fac, broscuțo, să fiu aptă? Ce trebuie să fac? Hai, spune-mi odată!

— Păi, cartea câștigătoare este întotdeauna calea naturală... și, ce Dumnezeu, învață și tu să te relaxezi! Fă gimnastică, mănâncă mai multe verdețuri și cereale și elimină din dietă grăsimea animală. Mai târziu, la momentul potrivit,

şi dacă o să ai nevoie, o să-ţi recomand un excelent consultant pe problemele de lactaţie.

Aşadar, regina urmă întocmai directivele broscuţei, iar la următorul ciclu cu lună plină, corpul ei fu colonizat cu sămânţa monarhiei exploatatoare.

Nouă luni mai târziu (nu că am dori să minimalizăm tensiunea fizică la care fu supusă regina în acest interval), la castel fu primită cu bucurie o prefemeie sănătoasă şi rozalie. Fu dezbătută amplu chestiunea numelor de gen neutru cele mai potrivite pentru fetiţă, ca de pildă Connor, Tucker şi Taylor, menite să diminueze considerabil orice discriminare de ordin sexual cu care aceasta s-ar fi putut confrunta pe parcursul carierei sale profesionale (fiindcă, deşi prinţesă prin naştere, părinţilor ei nici nu le trecea prin minte să-i reducă perspectivele de viaţă la un viitor de lux şi de privilegii). După ce au discutat problema cu câţiva consultanţi de imagine, părinţii hotărâră să-i dea numele Rosamund.

Regele era atât de fericit şi de mândru de potenţa lui în fine demonstrată, încât dădu poruncă să se organizeze un mare ospăţ. Oaspeţi de seamă invitaţi din toate colţurile regatului veniră să se înfrupte şi să se delecteze cu fructe exotice, legume rare şi caserole din cereale integrale (deşi nimeni nu se atinse de delicioasa *paella* din placentă). Însă dintre toţi oaspeţii, cei mai distinşi invitaţi fură cele douăsprezece persoane autorităţi feminine din punct de vedere magic, renumite în întregul regat pentru ştiinţa lor şi refuzul categoric de a accepta hegemonia raţionalismului analitic occidental. După ospăţ, femeile se apropiară pe rând de persoana nou-născută şi îi dădură binecuvântarea.

— Fie ca această micuţă prefemeie să fie dăruită cu o imagine corporală care s-o facă să se simtă bine în pielea ei, rosti prima femeie.

— Fie să aibă o minte analitică ascuţită, fără ca acest lucru să-i ştirbească intuiţia şi inspiraţia, rosti următoarea.

— Fie să aibă aptitudini la matematică, spuse cea de-a treia, și tot așa, până la ultima.

Însă fie dintr-o scăpare nevinovată, fie din superstiție, regele omise să o invite pe cea de-a treisprezecea membră a acestei confrerii de ursitoare. Simțindu-se umilită de atitudinea disprețuitoare a regelui, aceasta se strecurase printre invitați și, învăluită într-un nor care o făcea nevăzută, își rumegă gândurile de răzbunare. Iar când simți că nu mai poate îndura, își croi drum până ajunse în centrul mulțimii, unde își manifestă emoțiile spunând:

— Așa, credeți că puteți crea persoana perfectă cu toate binecuvântările voastre? Nu atâta vreme cât intervin eu!

Se îndreptă cu pași mari, plină de nervozitate, spre leagănul regal și i se adresă micuței Rosamund:

— Îți urez să crești cu gândul că n-o să fii niciodată împlinită în lipsa unui bărbat, să ajungi să-ți pui toate speranțele nerealiste în fericirea totală și perfectă a căsniciei și astfel să devii o nevastă plictisită, nemulțumită și neîmplinită!

Toți cei prezenți amuțiră de groază! Cum putea să devieze cineva atât de mult de la linia de gândire generală, încât să-i dorească unui copil neajutorat o soartă atât de cumplită? Cea de-a treisprezecea femeie chicoti într-un fel care, din întâmplare, era cel al unui bolnav mintal și, ignorând rugămințile tuturor de a mai zăbovi să discute despre aceste divergențe de opinie, se făcu nevăzută, dispărând într-un nor întunecat.

Din fericire pentru micuța Rosamund, cea de-a treisprezecea femeie ursitoare renunțase cu mult timp în urmă la inconstanța gândirii științifice empirice, urmarea logică fiind că uitase să numere corect. Astfel, vindicativa vrăjitoare nu realizase că cea de-a douăsprezecea ursitoare cu puteri magice nu apucase încă să-și rostească urările. Deși această soră bună și înțeleaptă nu putea desface răul făcut, cel puțin putea să diminueze drama acestui cumplit blestem. Ea se apropie de copilul minor și-i spuse:

— Când o să intri în pubertate, fie să te înţepi în deget într-un fus şi să cazi într-un somn profund timp de o sută de ani. Când o să te trezeşti, poate că bărbaţii vor fi evoluat, iar chinul tău de a găsi un partener de viaţă cu vederi progresiste şi cu dorinţa afirmării de sine n-o să mai fie la fel de mare.

După toată această serie de urări, blesteme şi reformulări supranaturale, regele se simţi cuprins de o spaimă teribilă la gândul sorţii fiicei sale, încât dădu poruncă să fie distruse toate fusurile din regat. Privaţi de mijloacele necesare de producţie a ţesăturilor, locuitorii regatului se văzură nevoiţi să născocească noi modalităţi de refolosire a hainelor vechi, reducând pe această cale consumul abuziv şi eliberând groapa de gunoi comunitară.

Odată cu trecerea anilor, Rosamund crescu şi se transformă într-o tânără inteligentă, simţitoare şi ancorată în realitate. Iar dacă era atrăgătoare din punct de vedere fizic, nu credem că acest lucru va fi important în acest context, el depinzând în totalitate de etalonul de frumuseţe pe care îl are fiecare. Cert este că ideea perpetuează legenda conform căreia toate prinţesele sunt frumoase şi că frumuseţea le conferă dreptul de a decide soarta altora. Aşa încât, rogu-vă, nu aduceţi în discuţie faptul că era foarte frumoasă.

Într-o bună zi, când părinţii tinerei erau plecaţi, fiindcă se retrăseseră într-un centru de meditaţie pentru a învăţa cum să-şi elibereze *côté*-ul „rural", Rosamund se duse să viziteze castelul. Ea ajunse dinaintea unei uşi pe care o vedea pentru prima oară şi care se deschidea spre o scară în spirală care ducea într-un turn. Acolo sus se afla o mică încăpere în care Rosamund descoperi o femeie de vârstă avansată, care trebăluia aplecată deasupra fusului ei.

— Ce faci aici, surioară? o întrebă Rosamund.

— Încerc să recuperez mijloacele de producţie şi terenul pierdut, spre propriul folos şi pentru dezvoltarea economică, îi răspunse aceasta cu blândeţe.

— Pare amuzant și totodată foarte educativ și instructiv. Pot să-ncerc și eu?

Dar nici nu apucă bine Rosamund să atingă fusul că se și înțepă la deget. Și înainte de a se hotărî dacă cel mai bun remediu pentru rana ei era tinctura de lobelia sau de alysum, căzu într-o profundă stare de ne-trezie.

Chiar în clipa în care Rosamund căzu în somnul acela profund, într-o manifestare de înălțătoare solidaritate, absolut toată suflarea de la castel începu să moțăie și apoi se cufundă într-un somn liniștit. Igienistul de mediu încetă să frece podeaua, tehnicianul de la salubritate încetă să strângă praful, responsabilul de la spălătorie se opri din spălatul rufelor și toți cei aflați la castel adormiră imediat, pe locul pe care se aflau. Până și rezidenții nonumani — chiar dacă nu erau obligați să se supună acestei reguli sau să empatizeze cu oamenii — se opriră din activitățile lor și ațipiră.

Nimeni nu mai lucră pământul din jurul castelului, care rămase neatins, revenind astfel la starea sa naturală de sălbăticie. În timp ce locuitorii castelului dormeau, un mărăciniș des invadă spontan și masiv zidurile castelului, an după an, astfel încât în scurt timp tufele sfârșiră prin a acoperi complet intrarea, ascunzând-o de privirile trecătorilor. Această nouă bioregiune palpitând de viață ar fi rămas virgină, în lipsa firii lacome și distrugătoare a masculilor din regatele învecinate. Sporiră legendele despre castel și despre prințesa adormită din interiorul său — care, între timp, ajunsese să fie descrisă ca o frumusețe fără asemănare în istorisirile pe care le povesteau la nesfârșit bărbații, crezând că visul li se va împlini. Purtați de impulsul dat de testosteron, nenumărați tineri prinți căutară să distrugă ecosistemul mărăcinos ca să ajungă la prințesă și să o trezească, de parcă ar fi fost o păpușică mecanică aflată în așteptarea bărbatului care să aibă cheia potrivită. Însă de îndată ce acești aventurieri temerari reușeau să-și croiască drum prin vegetația densă, tufișurile de mărăcini se închideau la loc, prinzându-i ca într-o

capcană pe bărbați, încât aceștia cedau și fiecare se întorcea în ținutul de pe unde venise.

Apoi, după o sută de ani, prin zonă trecu călare un alt prinț (și, rogu-vă, nu vă întrebați cât farmec avea). Auzise și el povestindu-se despre castelul prietenos cu mediul și despre locuitorii lui vrăjiți de mișcarea vizuală rapidă din somn și era pur și simplu fascinat de ideea că exista pe lume un loc atât de liniștit. Descălecă de pe companionul său cabalin și se îndreptă spre gardul viu și stufos. Cu un scrâșnet și un zgomot de material ruginit, gardul se dădu la o parte, permițându-i să intre, iar prințul păși pe această poartă naturală. Odată intrat în castel, prințul se minună nespus de pacea din jur. Toți oamenii, toate animalele, toate păsările, până și focul din sobă — totul era imobil. Uimit de acest autocontrol perfect, prințul crezu pentru o clipă că descoperise din întâmplare un centru de meditație elitist și se bucură, fiindcă el era un pelerin preocupat de perfecționarea personală și de transcendența spre Realitatea Absolută. Începu să caute locul unde se aflau rezervoarele de privare senzorială, dar găsi în schimb ușa către turn și urcă scările.

Când deschise ușa către încăperea în care se afla Rosamund și o zări întinsă acolo, prințul se minună la vederea expresiei de seninătate și de stăpânire de sine care o caracteriza. Înțelese pe loc că ei i se datora perfecțiunea castelului. Nerăbdător să învețe de la un asemenea venerabil maestru, o atinse pe braț, o bătu ușor pe mână, iar apoi o ciupi, o scuturâ și o zgâlțâi.

— Este într-o stare meditativă atât de profundă, încât lumea exterioară n-o mai atinge, își spuse prințul. O, Doamne, *trebuie* să-mi devină mentor!

Pentru a-și manifesta veneratia, se lăsă lângă pătuț, sărută piciorul încălțat în condur al prințesei, după care se instală în poziția lotus.

Imediat, Rosamund începu să se miște. Tuși și plescăi din buze de nenumărate ori, încercând să scape de gustul greu acumulat în gură în fiecare dimineață timp de o sută de ani. Se ridică, zări silueta ghemuită la capul pătuțului și simți cum imediat se schimbă ceva în forul ei lăuntric. Tot ceea ce acumulase și reprezenta independența, educația și evoluția personală a lui Rosamund îi căzu de pe umeri asemenea unei mantii, iar prințesa vorbi, dându-și ochii peste cap, ca o starletă dintr-o melodramă ieftină.

— Prințul meu, m-ai trezit! ciripi ea strident.

Prințul o privi năucit, cu o teamă respectuoasă. Nu-și dăduse seama ce făcuse, așa încât abia reuși să îngaime:

— O, îți cer iertare, învățătoareo. N-am vrut să-ți tulbur meditația. Nu caut decât să-mi călăuzești pașii...

— Bine, dar nu sunt învățătoarea ta, chicoti ea. Sunt prințesa ta, iar tu ai venit să mă salvezi, să mă faci mireasă, să mă iei cu tine la un castel mare, cu turnuri albe, unde o să trăiesc fericită până la adânci bătrâneți!

— Să te iau de aici? Din această Shangri-la, din această cetate Utopia? Bine, dar castelul tău, în integralitatea lui, este un imens turbion de energie pozitivă, locul perfect pentru dezvoltarea conștientului și căutarea stării de vid individual!

— Ce tot îndrugi? Vino să mă săruți!

— Să te sărut? o întrebă el cu un ton descumpănit. O, învățătoareo, ce invitație carnală! Oare nu crezi c-aș fi capabil să mă perfecționez?

— Ești singurul bărbat care a reușit să pătrundă în castel și să destrame vraja! țipă Rosamund. Suntem sortiți unul altuia.

— Învățătoareo, ar trebui să știi că soarta nu există, o corectă prințul. Ci doar destinele noastre unice și, cu puțin noroc, puțină sincronicitate pe ici, pe colo.

— Nu mai folosi cuvinte atât de pompoase, rosti Rosamund pe un ton țâfnos. N-ai venit să mă iei de soție și să mă transformi într-o femeie împlinită?

Prințul căzu o clipă pe gânduri, după care își luă un aer panicat.

— Învățătoareo, te implor! Șaradele tale sunt prea complicate pentru un neofit ca mine. Ai răbdare cu mine, te conjur.

— Cred că o sută de ani sunt suficienți la capitolul răbdare, insistă ea. După ce că nici una dintre prietenele mele nu mai trăiește ca să vină la nuntă, m-am ales și cu un prinț care respinge abordarea fizică, acceptând-o doar pe cea metafizică.

Prințul căpătă o expresie de supremă lipsă de înțelegere. Cu siguranță, situația nu corespundea proiecțiilor pe care și le făcuse despre întâlnirea cu un maestru venerat.

— N-aș putea vorbi în locul tău, rosti el suspinând, însă în ceea ce mă privește, cred că aș putea încerca o clismă cinstită, care să mă liniștească.

În zadar îl imploră Rosamund cea frustrată pe prinț să-i fie pereche, fiindcă în ciuda lacrimilor, a încercărilor de mituire și a amenințărilor ei, acesta rămase imperturbabil. Prințul, care dorea să-și conștientizeze propriile emoții mai degrabă decât pe ale ei, continuă să o implore stăruitor să-i împărtășească din cunoașterea și din revelațiile ei (care erau destul de modeste, după cum bine vă puteți da seama, în ciuda celor o sută șaisprezece ani pe care îi petrecuse pe această planetă). Își petrecură noaptea discutând în contradictoriu, la fel cum se întâmplă și cu toată suflarea de la castel, odată trezită din starea de dormitare monumentală. Și așa, pe fondul acestei atitudini de răceală, profețiile celei de-a douăsprezecea surori într-ale vrăjitoriei, ca și cele ale celei de-a treisprezecea, se împliniră.

șoricelul urban și șoricelul periferic

Un șoricel care trăia la periferie avea un vechi prieten care trăia în oraș. Într-o bună zi, el își invită prietenul să-i facă o vizită. Șoricelul de la oraș acceptă bucuros invitația, nerăbdător să-și revadă amicul și să facă o schimbare, adică să se delecteze cu niscaiva legume de seră. Așadar, în ziua fixată pentru momentul cu pricina, merse până la stația centrală de tranzit a sistemului de transport în comun, luă trenul care ducea în afara orașului și coborî la capăt.

Odată ajuns la periferie, șoricelul de la oraș începu să caute casa prietenului său. Firește, era obișnuit ca străzile să fie sistematizate, aliniate și numerotate corect, așa că se pierdu rapid prin hățișul de străzi largi, drumuri șerpuite și fundături. După ce rătăci câteva ore pe străzi ca Valley Dales și Dally Vales, Nettle Brooks și Breton Nooks, doar printr-un noroc chior descoperi casa prietenului său.

Șoricelul periferic se dăduse peste cap să-i facă prietenului său șederea de neuitat, cumpărând până și un aranjament floral de așezat în centrul mesei, asortat cu șervețelele și cu fața de masă. Pregătise un adevărat festin în cinstea oaspetelui său: macaroane cu brânză, cereale cu smântână, chiar și salată Jell-O cu feliuțe de mandarine. Șoricelul de la oraș gustă din fiecare fel, însă nu se putu stăpâni și-și manifestă dezgustul față de o asemenea tratație vulgară. De asemenea, liniștea nefirească din jur începea să-l apese, singurele zgomote care-i ajungeau la urechi fiind pocnetul stropitorilor de apă de pe peluze și sunetul înfundat al secerătorilor. După cină, șoricelul periferic îi oferi șoricelului urban o

bere fără alcool şi îi sugeră să-şi petreacă seara făcând un mic zapping pe canalele de televiziune.

Şoricelul de la oraş rosti:

— Prietene, viaţa e prea scurtă ca s-o trăieşti aşa. Uită-te la tine! Mâncarea n-are nici un fel de savoare, îţi petreci timpul liber într-un fel plicticos şi mai ai şi o tunsoare care se purta acum cincisprezece ani!

Şoricelul periferic fu luat prin surprindere, mai ales de remarca referitoare la tunsoare.

— Dumnezeule! Ce mă sfătuieşti să fac?

— Vino săptămâna viitoare în vizită la mine, sună răspunsul. O să ieşim în oraş şi o să ai parte de mai multă diversitate şi de lucruri interesante decât în visele tale cele mai îndrăzneţe. Am să-ţi arăt ce fel de viaţă i se potriveşte unui şoricel tânăr şi sănătos!

Aşadar, în săptămâna următoare şoricelul periferic se grăbi să plece la oraş. Ajunse cu o oarecare întârziere, fiindcă îi luă două ore şi jumătate să găsească un loc liber de parcare. Când coborî din maşină, o persoană care se întreţinea din activităţi aflate la periferia paradigmei capitaliste dominante îi solicită o donaţie în bani. Limbajul vehement şi aroma naturală inconfundabilă şi absolută a acestui cetăţean al străzii îl speriară atât de tare pe şoricelul periferic, încât acesta căzu pe spate. După ce reuşi să se adune din şanţul mizer, doi poliţişti începură să-l hărţuiască din cauza imixtiunii sale în calitatea vieţii din cartier, întrebându-l dacă n-ar vrea să fie atât de amabil şi să se abţină de la a-şi mai etala vreodată mutra idioată pe acolo, asta dacă nu voia cumva s-o păţească data viitoare. Şoricelul periferic le urmă cuminte sfatul şi o rupse la fugă. La nici o stradă depărtare de blocul în care locuia prietenul lui, vizitatorul nostru fu întrerupt de un fost client al sistemului de corecţie, care îl uşură pe şoricel de ceas şi de portofel, în schimbul ofertei generoase de a-l lăsa să plece neatins.

Speriat, necăjit și ametit, șoricelul periferic reuși, în fine, să găsească blocul în care locuia prietenul său. Abia ajunsese în fața clădirii, când șoricelul de la oraș coborî în fugă treptele de la intrare și se îndreptă spre el.

— Pe unde ai umblat până acum? Hai, că pierdem rezervările la cină.

— Bine, dar eu... reuși el să îngaime fără suflu, apăsându-și pieptul cu lăbuța, tocmai am fost jefuit și...

— Ei, ce contează!

Și cei doi se grăbiră să ajungă la masă. Șoricelul de la oraș alesese un restaurant nou și exclusivist, care combina în mod original bucătăria jamaicană și tibetană (cel mai apreciat fel de mâncare era pastrama de iac — iac-așa). În fața restaurantului așteptau la coadă o mulțime de oameni, însă șoricelul avea rezervată zona privată de pe aleea dinspre bucătărie. Se înfruptară cu resturile a câteva dintre cele mai fine și mai costisitoare feluri din tot orașul. Șoricelul periferic nu recunoscu nici unul dintre ele și probabil că nu ar fi fost în stare să le pronunțe numele nici dacă ar fi știut ce erau, însă cert este că se distră copios. Tulburarea lui inițială se topi complet în peisaj, șoricelul fiind preocupat să înfulece cu lăcomie alături de amicul lui. La final, plecară la un cappuccino și cannoli.

Șoricelul de la periferie era fascinat de activitatea și de diversitatea din jurul lui — țipetele și hohotele de râs, claxoanele mașinilor, sunetele muzicii. Viața de noapte de la oraș era parcă mai palpitantă și mai însuflețită decât viața de zi la periferie. Panorama minunată și vastă a unei realități despre care nu-și închipuise că putea să existe se derula sub privirile lui cu o viteză ametitoare.

În drum spre casă, pe când treceau prin fața magazinului cu animale de casă exotice și anvelope recondiționate, două persoane de sex femeiesc din domeniul prestărilor de servicii sexuale încercară să-i atragă într-o conversație, deși profesau fără autorizație.

— Hei, băieți, ce-ați zice de o mică tranzacție în sectorul serviciilor personale? rosti una dintre ele cu o candoare dezarmantă, referindu-se la natura adevărată a relației dintre bărbat și femeie.

Șoricelul periferic își spuse că toate aceste întâmplări erau minunat de pitorești și de autentice, și începu să le întrebe pe prestatoarele de servicii sexuale de unde — pentru numele lui Dumnezeu! — își cumpărau cizmele. În dorința de a evita o scenă neplăcută, șoricelul urban își înșfăcă amicul de braț, îl împinse mai departe și își continuară drumul împreună. După ce trecură de biroul de multiplicare de acte, deschis non-stop, și de centrul comercial matrimonial, se apropie de ei un bărbat care încercă să le vândă niște ceasuri. Șoricelul periferic își spuse în sinea lui că unul dintre ceasuri arăta suspect de cunoscut, însă cei doi nu se opriră din drum. La final, pe strada unde-și parcase automobilul care se deplasa cu combustibil ieftin, dar în continuare poluant, nu zări nici urmă de mașină.

— Mi-au... mi-au luat-o... bâigui el.

— Ei, ce contează!

Cinci etaje mai sus, în garsoniera șoricelului urban, cei doi încununară această seară cu un pahar de Armagnac. Iar șoricelul de la oraș spuse:

— Vezi ce distracție ratezi, ascuns în spelunca aia în care trăiești?

— O, da, sigur, îmi dau seama, rosti cu sinceritate șoricelul periferic. Toate astea mi-au deschis ochii. Viața de la oraș îți oferă tare multe posibilități! Cum aș putea oare să-ți mulțumesc pentru această seară minunată pe care mi-ai oferit-o?

— Ei, ce contează?

— Ba nu, vorbesc serios, chiar a fost o seară de neuitat, rosti șoricelul periferic. Mă simt atât de viu! Am sentimentul că viața este un imens spectacol de music-hall de pe Broadway și că eu am avut norocul să interpretez rolul

principal. Seara asta mi-a permis să fac lucruri pe care nu le-am mai făcut niciodată. Și-ți sunt atât de recunoscător, încât vreau ca tu să fii prima persoană care află. Vreau să-ți fac o mărturisire.

— Ce să faci? îl întrebă șoricelul de la oraș.

— Sunt atras de alți șoareci, îi răspunse el.

— Păi, asta-i foarte bine, dat fiind că și tu ești șoarece.

— Nu, spuse șoricelul periferic, mă refer la șoareci de același sex.

După o pauză infinitezimală, șoricelul urban exclamă:

— Ce grozav! Îți mulțumesc că mi-ai destăinuit acest lucru. Nu-i tocmai vestea mea preferată, înțelegi, însă aplaud faptul că te accepți așa cum ești. Dacă te pot ajuta în vreun fel — vreau să spun, la modul cel mai *general* —, nu ezita să-mi spui.

— De vreme ce ai adus vorba despre ajutor, spuse șoricelul periferic, mă lași să locuiesc la tine până reușesc să-mi vând casa de la periferie?

Deși șoricelul de la oraș nu avea suficient spațiu în locuința lui, ce-ar fi putut face, dacă nu să-l primească pe prietenul său și să-l ajute la început de viață nouă? Spiritele se încinseră în câteva rânduri, ca de pildă atunci când șoricelul de la oraș îi zgârie prietenului său două discuri cu Judy Garland, însă una peste alta, lucrurile decurseră fără incidente. În numai câteva luni, fostul șoricel periferic își găsi un loc la oraș, precum și nenumărați prieteni și multe puncte de interes. Iar la fiecare sărbătoare de Halloween, șoricelul urban și fostul șoricel periferic se întâlneau pentru a participa la marea paradă și pentru a sărbători încă o viață salvată de convențiile monotone mic-burgheze.

în ajun de solstițiu

Venea ajunul solstițiului și restul, iar în reședința vastă
Nici o ființă nu tulbura pacea statu-quo-ului cea castă.

Și copiii cuibăriți la adăpost în pătuțurile lor
Visau la fiertura de linte și la aburinda pâine integrală
maro.

Ne-am bucurat de hibernala ultimă zi de școală
Dansând și bătând la tobe și băgând totul în boală,

Un gest mult mai elocvent de făcut în cinstea planetei
Decât să cumperi zorzoane pentru mami sau pentru
tușa Anetei,

Sau să alegi un brad de dragul de a-l ucide sau mutila
Și să-l ornezi ca pe o paparudă de sărbători, sadea.

Jumătatea mea și cu mine, am oprit căldura din
termostat
Și ne-am strecurat sub pilotă pentru un somn
binemeritat.

Când de afară din curte, se auzi deodată mugetul
cumplit,
Am sărit de pe canapea și pe podea m-am rostogolit.

Am mers de-a bușilea până la fereastră și am tras de ivăr,
Apoi am șoptit: „Of, pe unde o fi patrula din cartier?"

Și-am zărit acolo jos, în negura nopții adăstând,
O sanie trasă de opt reni ieșită în drum și-așteptând.

Iar frâiele saniei erau ferm ținute în mână de un vizitiu abject,
Care trata animalele ca pe sclavii lui personali sau ca pe un obiect.

Îl mai văzusem apărând în reclame pentru mașini,
Plus fast food-uri răcoritoare și diverse rășini.

Pesemne că din treburile lui mercantile scosese încasări
Căci mulțumirea de sine îi ieșea și pe nări.

Și-l strigă pe fiecare pe nume, ca și când ar fi de drept
Să-i trateze ca pe niște oameni, exercitându-și puterea cert:

„Hai, Expertule, și tu, Blitz", și alte asemenea nume de împrumut
Care demonstrau că avea fixații eurocentriste demult.

La un pocnet din degete, porniră renii în zbor avântat,
Ca niște bibelouri pe o farfurie cu un tort stricat.

Și purtară sania până sus de tot pe acoperiș
(iar găurile din olane ne privesc și acum pe furiș).

Din ea sări bărbatul și se duse direct spre coș,
Iar eu am știut într-o clipă ce aveam de făcut cu acel moș.

După ce mi-am tras papucii, pe scări în jos m-am grăbit
Să-l surprind pe intrus plin de cenușă când din cămin a ieșit.

Avea hainele acoperite cu o zgură care, natural,
provenea
De la sursa noastră alternativă de energie cu cherestea.

În ciuda murdăriei, am distins clar croiala bulendrelor
de pe el —
Era îmbrăcat în blănuri pe care sângele se mai
prelingea nițel.

„Suntem o familie care repudiază cruzimea", am
declarat eu ritos,
Așa că el se sperie și se împiedică de bușteni
împrăștiați pe jos.

Se ridică năucit în picioare, însă cu voioșie privirea îi
strălucea,
Și abia atunci am remarcat ce dimensiuni nesănătoase
avea.

Era aproape la fel de lat pe cât de înalt când stătea drept,
Și mare amator de prăjeli grase, după cum am
presupus corect.

Și nu era singurul aspect care le lua suflul oamenilor
echilibrați:
Fiindcă avea îndesată o pipă din care scotea fum cu
nesaț.

Nu-mi venea să cred ce personaj invadase al meu areal:
Un păduche carcinogenic și supraponderal.

Și la chip era roșu de câtă risipă de energie făcea,
Că mă așteptam să facă un infarct pe loc, chiar colea.

În spate purta un sac roșu de catifea
Ce stătea să explodeze sub sinistra greutate a sa.

„Unde ți-e pomul?“ întrebă el cu o expresie de mare uimire.
La care eu i-am răspuns îndat': „În curte, unde-i stă bine să fie“.

„Și unde să pun toate darurile pe care le-am adus?“
L-am privit cam pătrat și apoi eu i-am spus:

„Du-le ușuraticilor care zic că merită să te vinzi
Pentru bani, podoabe, parfumuri sau oglinzi,

Care n-au altă bucurie decât actul de consum,
Și imprimă astfel afacerii retailerilor un mare boom“.

Clipi nedumerit și spuse: „Ho! Ho! Ho! Pesemne că-ți arde de glumă“.
Iar eu i-am trântit o privire severă și rea, de huidumă.

„Bine, dar se știe, copiilor le trebuie jucării,
Altfel nici nu simt când copilăria nu mai e aci“.

Se uită în ochii mei căutând un semn de încurajare,
Dar cu un efort de voință, nu m-am lăsat cuprins de înduioșare.

„Au destule distracții, am atacat fondul chestiunii,
Și n-au dus lipsa prostiilor tale, așa cum fac unii.

Fac cursuri de prim-ajutor ca să salveze vieți cât se poate,
Și merg din ușă-n ușă să strângă haine uzate.

Reciclează, refac, refolosesc — și fac descoperiri
Să salveze planeta de a trăi din amintiri.

Când îi vedem adunați pe la garduri în marș de protest
Împotriva energiei nucleare zicem că e un mare gest“.

Iar el spuse. „Sunt copii — ascultă! când mai au timp
de joacă?"
L-am întrerupt: „Păi de-aia ai venit cu sania pe
promoroacă,

Să umpli de bucurie inima fiecărui copil și gâgâlici?
Prea bine, ia deschide sacul să vedem ce ai adus aici".

Făcu sfios ce-l rugasem și să te ții!
Din sac o păpușă Malibu Barbie cu fustă de aur ieși.

„Și crezi că fetele mele or să se joace cu ea,
Acest sex-simbol al kitsch-ului de larg consum, păzea!

„O păpușă cu chip nenatural și zâmbet artificial
Ce le va inspira pe fetițe să țin-un regim natural

Și să adopte o dietă fără nici un gust, de felul ei cam șuie,
În loc să-i dea organismului ceea ce-i trebuie,

Să se bucure că forma corpului și-a regăsit
Și să accepte că este înaltă, slabă sau de nivel potrivit".

Vârî adânc mâna în sac, căutând o anumită jucărie,
Și spuse: „E la mare preț printre băieți, frățe."

Și ce puse el în mâna care-mi tremura
Dacă nu un pistol de jucărie cu mâner de alpaca.

„E sigur la mare «cătare», i-am răspuns zeflemitor,
Și o rușine pentru omenire și întregul popor!"

„Ce-ai zice de ceva grenade sau de niște bazuci
Care să-i transforme pe *toți* copiii noștri în niște inși
hăbăuci?"

I-am smuls din mână sacul, să mă conving cu ochii mei
De mizeriile pe care le adusese acest gnom bun de dat
la căței.

Un cuptor inteligent cu microunde — o, Doamne, câtă
perfidie!
Să păcălești niște biete copile cu sclavia din gospodărie!

Plus o trusă din jocul de-a trasul cu arcul cu săgeți care
sar din cutie,
Exact ce trebuie să-ți scoată ochii — ce mai porcărie!

Plus tractoare de metal, lopeți pneumatice și macarale
grele,
Numai bune să doboare copaci și să brăzdeze obrazul
câmpiei cu ele.

Plus alte „jocuri" ca Monopoly, Ziua de salariu, Milionari,
Ca și când niciodată nu-i prea devreme să-nveți să alergi
după dolari.

Și încă multe alte arme de la BrainBlasters,
Cum ar fi tunuri, nunchack-uri și strălucitoare arme cu
laser.

Asta-i tot ce-am găsit în sacul lui roșu de pluș
Perversități și lucruri traumatizante, să ne mutileze acuși.

(Dar am găsit și o carte care m-a pus pe gânduri —
Un tip pe nume Garner și ale sale rânduri.)

„Nu ne trebuie nimic din ce-ai adus" l-am înștiințat cu
obidă,
„Și n-avem ce face cu chestiile tale cu gust de aguridă."

„Sădim în sufletul copiilor virtuți mai presus de atât.
Și «jucăriilor» tale n-or să le simtă lipsa nicicât."

Privirea marelui om căpătă brusc o expresie de ușoară
rătăcire
Când trânti coletul pe umeri și se pregăti de ieșire.

„Mi-e milă de copiii crescuți în acest cămin,
Care n-au voie să se distreze nici măcar puțin,

Care n-au voie să lenevească de plăcere,
Ci au datoria să trebăluiască clipă de clipă — ce durere!

„Încetează cu cabotinismul! Nu mai plânge de mila
copiilor noștri
Care nu participă la concursuri la Macy's sau Toys «R»
ca proștii.

Sunt animați de principii în primul rând și mai ales
Știu ce-i important", i-am răspuns mândru și cu
subînțeles.

„Rogu-te, aș vrea să-i cunosc". „O, păi nu-i mai găsești.
S-au suit pe acoperiș, să-i scape pe renii cerești!"

Apoi Moș Crăciun vociferă și îl amenință pe un ton nu
foarte scăzut,
Însă la cât de furios era nu era vreme de pierdut.

Zbură pe coș ca fumul care iese dintr-un foc în cămin
arzând,
Și de sus, de pe acoperiș, am auzit voci isterice urlând.

Am dat fuga afară ca să văd repede ce-i
Și cum reacționează Moșul la gestul copiilor mei.

Băgă groaza în ei, îi puse pe fugă și, neînduplecat,
Legă renii la atelaj, fără să se teamă c-ar fi fost păcat.

L-am urmărit cu încântare luând-o din loc rușinat.
Și cred că era mult prea nervos ca să mai revină
vreodat'.

La plecare, cu desconsiderare, știți voi oare ce-a spus,
Acest precupeț mătăhălos pe când zbura tot mai sus?

Acest tiran al renilor, acest exploatator aspru și veros?
„Crăciun fericit tuturor, dar n-o luați prea în serios!!"

frosty, creatura de zăpadă

Bobby și Betty erau doi frățiori care se certau din orice fleac. Uneori o făceau din pricina lucrurilor importante, alteori din cauza lucrurilor mărunte (și, conform tiparelor de comunicare specifice în conflictul dintre bărbat și femeie, în general nu reușeau nici măcar să precizeze care chestiuni erau importante și care lipsite de importanță). Indiferent câte intervenții în situație de criză s-ar fi produs, nimic nu putea pune capăt disensiunilor dintre ei.

Într-o zi de iarnă, frustrata persoană maternă în îngrijirea căreia erau îi trimise afară la joacă. În cursul nopții, se așternuse un strat proaspăt de zăpadă, prima a anotimpului, iar lumea din jur părea la fel de glacială ca un masiv tort matrimonial care marchează aservirea a două persoane prin căsătorie. Cum totul în jurul lor strălucea să-ți ia ochii, Bobby și Betty încercară să convină asupra jocului pe care îl puteau practica împreună.

Să construiască un iglu? Prea milităros, i se păru lui Betty.

Ce-ar fi să facă niște îngeri de zăpadă? Nu, o contrazise Bobby, fuseseră educați în spirit agnostic. În plus, etalarea în public a unor personaje cu conotație religioasă i-ar fi putut deranja pe unii.

La fel se întâmplă cu toate propunerile de joacă — săniușul, patinajul și bătăile cu bulgări de zăpadă —, toate fiind respinse dintr-un motiv sau altul. Apoi Betty sugeră să construiască oameni de zăpadă. Deși se strădui din răsputeri, Bobby nu reuși să găsească nici o hibă ideii avansate de

sora lui, astfel încât în scurt timp cei doi copii rostogoliră niște bulgări de zăpadă care se măriră, după care îi așezară unul peste celălalt, pentru a forma astfel o construcție de forma unui corp. Betty formă un bulgăre mai mic pentru cap, pe care îl așeză deasupra celorlalți doi. Pentru brațe folosiră două crenguțe, iar două bucățele de cărbune și un nasture îi ajutară să-i dea un chip. Bobby insistă să-i vâre în gură un cocean drept pipă, însă Betty obiectă, susținând că această sugestie implicită i-ar fi putut tulbura pe copiii mai sensibili din cartier.

— Când construiesc un om de zăpadă, îi răspunse Bobby pe un ton furios, îi pun întotdeauna un știulete pe post de pipă!

— Ce vrei să spui? îi replică Betty. A fost ideea mea și vreau să fie o *femeie* de zăpadă!

— Bine, dar are formă de *bărbat*! spuse Bobby.

— Doar într-o viziune falocentrică asupra lumii, așa cum ai tu! îi replică Betty.

— Și cum o să fie femeie, dacă o să-i punem pe cap jobenul cel vechi? Doar femeile nu poartă joben!

— Zău? Și Marlene Dietrich?

Conversația continuă în același registru, ambele părți încăpățânându-se să nu cedeze nici măcar un milimetru, în timp ce silueta de zăpadă stătea lângă ei, asistându-i ca un martor mut. Într-un acces de personalitate, Bobby se hotărî să-i demonstreze surorii lui că jucăria lor era într-adevăr un individ de zăpadă de sex bărbătesc și în acest sens îi îndesă cu țâfnă pălăria pe cap.

Nu termină bine de făcut ce avea de făcut, când pe neașteptate se stârni o rafală de vânt care îi învălui într-un vârtej de steluțe de omăt, o mică tornadă înghețată. Apoi, la fel de brusc cum începuse, rafala se opri. Bobby și Betty își șterseră omătul de pe față și, pe când se pregăteau să reia polemica, auziră un glas întrebându-i pe un ton nevinovat:

— Ce-i cu toată agitația asta?

Cei doi frați se opriră și se întoarseră ca să vadă de unde venea acea voce. Și chiar acolo, pe locul unde tocmai ridicaseră silueta înghețată, stătea o ființă de zăpadă vie, care respira și vorbea folosind un limbaj perfect articulat! Celor doi le căzură fălcile când dădură cu ochii de această minune nemaiauzită.

— Mi se pare o dispută absolut stupidă, continuă ființa, mai ales că ați uitat să-mi puneți și părțile intime.

Dintre cei doi copii, Betty își reveni prima.

— Nu-mi pasă nici dacă te-ai fi născut cu un minut în urmă, îi replică ea. Și cum poți fi atât de naiv, încât să-ți închipui că sexul unei persoane este determinat de dotarea ei fizică? În primul rând și mai presus de toate, este o chestiune de natură culturală.

— Dacă tot ești așa isteață și ți se pare că le știi pe toate, îi dădu replica nou-sositul, ia să-mi spui cum aveai de gând să-mi atribui un sex fără să mă-ntrebi mai întâi ce preferințe am?

Betty se înroși violent, dându-și seama cât de insensibilă fusese.

— Bine, și ce preferințe ai? îl întrebă Bobby.

— După ce v-am urmărit pe voi doi comunicând, cred că nu mai am nici o preferință. Cred că prefer să mi se spună „creatură de zăpadă".

— Și ce nume ți-ar plăcea să ai? îl întrebă Betty, încercând să fie concesivă.

— Dacă ar fi să comentez în spirit postmodernist prejudecățile recurente din societate în ansamblul ei, atunci vreau să aleg cel mai evident nume posibil. Puteți să-mi spuneți „Frosty"!

Bobby și Betty conveniră că era un nume minunat. Noul lor prieten își făcuse apariția în viața lor într-un chip atât de misterios și de inexplicabil — dar atât de palpitant! —, încât dădură uitării cearta lor anterioară. Frosty și cei doi

minori țopăiră, se jucară și se veseliră împreună ore întregi, fără ca cei doi frați să mai schimbe vreun cuvânt injurios.

Iar când soarele ajunse sus pe cer, în timp ce copiii zburdau fericiți, Frosty începu să se simtă tot mai greoi în mișcări și mai înmuiat pe la articulații. În scurt timp, creatura de zăpadă abia dacă mai reuși să țină pasul cu cei doi minori.

— Ce-ai pățit, Frosty? îl întrebară îngrijorați copiii.

— Uf, e-atât de cald! le răspunse Frosty. Eu nu-s făcut din carne și sânge ca voi. Dacă temperatura continuă să crească, în scurtă vreme n-o să mai rămână nimic din mine.

— Trecem printr-un fenomen de încălzire globală a pământului, cauzat de subțierea stratului de ozon, îi răspunse Bobby cu un aer doct. Am învățat totul pe această temă la școala Montessori.

— Stratul de ozon? repetă gânditor Frosty. Habar n-am ce-nseamnă asta, însă trebuie să facem ceva și asta cât mai rapid, altfel risc să mă transform într-o băltoacă.

— Ce-ar fi să organizăm un marș de protest și să mergem la Washington? sugeră Betty.

— Da, exact asta trebuie să facem! spuse și fratele ei.

— Atunci, să ne grăbim, zise Frosty. Cu cât suntem mai mulți, cu atât îi vom obliga pe guvernanți să facă ceva.

Frosty se puse pe treabă, se agită prin cartier și reuși să mobilizeze restul cetățenilor de zăpadă. Creaturile de zăpadă de toate formele și dimensiunile, fie ele din curțile din spatele sau din fața caselor, din parcuri sau de pe terenurile de joacă, ascultară cu atenție planul expus de Frosty. Farmecul care se desprindea din jobenul lui de magician și patosul cu care le vorbi îi îndemnară pe toți să-și rupă lanțurile înghețate ale atitudinii pasive și să treacă la acțiuni pozitive, al căror scop era, în fond, propria supraviețuire. Curând, carismaticul Frosty reuși să strângă o mulțime de dimensiuni frumușele, decisă să-i aducă îngrijorarea în atenția guvernanților.

Bobby şi Betty îşi aduseră şi ei contribuţia. Îşi mobilizară câinele Spot şi pe pisicuţa Puff şi se pregătiră să pornească la drum. După aceea, îi chemară să li se alăture pe prietenii Ahmout şi Fatima, pe prietenii Ho-shi şi Chin-wa, pe prietenii Shadrach şi Lu'Minaria, precum şi pe prietena Heather cu cele două mame şi cu toţii luară parte la marşul creaturilor de zăpadă.

Frosty conducea parada, purtând mătura sus. Alţi participanţi duceau pancarte şi lozinci cu mesaje de genul: „Fără ozon = Zonă fără zăpadă" şi „Nu mai vrem să ne topim!" În drum spre Washington, îşi îndemnară susţinătorii să li se alăture, fie ei creaturi de zăpadă sau nu. Frosty şi prietenii lui reuşiră să suscite interesul presei, fiindcă imaginea creaturilor de zăpadă rubensiene, cu ochi negri ca tăciunele, „dădea bine pe sticlă ca ştire" din punctul de vedere al echipelor de filmare.

În scurt timp, manifestanţii ajunseră la Capitol Mall, unde deciseră să ridice tabăra până ce preşedintele se va fi hotărât să-i vadă şi să le asculte păsul. Pe locul de adunare al protestatarilor înfrigurați, mall-ul căpătă aspectul unui covor alb de pluş, presărat pe alocuri cu mici pâlcuri umane, asemenea unor pietricele colorate. Spre neşansa lor, nici climatul de la Washington nu era în apele sale.

Nu trecu mult şi le parveni ştirea mult aşteptată: vicepreşedintele fusese de acord să apară într-un talk-show televizat cu Frosty, de fapt într-un dialog de la distanţă şi de la persoană la persoană, pentru stabilirea măsurilor necesare stopării fenomenului de distrugere a stratului de ozon. Mulţimea campată pe peluza din faţa mall-ului fu străbătută de un frison de emoţie colectivă. Iată că, totuşi, motivele lor de îngrijorare aveau să fie finalmente luate în serios!

În după-amiaza acelei zile sosi la faţa locului o echipă de filmare care montă platoul, aducând scaune, monitoare şi camere de luat vederi, împreună cu toate cele necesare transmisiei. Bobby şi Betty erau cei mai emoţionaţi pentru

Frosty care, între timp, le devenise cel mai bun prieten. Adevărul este că, de când își făcuse Frosty apariția în viața lor, copiii nu se mai certaseră aproape deloc. Betty îl îmbrățișă pe Frosty, cuprinzându-l după gât, și îi spuse:

— Suntem tare mândri de tine!

— A, mulțumesc, îi răspunse Frosty, însă n-am făcut încă nimic. Ar trebui să fiți mândri de felul în care am reușit să ne strângem cu toții aici, pentru a susține o cauză comună — creaturi de zăpadă și de carne deopotrivă — și de felul cum ne-am dat mâna pentru protejarea mediului. Vă rog să mă ascultați cu atenție: dacă o să mi se întâmple ceva, sper ca să nu vă mai certați niciodată și să duceți mai departe mișcarea în locul meu.

Bobby și Betty îi promiseră prietenului lor că-și vor da silința.

Venise momentul să înceapă transmisia. Oamenii de televiziune încercară să-l machieze pe Frosty, cu intenția de a-i masca strălucirea frunții, însă își dădură repede seama că sarcina era imposibilă. Frosty luă loc în fotoliul care fusese pregătit special pentru el și așteptă ca regizorul de platou să dea semnalul.

După câteva clipe se aprinseră reflectoarele și fu dat semnalul că erau în direct. Din respect pentru administrație, Frosty îi permise vicepreședintelui să-și exprime primul punctul de vedere. Pe măsură ce politicianul vorbea, lui Frosty începu să i se facă din ce în ce mai cald și să se simtă din ce în ce mai apatic. Iar când vicepreședintele își încheie alocuțiunea, Frosty încercă să exprime ferm poziția manifestanților, însă se simți atât de obosit, încât făcu pauze dese, abia reușind să-și recapete suflul. Pe măsură ce timpul de emisie se scurgea, Frosty se scufundă tot mai adânc în scaun și căpătă o mină din ce în ce mai proastă. Iar când Bobby și Betty strigară „Stop! Stingeți reflectoarele!", era deja prea târziu. În direct pe postul național de televiziune, sub lumina

reflectoarelor încinse, Frosty se topise irevocabil, redus la o grămăjoară de zăpadă amestecată cu noroi.

Bobby și Betty se întristară nespus pentru soarta prietenului lor, ca de altfel și restul protestatarilor. Însă, în definitiv, sfârșitul lui nu fusese deloc unul tragic: Frosty reușise să exprime drama subțierii stratului de ozon într-un fel mult mai elocvent decât ar fi putut-o face vreodată un întreg detașament de savanți. Telespectatorii care urmăriră emisiunea în acea zi fură profund mișcați de sacrificiul curajos al lui Frosty. Telefoanele de la Casa Albă și de la Capitoliu zbârnâiră fără întrerupere timp de câteva ore, iar în câteva săptămâni fură trasate noi linii directoare atât pentru agențiile industriale, cât și pentru cele guvernamentale, în sensul reducerii emisiilor nocive care distrugeau stratul de ozon.

Bobby și Betty luară jobenul și-l duseră înapoi acasă. Se străduiră să-i urmeze sfatul și să nu se mai certe niciodată, însă, în lipsa influenței liniștitoare a prietenului lor, sarcina era aproape imposibilă. Nu reușiră să ajungă la un consens în privința divergențelor lor de opinie referitoare la modul în care trebuiau să cinstească memoria lui Frosty și să continue mișcarea. Pe măsură ce vremea se încălzi, trecură la alte polemici și îl dădură uitării complet pe prietenul lor hibernal. În anul următor, încercând să revalorizeze farmecul magic al primei ninsori, fură incapabili să găsească jobenul lui Frosty și se resemnară să facă creaturi de zăpadă care se confruntau în tăcere cu propriul destin, fără să clipească.

spărgătorul de nuci

Cândva demult, cu multe seri de Ajun în urmă, părinții Clarei dădură o petrecere la care își invitară nenumărați prieteni și numeroase relații. Aceste adunări festive constituiau evenimentul anului în familia Clarei, o șansă unică în decursul unui an pentru toată suflarea din casă să dea uitării grijile sau frământările, să danseze și să bârfească, dar și să consume preparate cât mai grase și mai dulci cu putință. (Părinții Clarei considerau oportun să elimine treptat impulsurile și dorințele de acest soi.) Pentru copii, bucătarul cocea negreșit câte o turtă dulce imensă, în formă de castel, minunat ornamentată cu cohorte de țărani și șerbi din marțipan care escaladau zidurile și-l răsturnau de pe tron pe rege și pe familia lui de paraziți.

Pentru Clara și pentru fratele ei Friț, aceste petreceri constituiau întotdeauna un prilej de imensă bucurie, fiind sinonime cu primirea cadourilor de sărbători, în special cele mult așteptate pe care le aducea unchiul lor, Drosselmeier. Unchiul era un tip înconjurat de o aură de mister, care nu se încadra în tiparele obișnuite și al cărui stil de viață alternativ (dacă va fi *avut* un stil de viață) făcea subiectul unei serii de speculații. Era un personaj cu un chip teribil, înspăimântător, și purta pe cap o perucă pudrată de dimensiuni colosale, iar peste un ochi un plasture. („Mai mult de dragul efectului", spunea tatăl Clarei.) Avea gesturi teatrale, iar vestimentația sa era exotică și ostentativă — cu alte cuvinte, făcea orice pentru a zdruncina starea de satisfacție

mic-burgheză în care se complăceau îndeobşte oamenii. Însă Clara şi Friţ îşi iubeau la nebunie ruda carismatică, atât pentru atitudinea lui de independenţă afişată, cât şi pentru minunatele jucării cu mecanisme complicate pe care le construia special pentru nepoţii lui.

În această noapte de Ajun, unchiul lor sosi ceva mai târziu decât de obicei, însă întârzierea sa nu făcu decât să amplifice febra aşteptării şi bucuria revederii. Abia după ce oaspeţii se îmbuibară la masă, apăru şi el în holul principal al reşedinţei, cu un sac aruncat pe umăr. Clara, Friţ şi ceilalţi copii abia dacă îşi stăpâniră încântarea, aproape răsturnându-l pe unchiul Drossmeiler pentru a vedea mai repede ce le adusese de data asta.

După ce unchiul chicoti cu un aer enigmatic, copiii începură să scotocească febril în sacul cu daruri. Atât adulţii, cât şi pre-adulţii se strânseră curioşi în jurul lui. Bărbatul care se evidenţia printr-o marcată excentricitate surâse constatând că se afla în centrul atenţiei şi scoase o jucărie de culoare argintie, decorată cu simboluri curioase.

— Pentru a face din actul de oferire a cadourilor de sărbători un moment complex şi plin de implicaţii, rosti el cu glasul încărcat de emoţie, am dezvoltat acest mecanism, primul titirez din lume complet automatizat.

Aşeză pe masă minunea de jucărie care începu să se învârtă, acţionată de motoraşul încorporat, strălucind, reflectând lumina şi zbârnâind. Când viteza de rotaţie începu să scadă, iar jucăria se opri şi căzu pe una din laturi, scoase un zornăit ciudat, după care începu să scuipe monede printr-o fantă amplasată în dreptul mânerului.

Asistenţa se miră şi toţi începură să aplaude la vederea acestui mecanism minunat, cu excepţia câtorva cârcotaşi care criticară faptul că în zilele noastre copiii nu mai ştiau să se distreze, fiind prea absorbiţi de jocurile lor automatizate. În continuare, unchiul Drosselmeier extrase din sac o păpuşă care nu avea nimic neobişnuit prin comparaţie cu

titirezul spectaculos. Surâse afectat, sesizând dezamăgirea asistenței, apoi răsuci butonul amplasat pe spatele păpușii.

— Mama, rosti păpușa cu glas care suna natural. Sau tata, indiferent care dintre voi este disponibil.

Adunarea consideră că jucăria era foarte ingenioasă, în orice caz progresistă din punct de vedere social. Unchiul îi oferi păpușa nepoatei sale, care o manevră foarte grijulie. În fine, extrase din tolbă și ultimul dar: un spărgător de nuci de fabricație artizanală, îmbrăcat în soldățel și afișând o expresie extrem de surâzătoare. Îi întinse lui Friț acest ultim personaj.

Of, ce mai agitație și ce de țipete se iscară la gestul lui! Și așa era destul de grav că, oferindu-i Clarei păpușa cu pricina, accentuase rolurile acordate în funcție de sex, însă mai presus de toate, să-i dai lui Friț, un băiețel atât de sensibil și de emotiv, un simbol atât de evident al castrării și al emasculării, asta chiar constituia un gest impardonabil! Toți cei prezenți se înfuriară atât de tare, încât unchiul Drosselmeier se temu o clipă că va fi dat afară de la petrecere.

— N-am avut intenția să provoc vreun rău, protestă el cu sinceritate. Am vrut doar să le ofer copiilor jucării cu care să se joace împreună, în mod echitabil.

Și, spunând acestea, inversă păpușa și spărgătorul de nuci, oferindu-le alternativ Clarei și lui Friț. (După mulți ani, incidentul produs în acea seară — printre multe alte întâmplări — avea să-i revină lui Friț în memorie în cursul unui tratament prin regresie hipnotică, spre marea supărare a unchiului animat de cele mai bune intenții și provocându-i o încurcătură cu numeroase consecințe juridice.)

Clarei îi plăcu atât de mult spărgătorul de nuci, încât se jucă toată seara cu el. Oaspeții petrecură mâncând și bând până târziu în noapte, fără a-și face o clipă griji la gândul clismelor și spălăturilor intestinale pe care trebuiau să le facă a doua zi. După ce toți plecară pe la casele lor, tatăl

încercă s-o convingă pe Clara că era momentul să meargă la culcare.

— Te rog, mai pot sta puțin? îl rugă ea. Spărgătorul de nuci tocmai îmi povestea cum a fost obligat să plece din armată.

Tatăl zâmbi cu un aer ușor obosit și urcă la etaj să se culce. Ceva mai târziu, mai precis când orologiul bătu miezul nopții, Clara îl așeză pe spărgătorul de nuci pe polița bufetului. Când se auzi ultima bătaie, în încăpere începură deodată să se petreacă evenimente foarte stranii. Din podea și din lambriuri ieșiră o mulțime de șoareci care se împrăștiară chițăind în toate colțurile — o adevărată armată! Iar în mijlocul lor stătea conducătorul, Regele Șoarecilor multicapitat, cu câte o coroană de aur așezată pe fiecare dintre cele șapte capete ale sale.

Clara rămase mută de uimire la vederea acestei scene, însă fu trezită din reverie de jucăriile închise în dulap, care începură să se agite și să țipe.

— Ajutor! strigară ele. Regele Șoarecilor și forțele lui expansioniste s-au întors! O, salvează-ne, Spărgătorule de nuci! Condu-ne în luptă!

Spre uimirea desăvârșită a Clarei, micuțul său prieten făcu un pas înainte și li se adresă tuturor astfel:

— Onorabili cetățeni, stați și cugetați. Vă doriți într-adevăr să perpetuați vechiul mit istoric al „Marelui Om"? Știți bine că faptele măreațe sunt rezultatul voinței poporului și nu al megalomaniei unui singur individ!

Jucăriile admiseră că primul lor impuls fusese, poate, prea servil și reacționar. Prin urmare, formară un comitet de examinare a posibilelor planuri de acțiune în vederea contracarării expansiunii Regelui Șoarecilor. După care îl numiră pe Spărgătorul de nuci la conducerea unei echipe de schimburi interculturale și de identificare a datelor problemei, capabilă să poarte un dialog cu șoarecii.

Echipa de identificare a problemelor se puse pe treabă și reveni după douăzeci de minute, cam șifonată și scăldată în sânge. În continuare, jucăriile supuseră la vot propunerea de a se constitui o echipă de intervenție în situații de criză, însărcinându-l tot pe Spărgătorul de nuci să preia conducerea. Și această echipă plecă și reveni după cincisprezece minute, într-o stare încă și mai proastă decât înainte. Aparent, șansele de soluționare a crizei prin mijloace pașnice scădeau tot mai mult.

După dezbateri furtunoase, jucăriile convenira asupra direcției de acțiune finale: aveau să trimită o echipă de mediatori cu scopul de a negocia rezolvarea pașnică a crizei. În ciuda aspectului său teribil de smotocit, și de astă dată Spărgătorul de nuci fu ales în fruntea delegației. Cu binecuvântarea și exprimarea tuturor speranțelor jucăriilor și ale Clarei, echipa plecă. Trecură douăzeci de minute fără nici o veste, apoi o oră, apoi nouăzeci de minute. În cele din urmă, după două ore de așteptare încordată, mediatorii reveniră cu vești bune.

— Am încheiat un acord cu Regele Șoarecilor, îi anunță Spărgătorul de nuci. Dacă-i ajutăm cu regularitate să-și procure alimente din cămară, ei promit că se retrag din teritoriul pe care-l ocupă în prezent.

Din toate piepturile jucăriilor se ridicară aclamații și urale în cinstea echipei de mediatori care reușise să soluționeze problema în mod inteligent și după eforturi serioase.

Spărgătorul de nuci se îndreptă spre Clara, care rămăsese în spatele frontului, pentru a susține jucăriile rănite în luptă.

— Regele Șoarecilor nu a fost atât de periculos și de irațional pe cât am crezut, îi explică individul de lemn copilei. La final, am dedus din existența celor șapte capete că suferă de un tip de tulburare asociat cu personalitatea multiplă, care l-a făcut să piardă contactul cu realitatea și să aibă un comportament vag paranoid. De îndată ce am stabilit

contactul cu latura cea mai rațională și mai judicioasă a personalităților sale, am reușit fără probleme să ajungem la consens.

— Bravo! exclamă Clara. Devotamentul tău este lăudabil. Cu siguranță, de prea mult timp șoarecii sunt considerați ființe de temut și, prin urmare, marginalizați.

Spărgătorul de nuci se înclină curtenitor.

— Și acum, dragă Clara, aș vrea să te invit într-o călătorie până în regatul meu. O să străbatem Pădurea de Crăciun și Poiana Zânelor din prune trase în ciocolată, și o să ajungem în capitala Țării Jucăriilor, minunatul Oraș de Zahăr Candel!

Clara fu surprinsă de invitația lui.

— Ăăă... regret, spuse ea bâlbâindu-se, însă... răspunsul meu este nu.

Spărgătorul de nuci se mâhni nespus, iar bărbia lui de o mărime peste medie i se lăsă în piept.

— Vezi tu, îi spuse Clara, am dezbătut amplu conceptele de acest gen în cadrul Grupului de studiu al personajelor feminine din basme. Principala noastră obiecție este că întotdeauna tinerele sunt obligate să plece în călătorii de acest tip, care le înstrăinează de mediul lor și produc o personalitate schizoidă. O explicație evidentă ar fi aceea că suntem mai docile, mai neajutorate și mai ușor de manipulat, că trecutul și identitatea noastră sunt în formare, sau că li se acordă o importanță prea mică. Până și tu ar trebui să înțelegi simbolismul asociat unei asemenea călătorii, care seamănă cu raptul violent din noaptea nunții. Prin urmare, în memoria lui Dorothy și a lui Alice — biata, sărăcuța de Alice, fiindcă, știi, nu a mai reușit niciodată restabilirea contactului cu realitatea — sunt obligată să declin invitația ta.

După toate aceste explicații, Spărgătorul de nuci se simți cam stupid. Cum nu întrevăzuse simbolismul care se ascundea în invitația sa, cu certitudine nici nu avusese intenția să

provoace o personalitate schizoidă. Se scuză într-o manieră foarte politicoasă și adună toate jucăriile la loc în dulap. Ultimul lucru pe care și-l aminti Clara înainte de a se trezi fu plecăciunea lui curtenitoare, pe care o acceptă cu aceeași grație cu care îi fusese oferită.

În dimineața următoare, Clara se trezi ghemuită pe podeaua salonului de bal, nu departe de dulapul cu jucării. În interior zări toate jucăriile frumos aranjate la locul lor obișnuit, iar în mijlocul lor pe Spărgătorul de nuci — imobil, statornic și afișând în continuare același zâmbet.

— Ce vis minunat și pacifist! își spuse Clara în sinea ei. Și totuși, nu chiar un vis, ci însăși realitatea tangibilă?

Clara se întinse somnoroasă și se ridică de pe covor. Privind sala scăldată în lumina zorilor de zi, sentimentul ei de fericire fu temperat de o scenă tulburătoare: pe masa din sufragerie zăceau împrăștiate resturile castelului de turtă dulce care fusese atacat și distrus de șoareci peste noapte, cât timp ea dormise și visase.

rudolf, renul hiperdezvoltat nazal

Povestea lui Rudolf este bine cunoscută majorității minorilor din America, dar și din alte părți ale lumii occidentale (nu că acest aspect ar constitui o confirmare a culturii occidentale, ci doar recunoașterea faptului că industria publicității și a vânzării de imagine funcționează mult mai eficient în aceste zone geografice ale lumii). Și chiar dacă imaginea unui tânăr ren curajos, care se pune complet, de bunăvoie și cu inimă ușoară la dispoziția lui Moș Crăciun este utilă și profitabilă pentru magazinele de jucării și pentru autorii de colinde, adevărul legat de această poveste este mult mai complicat.

Este perfect adevărat că, încă de la naștere, Rudolf fusese un individ unic, că organul lui olfactiv luminiscent îl diferențiase de ceilalți reni din segmentul său de vârstă (fără a le fi în nici un caz inferior) și că aceștia îl priveau cu superioară maliționitate, din pricina capacităților sale nazale deosebite. Anumiți indivizi în grija cărora era încredințat, îngrijorați de ideea că nasul său era efectul unei descărcări radioactive sau că putea suferi de o boală contagioasă, își preveniseră semenii că ar fi fost mai prudent să nu se joace cu el.

Nu este totuși adevărat că Rudolf era dezamăgit de această ostracizare. În timp ce părinții lui se luptau, cu succes, ca el să fie admis în sistemul de învățământ alături de ceilalți cerbi și căprioare, Rudolf se complăcea în postura de outsider. Realitatea este că își cultiva programatic imaginea de „ren tânăr și furios". Nu-l interesau câtuși de puțin ceilalți

reni și nici jocurile lor inepte. Se lua foarte în serios, după cum tot în serios își lua și harul fluorescent, convins că avea o menire superioară în viață: aceea de a îmbunătăți soarta renilor muncitori de pretutindeni și de a scutura jugul tiraniei exploatatoare a lui Moș Crăciun.

Timp de secole, succesul din domeniul producerii jucăriilor pe care îl repurtase Moș Crăciun depinsese exclusiv de cooptarea și exploatarea populațiilor de reni și de spiriduși. Pentru a atinge obiectivele de producție propuse, în ceea ce privește echipa renilor, cele mai importante criterii de selecție erau să aibă picioare solide, iesle de punctaj maxim și materie cenușie în proporție minimă. (Faptul că Moșul recrutase în echipă numai animale de sex bărbătesc și nici unul de sex femeiesc constituia un motiv suplimentar de revoltă — Moș Crăciun susținea că procedase astfel spre protecția moralității renilor înregimentați — însă, din păcate, în epoca lui Rudolf căprioarele așteptau încă apariția mântuitoarei lor.)

Pentru Moș Crăciun, Rudolf era una dintre cele mai periculoase ființe din Norvegia: un ren care fusese dăruit cu capacitate de gândire. Mai întâlnise câțiva în cursul anilor petrecuți la Pol, însă Rudolf avea ceva ce-l neliniștea peste măsură. Este foarte posibil ca de vină să fi fost atitudinea mândră și rezervată a copitatului, sau poate zvonurile care îi ajunseseră Moșului la urechi în legătură cu implicarea sa în organizarea de mitinguri cu alți reni, în miez de noapte. De asemenea, Moșul sesizase la Rudolf un soi de carismă care, dacă nu era bine controlată, îi putea distruge micuța și bine organizata întreprindere.

Și așa se face că, într-o proverbială noapte cu ceață, Moșul se pomeni încolțit. Condițiile climaterice aspre îl aduseră în incapacitatea de a exploata capacitățile aerodinamice ale echipei sale. Firește, îi purtase până atunci pe aripile vântului prin toate tipurile de vreme rea, fără a fi preocupat de suferința fizică a renilor sau de trauma mentală pe

care le-ar fi putut-o produce. Numai că în acea noapte vremea era atât de intempestivă, încât vizitiul vehiculului zburător se temu pentru siguranța sa personală și pentru bătăile de cap pe care le-ar fi avut, indubitabil, cu societatea de asigurări, dacă fabrica lui de jucării s-ar fi prăbușit.

Deși Moșul era la curent de ani buni cu harul pe care-l avea Rudolf în privința diseminării incandescente, până atunci nu-i acordase o atenție specială. Moșul își făcuse un calcul rece și egoist că, la momentul potrivit, Rudolf avea să-i fie extrem de util, numai că până atunci era inutil să facă mult caz de valoarea inestimabilă a abilităților lui. Și iată că sosise, în fine, și acest moment. În acea noapte cu ceață, îl căută pe Rudolf în cireada respectivă și, luându-și cea mai smerită și mai imploratoare expresie, îl rugă așa:

— Rudolf, cu nasul tău atât de luminos, n-ai vrea să-mi ghidezi săniuța în noapte?

Tânărul ren îl studie atent. Iar după ce cugetă o vreme îi spuse:

— Nu.

Moșul clipi nedumerit de câteva ori și repetă:

— Nu?

Cireada, mai să nu-și creadă nici ea urechilor.

— Nu. Doar dacă îmi faci o concesie, îi replică ființa întâmplător cornută. A trecut vremea când stăteam cu toții drepți numai la auzul fluierului tău.

— Și ce înseamnă „concesie"? se răți Moșul, care nu se așteptase la această răsturnare dramatică de situație. Pentru tine e marea schimbare, șansa ta de a face parte din echipă. Este visul de-o viață al oricărui ren tânăr.

Rudolf hohoti.

— Parc-ar fi o replică din *S-a născut o stea.* Nu mai lipsește decât să-mi spui: „Băiete, ai să pleci de aici un tânăr ren nervos, pentru a te întoarce... stea în toată regula."

Întreaga cireadă chicoti amuzată la auzul spuselor lui. Sau poate că tot acest discurs le era mult prea cunoscut

tuturor. Moșul roși, realizând că tocmai comisese o eroare tactică prin abordarea în public a acestui tânăr instigator. Așa că-l întrebă:

— Nu ți se pare că-i cam frig aici? Ce-ar fi să mergem la mine în cabană și să discutăm pe îndelete despre acest subiect? Am niște mușchi și niște licheni foarte gustoși, proaspăt culeși...

— Am să mănânc ce mănâncă toată lumea, contracară Rudolf, și orice ai să-mi spui, îmi poți spune aici.

Ceilalți reni urmăreau cu maxim interes această confruntare directă. De ani de zile, îl tratau cu suspiciune pe Rudolf din cauza ideilor sale îndrăznețe, dar iată că acum le susținea plin de curaj cauza comună, cu riscul de a-și periclita propria carieră. Unii dintre ei scoaseră strigăte de încurajare, în timp ce renii mai reacționari începură să mârâie cum că n-avea rost să dea cu piciorul norocului.

Moșul începu să simtă tot mai intens tensiunea care plutea în aer, pe măsură ce minutele se scurgeau, iar ceața devenea tot mai densă. Într-un târziu, îl întrebă pe Rudolf care-i erau revendicările.

— Îi muncești prea mult pe reni, fără să ții cont de familiile lor, îi răspunse Rudolf. Vrem să ne dai garanții că o să fim liberi de sărbători.

În următoarele treizeci de minute, Moșul încercă să le explice inconvenientele acestei idei, principalul dezavantaj fiind, firește, acela că oricum renii nu munceau decât o noapte pe an și că după o asemenea schimbare avea să le fie greu să-și îndeplinească sarcinile de serviciu (după cum și lui avea să-i fie imposibil). Rudolf conveni într-un târziu să amâne pentru moment chestiunea.

Consultându-și ceasul de mână, Moșul simți cum, în pofida gerului năprasnic din regiunea arctică, îl trecură toate nădușelile.

— N-am putea să ne grăbim? întrebă el. Sau am putea să stabilim un contract provizoriu de muncă, pe care să-l definitivăm după Crăciun?

La care Rudolf i-o trânti în față:

— Ascultă, Moșule, nici noi nu ne-am născut ieri, alaltăieri. Nu închei contractul, nu ne luăm zborul. Și dacă anul ăsta nu vine Crăciunul, pe cine crezi că or să dea vina copiii? Pe reni? Pe timpul nefavorabil? Pe Comisia de Comerț Interstatală? Nu, or să dea vina pe tipul supraponderal îmbrăcat în costum roșu.

Moșul își închipui o clipă toate bătăile de cap pe care le-ar fi avut în domeniul relațiilor cu publicul în această situație, iar carura sa începu să se contracte. Rudolf îl pusese pe jăratic vorbindu-i despre diverse chestiuni ca asigurările de sănătate, concediul de paternitate, împărțirea profitului și instituirea unor comitete mixte de luare a deciziilor. Și cum ceața refuza să se ridice, iar minutele continuau să se scurgă implacabil, Moșul acceptă tot mai multe dintre revendicările renilor.

La final, Rudolf și renii de rând marcară o serie de puncte: renii erau solicitați să plece în călătoria zburătoare o singură noapte pe an, urmând ca, după patru ore de program, să primească o pauză de cină de o oră și jumătate și trei pauze de cafea de câte un sfert de oră fiecare. Moșului i se solicită să mențină patru reni de rezervă pe toată durata Ajunului, care aveau dreptul la salariu complet și la plata sporurilor. În plus, vârsta obligatorie de pensionare fu redusă la opt ani, după pensionare renii urmând să primească pensie integrală și îngrijire medicală până la sfârșitul vieții.

După finalizarea discuțiilor, un Moș Crăciun epuizat, însă ușurat, îi luă pe sus pe Rudolf și restul echipajului de zbor. Ceilalți reni îl ovaționară de trei ori pe Rudolf pentru a le fi susținut drepturile și a-l fi înfruntat pe „om" — aclamații pe care renul cu calități nazale ieșite din comun le acceptă plin de recunoștință, simțindu-se împlinit pentru prima oară în viață. Recurgând la harul său luminiscent unic, el conduse săniuța zburătoare prin urgia vremii, iar Crăciunul fu astfel salvat în acel an.

Epilog

Asemenea proverbialului profet din țara sa, Rudolf descoperi în scurt timp că influența sa reală începuse să se evapore. Săptămâni întregi fusese lăudat de semenii lui reni cu sintagme de genul: „Numele tău o să rămână în istorie!". Cu toate acestea, manifestările de atenție admirativă începură să pălească, devenind tot mai superficiale și mai rare. Rudolf simți că transformarea sa în vedetă îi putea diminua energia necesară luptei pentru bunăstarea renilor muncitori. Într-o tentativă frivolă de a-și imita noul erou, alți tineri reni începură să poarte capișoane roșii și luminoase pe nas. Când Rudolf își exprimă nemulțumirea în acest sens, unii începură să murmure că își pierduse umorul și că manifesta tendința de a deveni prea doctrinar.

Pentru Rudolf, această primă convenție încheiată cu Moșul avea să constituie doar începutul. El preconiză crearea unui paradis al renilor muncitori, un colectiv de producere și de distribuire a jucăriilor în care mijloacele de producție să le aparțină tuturor. Din nefericire, mulți dintre reni începură să considere brusc că recent-câștigatele beneficii constituiau un drept inviolabil, conferit de la natură. Mulți se îngrășară peste măsură din cauza consumului exagerat de mușchi de pădure și începură să se plângă de impozitele exagerate percepute pentru programul de lucru îmbunătățit. Din rândul lor începură să se formeze facțiuni care militau pentru căile optime de investire a noului fond de pensii. Rudolf se strădui să-i convingă pe renii disidenți că trebuia să rămână uniți, însă pe aceștia începu să-i deranjeze atitudinea lui de ren-care-face-pe-sfântul. Se găsiră chiar unii care răspândiră zvonul că era un agent provocator trimis de alte animale cu capacități aeronautice, care încercau să-i intre în grație Moșului și să-i lase pe drumuri pe reni. Deși toate aceste teorii erau, evident, absurde, ele serviră campaniei de discreditare a lui Rudolf și încurajării detractorilor

lui. Iar la final Rudolf se văzu exclus prin vot din sindicatul pe care el însuşi îl înfiinţase. După această nedreptate, el hotărî să-şi transfere cauza în Laponia, unde avea informaţii că renii nedomesticiţi îşi controlau nestingherit propriul destin.

Şi iată cum, asemenea altor revoluţionari înaintea lui, Rudolf, renul tânăr şi furios, trăi până la sfârşitul vieţii în exil, întrebându-se cu amărăciune cum de o mişcare socială care promitea atât de mult se dovedise finalmente atât de fragilă.

Actul 1
Reprezentantul post-mortem al lui Marley

În primul rând, Marley era o persoană neviabilă. În această privință, chiar nu există nici un dubiu, cu excepția, poate, a chestiunilor generale de ordin filozofic privind caracterul permanent al morții și posibilitățile reale de reincarnare. În același timp, eticheta de „neviabil" este și extrem de limitativă, însă, cum Marley nu lăsase în urma sa moștenitori, dar nici vreo moștenire importantă, dispariția lui nu stârni proteste. Cu o karma în halul în care era, exista șansa reală ca următorul corp fizic care urma să-i găzduiască sufletul lui Marley să fie la fel de bine din genul nevertebratelor. Este, totuși, puțin probabil că vom mai auzi vreodată vorbindu-se de Marley. Prin urmare, din multe considerente de ordin pragmatic, Marley era neviabil de-a binelea. Asta dacă nu cumva ești animist, cititorule. Însă gata cu digresiunile.

Cu siguranță, Scrooge știa că Marley intrase în starea de neființă. Cei doi fuseseră parteneri de afaceri o perioadă îndelungată de timp, administrând, într-un stil lipsit de scrupule, o companie tipic capitalistă, care profita de pe urma dependenței de cafeină a oamenilor și-i exploata pe cultivatorii de cafea din țările în curs de dezvoltare. Porniseră afacerea cu intenții bune și generoase, iar ea chiar le oferise la un moment dat plantatorilor de cafea oportunitatea menținerii de stocuri proprii, însă toate aceste eforturi se erodaseră de-a lungul îndelungaților ani de concurență și de atenție rapace. Ceea ce se mai păstra din viziunea originară

egalitaristă era un lanţ de cafenele cu interiorul din crom şi marmură şi un cod de ţinută corporatist foarte destins. Iar dacă Marley era parţial răspunzător de această schimbare aproape reacţionară, adevăratul arhitect al situaţiei venale la care se ajunsese era partenerul său, încă în viaţă.

Ah, dar ce rău şi neînduplecat era acest Scrooge care îi făcea pe oameni să se spetească muncind! Ce bătrân păcătos, meschin, lacom şi strâns la pungă! După cum îţi poţi lesne imagina, iubite cititorule, atitudinea asta nu făcea casă bună cu sentimentul respectului de sine. Şi, Doamne, ce lungă şi obositoare ţi se pare viaţa când eşti permanent stânjenit de o imagine negativă!

Odată ca niciodată — dintre toate zilele bune ale anului, chiar în Ajunul Crăciunului (nu că am dori să diminuăm importanţa oricărei alte zile considerate sfântă de adepţii uneia sau alteia dintre religii sau ne-religii, sau a oricărei alte zile care poartă un nume diferit) —, Scrooge stătea în biroul lui din depozit şi era absorbit de studiul situaţiei financiar-contabile din săptămâna care trecuse. Era o zi friguroasă, mohorâtă şi cu un ger cumplit. Bursele din întreaga lume tocmai se închiseseră, dar afară deja începuse să se lase întunericul.

Uşa biroului lui Scrooge era permanent dată de perete, fiindcă Scrooge voia să-i ţină permanent sub observaţie pe angajaţi — deşi din trei rămăsese acum doar unul. Restul fuseseră eliberaţi din funcţie în săptămâna anterioară, ca urmare a ultimei reduceri de personal de la Scrooge & Marley Inc. Chiar dacă aceşti disponibilizaţi fuseseră concediaţi într-o perioadă nefavorabilă a anului, lui Scrooge îi plăcea să creadă că le făcuse un serviciu permiţându-le să-şi urmărească propriile interese de întreprinzători. „În plus", îşi spusese acesta, „impozitele pe care le-am plătit de-a lungul anilor or să-i ajute să beneficieze de ajutoare de şomaj atrăgătoare. Practic, oamenii ăştia sunt nişte pricopsiţi".

Dincolo de ușa larg deschisă a biroului, Scrooge îl vedea pe unicul său asistent administrativ, Roberto, zis și „Bob", Cratchit, introducând cu febrilitate datele ultimelor vânzări. Bietul Cratchit putea să-și vadă respirația, deoarece temperatura din depozit era menținută la cote foarte scăzute. Scrooge ducea o viață ascetică și se aștepta ca și alții să trăiască la fel. Era ferm convins că excesul de căldură și de confort subminează și macină spiritul uman, expunând corpul multor boli. Și chiar dacă, la modul declarativ, intenția sa era promovarea vitalității și conservarea combustibililor fosili, în adâncul sufletului lui Scrooge îi surâdea mai mult perspectiva de a face economie de pe urma acestei atmosfere glaciale. Păstra termostatul sub cheie în biroul lui, astfel încât personalul său compus dintr-un angajat unic era obligat să se descurce cum putea cu un palton mai bun, șosete mai groase și cantități generoase de supă fierbinte, adusă la sufertaș.

Fiindcă, vedeți voi, unicul interes pe care îl manifesta Scrooge față de viață se reducea la bani, care constituiau și singura lui iubire. Totuși, viața lui nu arătase întotdeauna astfel. În tinerețe fusese implicat în nenumărate mișcări umanitare, progresiste, în special fiindcă crezuse că în acest fel va ajunge să cunoască mai multe femei. Numai că niciodată de când se știa nu avusese încredere în propriile forțe și nu se considerase o persoană valoroasă, de aceea începuse în scurt timp să nu mai aibă încredere nici în oameni, tot așa cum nu mai avea încredere în el însuși. Datorită lipsei de siguranță de sine, își găsise alinarea în acumularea de averi, conștient că banii nu aveau cum să-l facă să sufere, nici să-i ceară mașina cu împrumut. Un asemenea tip de afecțiune prost plasată ne-ar mâhni, dacă ar fi să credem că Scrooge era un caz izolat, numai că în lumea actuală această situație prevala într-un mod dramatic.

— Crăciun fericit și nesectant, unchiule! se auzi un glas plin de voioșie.

Glasul îi aparținea nepotului de soră al lui Scrooge, Fred, care reușise cumva să treacă de Scrooge și de Cratchit și să se strecoare înăuntru.

— Hm, o escrocherie! spuse Scrooge, trântind un catastif de birou.

Când ridică registrul, nepotul zări rămășițele împrăștiate și terciuite ale unei specii rare de gândac bâzâitor de Honduras.

— Unchiule, dar ce cruzime din partea ta!

— Găsim tot timpul din ăștia odată cu transportul de boabe de cafea, îi răspunse Scrooge. Dacă ar fi să-i lăsăm de capul lor, ambientul nostru interior ar fi excedat, copleșit, așa că păstrează-ți textele gen Rachel Carson pentru alții. Și-acum spune-mi, ce-i cu toată vorbăria asta despre un Crăciun fericit? Ce impertinență din partea ta!

— Atunci, dă-mi voie să mă corectez și să-ți urez „Un An Nou Fericit!".

— Tot o aiureală e.

— Să te felicit cu ocazia sărbătorilor de iarnă?

— Pfui! rosti pe un ton țâfnos Scrooge. M-am săturat de toate „sărbătorile" astea și de toată veselia la comandă. Ce-s sărbătorile de Anul Nou, dacă nu încă o ocazie de a simți că a mai trecut un an, că îmbătrânești și că tot neîmplinit ai rămas în plan personal? Sau poate că e momentul când umblăm la declarațiile de impozit din anul care a trecut? Sau poate că e ocazia să ți se spună că ești lipsit de patriotism dacă nu-ți permiți luxul ostentativ de a cheltui suficient de mulți bani încât să cumperi sentimentele oamenilor? Dacă aș putea să-mi impun voința, atunci toți idioții care aruncă banii pe felicitările de sărbători ar trebui obligați să urmărească timp de o lună neîntrerupt emisiunea specială „Cum își petrece Crăciunul familia Osmond" și să consume forțat 100 de *shake*-uri de lapte de pasăre la McDonald's.

— Unchiule, doar nu vorbești serios.

— Ba bine că nu! Și ai grijă, nu mă lua peste picior, nepoate, pentru părerile mele! Ce bine ți-au făcut ție aceste sărbători chinuitoare?

— Dacă tot ai adus vorba, îi răspunse Fred, sărbătorile îmi oferă șansa de a păstra aparențele și de a-mi atenua sentimentul de vinovăție că aparțin clasei de mijloc. Astfel, pot trimite prin poștă din când în când câte un cec, iar asta mă face să cred că mi-am adus contribuția la crearea unei lumi mai bune. Este momentul din an în care am fost învățat să cred că toată lumea își deschide sufletul spre zona luminoasă care există în fiecare dintre noi, când bogații și săracii pot ciocni împreună un păhărel în spiritul căldurii umane sufletești, amânând pentru anul următor lupta de clasă. Așa încât, chiar dacă Crăciunul mi-ar aduce niște simple beneficii economice obținute prin șmecherii și un plăcut sentiment de căldură sufletească, tot m-aș declara în favoarea sărbătorilor, la modul general.

— Bine spus, interveni Bob Cratchit.

— Tu să taci! își preveni Scrooge angajatul. Sunt înconjurat numai de persoane subcapitalizate cerebral! Cu ce drept ești fericit? Parcă până acum te plângeai.

— Dar tu cu ce drept ești morocănos? îi dădu replica nepotul. Vânzările au crescut. Am venit să te invit mâine la noi acasă. Soția mea și cu mine am invitat câțiva prieteni la un pahar de vin și niște brânză — o tratație strict informală!

— Pfui! Mai bine trec pe decafeinizată.

— Jucăm Scatterogories, nu se lăsă nepotul.

— La revedere, îi spuse Scrooge.

— În acest caz, îți urez beneficii mari de sărbători și un an nou lipsit de griji materiale.

— La revedere, îi spuse din nou Scrooge.

Nepotul plecă fără a rosti o vorbă de supărare — lucru remarcabil — și îi adresă urări de sărbători asistentului lui Scrooge, care i le returnă cu recunoștință.

Chiar atunci sună telefonul de pe biroul lui Scrooge. Acesta ridică receptorul și auzi o voce înregistrată pe bandă spunându-i:

— Sărbători fericite! Ați fost selectat să primiți un minunat cadou gratuit... el constă într-un tort de fructe delicios și în același timp... să ajutați comunitatea noastră să amelioreze lumea. Pentru a afla cum puteți beneficia de această ofertă excepțională... vă rugăm, nu întrerupeți legătura...

Scrooge trânti furios receptorul. „Ha!" mormăi el și mai plesni cu dosarul un alt gândac care mergea pe birou.

Când se făcu, în fine, și ora cinci, Robert Cratchit își strânse hârtiile de pe birou și se pregăti de plecare. Scrooge se îndreptă spre unicul lui salariat, cu pași mari și cu un aer posac, și i se adresă astfel:

— Bănuiesc că vrei să-ți iei liber mâine toată ziua, nu?

— Am mai discutat de atâtea ori pe tema asta, îi spuse Roberto. Dacă chiar vrei să ai mâine pe cineva la birou, sună la o agenție care închiriază personal. Dacă vrei să vin eu, atunci trebuie să-mi plătești de trei ori salariul care mi se cuvine, conform legii pentru sărbătorile legale, după cum scrie și în contract.

Scrooge pufni disprețuitor.

— Prostii! Ce poate fi „legal" când astfel bagi mâna în buzunarul unui om de afaceri? Mai bine ai grijă să te porți frumos cu corpul tău și să nu vii mahmur poimâine dimineață la serviciu.

Fiindcă nu era într-o dispoziție polemică, Bob promise să fie ponderat și să nu facă excese, după care părăsi depozitul. Scrooge rămase să mai lucreze câteva ore, apoi stinse luminile și încuie ușile în urma lui. Ajunse în parcare și, zgribulit de frig, se sui în limuzina Volvo destul de veche și cu suficient de mulți kilometri la bord. Firește că și-ar fi permis să cumpere un autoturism nou, însă valoarea de vânzare

la mâna a doua a mașinilor Volvo scăzuse într-un ritm precipitat în cursul ultimei săptămâni, iar Scrooge nu avea de gând să se despartă de a sa la un preț atât de mic. Era atât de hotărât să amortizeze până la ultimul bănuț valoarea mașinii lui, încât nu-și dădu seama că bara de protecție din spate era fixată și susținută doar de nenumăratele autocolante care o împodobeau — autocolante care aminteau, ca niște martori muți, de numeroasele cauze demne ale idealismului de tinerețe al acestui bărbat.

Scrooge ajunse în scurt timp acasă, într-o locuință amplasată în capătul îndepărtat al unui complex de apartamente vacante din apropiere, format din clădiri industriale care fuseseră renovate recent. Parcă mașina în apropierea intrării principale și se grăbi să deschidă poarta care dădea spre curtea interioară. Traversând gangul întunecat și auster care ducea spre ușa apartamentului său, Scrooge nu se întâlni cu nici unul dintre vecini, ceea ce îi conveni de minune. Și totuși, nu se simțea deloc singur.

Descuie ușa de la intrarea în clădire, urcă treptele și pătrunse în apartamentul aflat la etajul trei. Dacă cumva locul fusese vreodată plăcut și primitor, acum nimic nu mai amintea de asta. Lumina era dată intenționat la minim, iar dacă ar fi să caracterizăm mobilierul drept spartan, ar însemna să le adresăm o insultă locuitorilor acelui nobil și antic ținut istoric. Scrooge considera că această parcimonie decorativă împrumuta locului un anumit aer de spiritualitate orientală, numai că în ochii unui musafir (dacă Scrooge va fi *avut* vreodată musafiri), locuința avea un aer ieftin, de casă în care nu fusese încă adus mobilierul. De la intrare, Scrooge observă că ledul robotului licărea, probabil pentru prima oară de când își amintea că avea aparatul. Presupunând că era o altă cerere prin telefon, își spuse că mai bine făcea să ignore mesajul, însă luminița roșie care pâlpâia intermitent începu să-l irite. Cu un gest ezitant, apăsă pe butonul *play* și auzi ceea ce i se păru a fi vocea partenerului său ajuns

la punctul terminal al vieţii, Jacob Marley, care i se adresa pe un ton ca de bocet: „Scroooooooooooggge!" *bip.*

Scrooge trase un pumn în aparat, vădit enervat de ceea ce părea a fi o simplă farsă.

— Prostii! rosti el. Nu cred nimic!

Şi se duse în bucătărie. Citise recent despre beneficiile pe care le avea asupra sănătăţii dieta severă compusă din fiertură de ovăz cu multă apă şi adoptase acest regim neatrăgător şi frugal. Se servi cu o porţie de fiertură (fierbinte, fără a o încălzi), luă castronul cu el în living, se instală pe o pernă aşezată direct pe podea şi se pregăti să ia masa. Nici nu apucase bine să se aşeze, când auzi deodată un huruit nepământean venind dinspre curte. Scrooge se opri din mestecat şi ciuli urechile. Se auzi un zornăit, ca şi cum cineva ar fi tras nişte lanţuri şi un echipament greu peste tomberoanele de gunoi. Îşi spuse că trebuia să discute cu comitetul de proprietari despre suplimentarea măsurilor de pază şi se duse să încuie uşa cu zăvorul dublu.

Scrooge tresări speriat la auzul următorului zgomot, care suna de parcă cineva ar fi deschis cu forţa uşa de la intrarea în clădire. Auzi hărmălaie la etajele inferioare, iar zgomotul se apropie urcând pe rând etajele, până ajunse chiar în faţa uşii lui.

— Tot nu cred, mărturisi sincer Scrooge.

Însă sângele i se scurse din vene şi se făcu alb ca varul când originea acestui zgomot pătrunse cu forţa chiar prin uşa lui. Era reprezentantul post-mortem al lui Jacob Marley! Spiritul era îmbrăcat în treningul de jogging şi încălţat cu pantofii de sport scumpi pe care Marley îi preferase cât fusese în viaţă — în prezent uzaţi şi rupţi, aşa cum puteau arăta după ce ieşiseră din mormânt. În jurul capului avea legată o bandă antiperspirantă, însă — ce ciudat! — nu era petrecută în jurul frunţii, ci pe sub bărbie. Sinistrul zornăit metalic pe care îl auzise Scrooge provenea de la un lanţ legat peste piept, pe care spectrul îl târa după el. Scrooge observă

că acel lanț era făcut din haltere, greutăți pentru exerciții abdominale și diverse piese alese aleatoriu din diverse sisteme Soloflex ieșite din uz.

— Încă îți dai silința să arzi grăsimile, ha, Jacob? glumi Scrooge, deși nu prea se simțea în apele lui.

— Tot nu crezi că exist? îl întrebă musafirul spectral.

Scrooge îi răspunse:

— În general, nu pun la îndoială convingerile spirituale ale celorlalți, însă — îmi pare rău — majoritatea oamenilor nu fac atâta tărăboi pe tema asta.

Încercă să pară cât mai curajos, însă nu reuși să fie prea convingător.

— De ce te îndoiești de simțurile tale? îl întrebă spiritul.

— Adică acum îmi spui că ar trebui să mă încred în simțuri? îl întrebă Scrooge cel cu mintea ageră, care, în situațiile limită, recurgea la repetarea întrebării. Ce viziune limitată! De când a devenit Jacob Marley un raționalist sadea? În plus, dacă ar fi să mă încred în simțuri, mai degrabă aș zice că ești stafia lui Jack La Lanne.

Auzind acestea, spiritul scoase un țipăt înfricoșător, zornăi din lanțuri atât de sinistru și scoase un zgomot atât de înspăimântător, încât, de frică, Scrooge își încleștă mâinile de perna pe care stătea și se rostogoli asemenea unei jucării pentru copii. Însă și mai înfricoșător fu momentul următor, când fantoma își scoase banda strânsă în jurul capului: maxilarul i se căscă și dinții îi ieșiră în afară.

Scrooge se ridică în genunchi, tremurând de spaimă.

— Jacob, te rog, îl imploră el. De ce ai venit aici? Ca să-mi arăți că ai dinți falși?

— Ăsta-i abia începutul, rosti vizitatorul său fără trup printre gingii. Știi ce proteze mi-am mai pus? Implanturi pectorale, implanturi de mușchi gemeni, implant de păr, operații de chirurgie plastică peste operații de chirurgie plastică, până și lentile de contact cromate. Acum, după moarte, nici eu nu mai știu care dintre părțile mele sunt originale, și care

au fost plătite în rate. Și iată, din pricina acestei falsități, sunt condamnat să rătăcesc prin lume și să asist la lucruri autentice și adevărate la care nu pot însă participa.

Din nou, apariția fantomatică scoase un țipăt cumplit.

— N-o să pot să mai văd niciodată sudul însoritei Californii!

Tremurând din toate mădularele, Scrooge îl întrebă de ce era înlănțuit.

— Sunt prins în lanțurile pe care mi le-am făcut singur în viață, veni răspunsul. De fiecare dată când m-am concentrat asupra prefabricatelor și a tot ce este superficial, în loc să aleg ceea ce este adevărat și important în viață, am mai adăugat o verigă lanțului pe care îl târăsc acum după mine. Îți dai seama ce lung e lanțul tău? În urmă cu șapte ani era cât al meu, iar de atunci ai muncit pe brânci fără oprire.

— N-ai nici un cuvânt liniștitor să-mi adresezi? îl întrebă Scrooge.

— Nici măcar unul. Sunt la curent cu rapacitatea ta și cu afacerile tale duplicitare. Tu prețuiești mai mult profitul decât oamenii, și totul în numele unor vorbe sforăitoare despre „inteligența pieței" și „trendul de emergență". Câtă deșertăciune! Habar n-ai ce-i aia valoare autentică și nu știi ce merită să fie prețuit cu adevărat în viață. Dacă nu te îndrepți, ai să primești o pedeapsă și mai cumplită decât a mea. Timpul care mi-a fost acordat să-l petrec cu tine se apropie de sfârșit. Am venit să-ți atrag atenția că încă ai o șansă să scapi de o soartă similară cu a mea.

— Întotdeauna mi-ai fost un prieten adevărat, Jacob, îi spuse Scrooge. Un prieten bun și drag, care mă cunoștea mai bine decât mă cunosc eu însumi. Aș vrea să profit de această ocazie și să-ți mulțumesc pentru...

— Gata cu pupatul în fund! îi tăie vorba spectrul. N-ai cum să scapi din încercarea asta cu vorbărie goală. În noaptea asta o să fii bântuit de trei mijlocitori din altă dimensiune.

— Îngeri? îl întrebă Scrooge înviorat.

— Nici vorbă. Așteaptă-l pe primul când orologiul o să bată ora unu din noapte.

— N-aș putea să-i rezolv pe toți deodată? făcu Scrooge o încercare timidă.

— Sunt entități individuale, îi răspunse umbra lui Marley. Fiecare are nevoi diferite, care trebuie respectate. Ai face bine să nu uiți ce ți-am spus.

După ce rosti aceste cuvinte, spiritul își adună dantura și își legă falca la loc. Păși mergând când cu spatele, când cu fața spre Scrooge, iar la fiecare pas pe care îl făcea reprezentantul post-mortem al lui Marley fereastra se ridica puțin, până când ajunse să se deschidă complet. Spiritul zbură în noaptea întunecoasă, scoțând un geamăt lugubru, iar fereastra se trânti, închizându-se la loc.

Scrooge cercetă atent ușa de la intrare care continua să fie asigurată cu două zăvoare. Dădu să spună „Prostii", dar se trezi în incapacitate vocală. Fie din pricina experienței *horror* prin care trecuse, fie ca urmare a efectului pe care îl avu mașina din fundal, cert este că se târî de-a bușilea până la *tatami*-ul din dormitor și adormi instantaneu.

Actul 2
Primul dintre cei trei facilitatori spirituali

Era tot noapte când Scrooge se trezi. Întins pe saltea, râse în sinea lui de ceea ce credea că se întâmplase mai devreme. Deși rămânea deschis la ideea posibilei existențe a unor fenomene imposibil de explicat prin metode științifice, îi venea totuși greu să creadă că incidentul din acea seară se petrecuse în realitate. În fond, apariția lui Marley fusese teribil de melodramatică, asta fără a mai pomeni nimic despre atitudinea lui fariseică și acuzatoare. Mai mult decât atât, era recunoscut faptul că dieta integrală din fiertură de

ovăz putea produce efecte secundare, unul dintre acestea fiind halucinațiile intense.

Când ceasul de mână ticăi o dată, anunțând că trecuse o oră, o lumină puternică străpunse întunericul din încăpere. După ce ochii i se obișnuiră cu lumina, Scrooge zări în fața lui o siluetă stranie — o ființă care, după statură, nu părea să fie adult, dar care nu avea nici aspectul unui copil. Părul acestei ființe — periat, coafat și dat cu gel — era argintiu la culoare, ca al unei persoane cu experiență, deși pe chipul său inocent de copil nu era nici un rid, sau cel puțin așa i se păru lui Scrooge când o studie atent, încercând să vadă ce se ascundea în spatele machiajului. Ființa era îmbrăcată într-o haină sport din lamé, iar la butonieră avea prinsă o ramură de ilice. Însă poate că lucrul cel mai straniu în privința acestei ființe stranii era că din spatele capului său părea să explodeze o lumină puternică — care era, în realitate, un adevărat torent de lumini provenind de la aparatele cameramanilor pe care îi adusese cu sine.

— Cine și *ce* ești? spuse Scrooge, străduindu-se ca întrebarea să sune cât mai brav.

— Sunt Spectrul a cărui venire a fost anunțată, răspunse acesta în microfon. Sunt Spiritul Retrospectivei de Crăciun și n-am venit singur, ci însoțit de echipa mea.

Scrooge îl întrebă pe Spirit de ce adusese cu el toate camerele de filmat. Iar Spiritul îi răspunse:

— Nimeni nu se mai teme astăzi de fantome. Toată lumea are despre mine impresia că sunt un fel de hologramă obținută prin efecte speciale. Însă dacă aduci după tine o echipă de cameramani înfometați de știri și avizi de cadre perfecte, atunci sigur o să reușești să captezi atenția oamenilor.

— Și ce aștepți de la mine?

— Conform unor acuzații, se pare că ți-ai petrecut viața închinându-te unor idoli falși și că ai întors spatele restului speciei umane. Te rog, fii bun și împărtășește-ne care este

punctul tău de vedere, rosti Spiritul și îi vârî microfonul sub nas lui Scrooge.

Acesta surâse cu o siguranță de sine ostentativă.

— Probabil că mă confunzi cu o persoană cu resurse afective și mentale excesive. Nu mă simt obligat să dau explicații la acuzațiile anonime.

— Atunci, ești bun să ne spui dacă te consideri un cetățean model, preocupat de binele social, conștiincios și just?

— Da, afirmă Scrooge, după care adăugă un alt neadevăr: deși, cu siguranță, nu sunt aservit ordinii încetățenite a lucrurilor.

— Înseamnă că ne-am înșelat, rosti Spiritul cu sinceritate. Bănuiesc că altul este adevărul în cazul tău. Ce-ai zice dacă am trece împreună în revistă câteva dintre evenimentele care ți-au marcat existența și care te-au ajutat să devii bărbatul vertical care ești acum?

Nevăzând nimic rău în asta, Scrooge se grăbi să accepte. Spiritul îl rugă să semneze un document prin care le acorda dreptul de a da publicității declarația sa, apoi îl conduse la fereastră.

— Așteaptă o clipă, îi spuse Scrooge. Suntem la etajul trei. O să cad.

— Atinge ușor șnurul microfonului, îi spuse Spiritul, și o să zbori ușor ca fulgul. În orice caz, te rog să-ți pui casca de protecție, fiindcă m-am cam săturat de atâtea procese. Și... iată, am pornit.

Nici nu termină bine de rostit aceste cuvinte, că Scrooge, Spiritul și echipa lui de filmare trecură prin zid și se pomeniră în mijlocul unui adevărat iad. O hoardă de oameni ciufuliți, îmbrăcați în haine stridente și cu ținuta în dezordine, se mișcau ca o hulă legănându-se în jurul lor, pe fondul sonor al unei melodii disco care vibra la maximum și neîntrerupt. În mijlocul hohotelor de râs și al țipetelor ocazionale, bărbați și femei își spuneau la ureche secrete personale, dorințe ascunse și glume fără perdea, într-o

incredibilă atmosferă colocvială. După toate aparențele, și dacă ar fi să socotim după standardele epocii, lumea se distra extraordinar. În acest salon de hotel, elegant și ticsit de lume, urările de sărbători țâșneau în egală măsură atât din piepturile petrecăreților, cât și din numeroasele pahare ridicate pentru toasturi.

— Unde suntem acum? întrebă Spiritul, vârând din nou microfonul sub nasul lui Scrooge.

Scrooge urlă, încercând să acopere vacarmul general:

— Ei, drăcie! Cred că e una dintre petrecerile de firmă pe care le dădea bătrânul Fezziwig, înainte să-l prindă FBI-ul. E bine că mai vedem o dată cum era, fiindcă a doua zi nimeni nu-și mai amintea nimic.

Printre chipurile adunate în sala de bal, Scrooge recunoscu mulți prieteni și cunoștințe din trecut. Îi strigă pe nume pe cei pe care îi recunoștea, însă aceștia nu-i dădură atenție, în virtutea prerogativelor lor de umbre ale trecutului. Nepăsarea lor nu-l deranjă defel pe Scrooge, care se lăsă în voia valului de nostalgie și de atmosferă sărbătorească. Aproape că-l cuprinse uitarea de sine în iureșul acestei veselii generalizate, și încercă să se prindă și el în șirul de persoane care formase o conga. Spiritul și echipa lui îl priviră cu un ușor amuzament, nesimțindu-se obligați să pună capăt manifestării de frivolitate temporare. Declarația de presă pe care îl puseseră să o semneze conținea o clauză care spunea clar că aceste personaje erau simple proiecții din trecut și că, prin urmare, nu-i vor putea conștientiza prezența.

Pe măsură ce umbrele trecutului continuau să mănânce, să bea și să sărbătorească împreună, Spiritul îi puse o întrebare deschisă, directă și la obiect:

— După părerea ta, crezi că Fezziwig a folosit bunurile companiei în folos personal, sau le-a deturnat conform acuzațiilor care i s-au adus?

— Dacă le-a deturnat? Nici vorbă! îi răspunse Scrooge. Fezziwig a fost un om extraordinar și un patron minunat.

— Dar a fost acuzat de deturnarea fondurilor companiei într-un cont secret din care și-a susținut viața personală de huzur și plăceri, printre acestea numărându-se și faimoasele petreceri pe care le-a dat.

— Toată lumea aștepta cu nerăbdare petrecerile lui. Erau evenimentul anului. Erau extraordinare pentru moral.

— Trebuie să fi costat, totuși, o avere.

— Dacă ne gândim ce bucurie ne făcea, atunci ce mai contează, indiferent cât au costat?

— În acest caz, ar fi corect să presupunem că ți-ai însușit filozofia lui Fezziwig și că ai dat, la rândul tău, asemenea petreceri monstruoase pentru salariați? întrebă Spiritul la microfon.

Scrooge vorbi după o scurtă pauză.

— Noi preferăm să investim în capitalul uman al companiei recurgând la alte metode. Le oferim salariaților noștri șansa de a urma calea care li se pare cea mai importantă de urmat în sectorul sărbătorilor.

Spiritul îl întrebă:

— Și ăsta-i motivul pentru care i-ai refuzat lui Cratchit o carte pe cupon anul ăsta?

Scrooge se înroși de jenă și îi spuse sec:

— Fără comentarii.

Iar în sinea sa își spuse că poate îi datora mult mai mult amintirii mentorului său Fezziwig.

Spiritul arătă spre un colț întunecat al sălii de bal și spuse:

— În afara muzicii și a mâncării, se pare că și posibilitățile de hărțuire sexuală erau numeroase.

Se grăbi să ajungă în colțul indicat, urmat îndeaproape de echipa de filmare care aprinse reflectoarele și urmați cu toții de Scrooge. În acel colț întunecat se îmbrățișau pasional un bărbat și o femeie. Scrooge găsi scena destul de amuzantă, până când perechea luă o pauză să respire.

— Candy! exclamă el.

Într-o clipită, sala de festivităţi a hotelului dispăru, iar Scrooge, Spiritul şi echipa de filmare se pomeniră stând în salonul din spate al unui restaurant cufundat în semiîntuneric. La masa din faţa lor şedeau proiecţia lui Scrooge în tinereţe şi femeia de la petrecere, care se sărutase cu acelaşi bărbat tânăr.

— Mi-am închipuit că o să am parte de distracţii când m-am măritat cu tine, îi spuse ea. Poate că eram mult prea necoaptă în urmă cu cinci luni. Cel puţin din punct de vedere afectiv.

Spiritul îl întrebă:

— Şi cine este cea pe care o vedem în cadru?

— Candy, îi răspunse Scrooge. Cea de-a doua mea soţie.

Femeia continuă:

— N-aş fi acceptat niciodată să trec prin aşa ceva, dacă aş fi ştiut că ai o problemă de separare de propriul afect. Ne ţii pe toţi la distanţă şi apoi încerci să te fofilezi, spunând lucruri cu dublu înţeles.

— Candy, nu vreau să spun că te înşeli, rosti tânărul Scrooge. Însă recunoaşte şi tu, câte persoane se cunosc suficient de bine, încât să realizeze că *au* o problemă afectivă? Dacă aş recunoaşte că am o problemă, aş putea spune că însăşi capacitatea mea de introspecţie este un soi de progres.

— Aha, rosti Candy sceptică. Hai, fugi de-aici!

Brusc, Candy dispăru, iar în locul ei apăru o altă femeie.

— În afară de asta, rosti această femeie, ar trebui să ştii că nu sunt genul de soţie care să surâdă brav în timp ce soţul ei convoacă conferinţe de presă în încercarea de a-şi spăla petele de pe reputaţie.

— Vai! ţipă adevăratul Scrooge.

— Asta cine mai e? îl întrebă Spiritul.

— Asta-i Sandy, îi răspunse el. A fost cea de-a treia mea soţie.

— Nu înţeleg ce spui, rosti imaginea tânărului Scrooge.

— Păi sigur, îi spuse ea fără pic de amabilitate în glas. Știu totul despre modul cum ai împărțit stocurile și cum vrei să-i înșeli pe bieții plantatori de cafea.

Tânărul Scrooge trânti cu pumnul în masă.

— Bine, dar nu încălcăm prin nimic legea în privința asta!

— Nu-mi pasă, îi replică femeia pe un ton glacial. Te părăsesc. Nu-mi place să văd cum renunți pe rând la toate idealurile tale în favoarea banilor.

Apoi, într-o clipită dispăru și ea, pentru a fi înlocuită de o altă femeie. Adevăratul Scrooge rosti atunci, fără ca cineva să-l fi invitat:

— Asta-i Brandy, cea de-a patra mea soție.

— A patra zici? îl întrebă Spiritul. Mai ai dreptul la o încercare.

— A cincea? încercă Scrooge cu un aer panicat, nefiind sigur dacă se înșela sau nu.

Și în timp ce rămase să urmărească o nouă suită de cuvinte furioase de despărțire, pronunțate la aceeași masă, prin fața ochilor măriți de uimire ai lui Scrooge defilă o întreagă cohortă de femei care trecuseră prin existența lui. Foste soții, iubite, femei de-o noapte, surogate sexuale — asupra unora dintre nume se înșelă, după cum încurcă și ordinea în care își făcuseră intrarea și ieșirea din viața lui. Însă absolut toate aveau același lucru de reproșat sinelui său ceva mai tânăr: era distant și rece, prețuia succesul până la venerare — în detrimentul integrității — se folosise de fiecare dintre ele pentru satisfacerea scopurilor lui egocentriste și avea să primească vești de la avocații lor chiar a doua zi.

— Spirtule, du-mă acasă, îl imploră Scrooge pe un ton rugător. Nu mai suport. Nici măcar nu-mi amintesc cum le cheamă.

— Dar au rămas multe scene de vizionat, îi răspunse Spiritul, și multă bandă de înregistrat. Ce fac cu echipa asta de sindicaliști? Ai habar cât m-a costat să-i angajez?

— Nu! Du-mă acasă! Interviul a luat sfârșit!

Scrooge sări la camera care îi fusese împinsă în față și încercă să o smulgă din mâinile operatorului. Spiritul și echipa de filmare se luptară corpuri la corp cu Scrooge, încercând să-l îndepărteze de echipament, iar această învălmășeală continuă până când Scrooge se trezi singur în dormitorul său, luptându-se cu perna așezată pe podea. Asudat și gâfâind, se ridică și se duse în baie, înghiți două tablete de Nytol, apoi se întoarse împleticindu-se în dormitor, se așeză la loc pe saltea și adormi iarăși instantaneu.

Actul 3
Cel de-al doilea dintre cei trei facilitatori spirituali

Scrooge se trezi din nou când bâzâitul ceasului de la mână îl anunță că mai trecuse o oră. Mijindu-și ochii, privi cu mare atenție în jurul său, însă nu zări prin preajmă nici un spirit care l-ar fi putut deranja. Totuși, o lumină supranaturală inunda dormitorul, sugerând că, foarte probabil, nu era singur. Cum sursa acestei lumini venea din sufragerie, Scrooge se ridică de pe salteaua sa și se îndreptă spre ușă. Ținându-și răsuflarea, deschise ușa și trase cu coada ochiului înăuntru.

Iar ceea ce zări în cameră îl șocă de-a binelea. În locul tonurilor postmoderniste obișnuite de gri și de alb, încăperea părea să fi luat foc, scăldată într-o lumină caldă, de culoare solară, care radia din bușteanul tradițional de Crăciun ce ardea în șemineu. Pereții și tavanul erau decorați din abundență cu ghirlande de ilice, vâsc, imortele și iederă, astfel încât încăperea arăta de parcă ar fi fost transplantată o pădure tropicală în toată biodiversitatea ei. În centrul sufrageriei trona, așezată direct pe podea, o grămăjoară îmbelșugată de alimente, compusă din preparate din carne de gâscă, vânat, mușchi, hălci imense de carne, purcelușii

de lapte, șiruri imense de cârnați, plăcinte cu carne, budinci cu prune, butoiașe cu stridii, tarte uriașe și boluri cu punci aburind — toate aceste preparate având un conținut suficient de ridicat de calorii și de colesterol încât să blocheze circulația sangvină a unui detașament al forțelor de menținere a păcii. La vederea acestui munte de mâncare, îndeobște temperatul Scrooge simți că-l ia cu leșin, în parte de foame, în parte de greață. Iar pe această stivă de mâncare trona, într-o postură deconcertată, un personaj debordând de fericire, cu o statură peste medie și splendid la vedere, care ținea într-o mână o torță aprinsă, pe care o ridică foarte mult pentru a-i lumina drumul lui Scrooge, în timp ce acesta inspecta încăperea, trăgând cu ochiul din prag.

— Intră! exclamă Spiritul. Intră ca să mă cunoști mai bine.

Scrooge se apropie timid și îl rugă să nu mai agite torța atât de aproape de sistemul de sprinklere montat în tavan.

— Ei, hai, revino-ți! i se adresă musafirul râzând. Uită-te bine la mine! Sunt Spiritul Cadourilor de Crăciun! Să-nceapă petrecerea!

Ascultător, Scrooge își înălță privirea. Se simți cuprins de un sentiment de ușurare zărind privirea caldă și jovială de pe chipul Spiritului bărbos. Acest spectru părea mai puțin pus pe sfadă, controverse și insinuări decât precedentul. Spiritul purta o mantie simplă, însă amplu croită, de culoare verde, care îi drapa generos corpul robust. Avea părul lung și ondulat, castaniu închis, iar buclele îi cădeau libere pe umeri, într-o atitudine tot atât de liberă și neconstrânsă pe cât îi erau comportamentul și aerul vesel și petrecăreț. Ajuns în spatele Spiritului, Scrooge remarcă o altă prezență, mult mai subțirică și mai sobră la înfățișare, dar în nici un caz neplăcută.

— Și cine este tovarășul tău?

— Cine, el? E Rupert, conducătorul de grup desemnat să mă însoțească. Îți vine să crezi așa ceva?

Spiritul se ridică și îi spuse:

— Haide, vino și pune mâna pe mantia mea. Să facem să dispară taraba asta cu *taco.*

Scrooge se conformă, iar încăperea și tot ce era în ea se făcură nevăzute într-o clipită.

În momentul următor, se pomeniră în locuința modestă a unei familii care își ducea existența la un nivel socioeconomic nepermis de scăzut. În ciuda situației lor, membrii familiei respective refuzau să joace rolul de victimă a societății, ba chiar sporovăiau veseli și fericiți, însuflețiți de plăcerile sărbătorilor. Căminul lor era dominat de iubire și respect, aceleași fiind singurele și minunatele podoabe din pomul care le ținea tovărășie. Aromele cinei familiale pluteau îmbietor în aer, învăluindu-i pe membrii așezați pe canapea, care urmăreau la televizorul lor cu purici emisiunea „Viața e minunată". Spiritul studie cu tandrețe, dar și cu mare atenție această scenă domestică, apoi îl fluieră pe Rupert și arătă ceva în spatele lui.

Nici nu apucă Scrooge să clipească, că se și pomeni transportat împreună cu însoțitorii lui într-o reședință opulentă, proprietatea unor membri ai clasei exploatatoare. Aici, oamenii se adunaseră la o *soirée* în cerc închis și făceau schimb de informații confidențiale și exclusiviste, menite să le consolideze poziția privilegiată pe care o dețineau în societate. Pe masa îmbelșugată erau așezate mâncăruri și vinuri cu care oaspeții se delectau fără a ține seamă de (și fără urmă de respect față de) nevoile clasei muncitoare pe care o exploatau. Lupta de clasă nu-i preocupa deloc în acea seară. Bărbații și femeile erau într-o dispoziție excepțională, cum stăteau cu toții strânși în jurul liniei audio-video pentru a urmări o înregistrare pe CD a emisiunii „Viața e minunată".

Scrooge fu impresionat de căldura sufletească autentică pe care o afișau oamenii unii față de alții, dar ținând în același timp cont de faptul că trebuiau să respecte spațiul vital

al celor de lângă ei. De ani buni, nu mai simțise emanând o asemenea căldură afectivă umană, încât abia în aceste clipe conștientiză acut absența ei din propria viață.

— Spiritule, de ce îmi prezinți aceste imagini? îl întrebă el într-un târziu. Încerci să-mi demonstrezi că m-am izolat de semenii mei? Sau că mi-am ferecat inima și că nu mai las pe nimeni din afară să știe ce e în sufletul meu? Că iubirea este legătura care ne unește pe toți?

— Ț, ț, îi răspunse Spiritul din dreptul mesei aranjate sub forma unui bufet suedez, aflată nu departe de el. Am venit aici doar să vedem ce au de mâncare.

Reveni lângă Scrooge, mestecând energic dintr-un sandviș uriaș pe care și-l crease singur. Spiritul arătă spre ecranul televizorului.

— Știi, dau în fiecare noapte de Crăciun peste oameni în timp ce urmăresc această emisiune și tot n-am văzut niciodată sfârșitul. Îți vine să crezi? Ha! Hai s-o ștergem de aici, să ne continuăm drumul!

Și în cea mai scurtă clipită, cei trei călători astrali aterizară într-un apartament din oraș. Era sărăcăcios mobilat, deși totul era ordonat și la locul lui, iar televizorul fusese oprit. („Mulțumesc cerului ne-sectant", își spuse Scrooge în sinea sa.) Auzi o voce de bărbat și una de femeie, iar mai ales una dintre ele avu ceva familiar.

— Știu și eu, spunea femeia, pentru mine lucrurile nu au un aer suficient de sărbătoresc.

— Ai vrea să ne uităm încă o dată la videocaseta cu „Bușteanul din șemineu"? o întrebă bărbatul.

— Bob Cratchit! exclamă Scrooge. Aici locuiește? Și ea e Mercedes, persoana cu care este la prima relație? Pe cinstea mea!

Soții Cratchit continuară discuția în doi, ignorând atât prezența lui Scrooge, cât și a Spiritelor. Mercedes oftă și spuse:

— Nu-i vorba despre asta, dar parcă acum nu mai are același farmec ca altădată, când eram copiliță. Sunt momente când îmi doresc să nu mai fiu atee, măcar o vreme. Ce n-aș da să fie mai multe zile de sărbătoare în calendarul celor lipsiți de convingeri religioase.

Dinspre bucătărie le parveni zgomotul puternic de cioburi de la un platou care se sparse când se izbi de pardoseală. Scrooge întoarse capul în direcția din care venise zgomotul și îl zări pe robustul Spirit al Cadourilor de Crăciun țâșnind din bucătărie cu un copan de curcan în mână și cu o expresie ilară de inocență pe chip. Roberto dădu fuguța în bucătărie, ca să inspecteze.

— O fi fost câinele, sugeră Spiritul, într-un fel destul de tendențios la adresa speciei respective, în timp ce traversa alene încăperea.

— O fi fost câinele, se auzi ca un ecou vocea lui Roberto, care culese mâncarea împrăștiată pe jos și o puse înapoi în frigider.

Scrooge se uită la Spiritul corpolent cu o expresie de dezgust nedisimulat.

— Dacă față de propria ta persoană n-ai pic de respect, măcar încearcă să-i respecți pe ceilalți, spuse el, strâmbând din nas.

— Ei, omule, bucură-te, doar e Ajunul Crăciunului! rosti Spiritul, înfulecând alternativ din copanul de curcan și din amestecul festiv Chex semipreparat. Și să știi, cu cât sunt mai mare, cu atât ai mai mult de iubit la persoana mea. Ha!

Iar când Roberto reveni în cameră, Mercedes îi spuse:

— Cred că sunt deprimată și din cauză că avem atât de puțini bani.

— Ei, hai, Mercedes, îi spuse Roberto, încercând s-o liniștească, nu te lăsa atrasă și tu în capcana culturii materialiste în care trăim. Avem un acoperiș deasupra capului, avem ce mânca, avem prieteni, un copil cuminte și iubitor...

— Of, Roberto, nu-mi vorbi de capcane. E clar că te lași sedus de conceptul ridicol de „nobil, dar sărac" pe care l-a generat tot burghezia pentru a-și liniști complexul de vinovăție. Noi nu suntem niște pauperi virtuoși, de felul celor care se ofilesc demn în anumite romane scrise de Dickens. Noi avem facturi de achitat, iar monstrul ăla de Scrooge refuză să-ți dea un salariu corect.

— Mă străduiesc din răsputeri să-mi ostoiesc pornirile anarhiste la birou, îi explică Roberto. Îi răspund lui Scrooge cu aceeași monedă, furând documente xerocopiate și prelungind pauzele de cafea. Sunt sigur că el și sistemul ticălos al cărui reprezentant este or să fie răsturnați cât de curând.

Vorbele lui Roberto îl luară complet prin surprindere pe Scrooge. Habar n-avea că Roberto era atât de nemulțumit, însă, pe de altă parte, rareori i se întâmpla să aibă cu salariatul lui o discuție deschisă, indiferent pe ce temă. Prin urmare, nu știa absolut nimic despre viața lui de familie.

— Și cu ce ne ajută asta pe noi? îl chestionă Mercedes. Cu ce-i este de folos lui Timon cel Diminutiv? Cu imensele deductibilități impuse la asigurarea cu acoperire a riscurilor pe care ți-o dă Scrooge n-o să ne permitem niciodată să-i oferim micuțului o îngrijire medicală corespunzătoare.

Ca și când ar fi așteptat să-i vină rândul, își făcu intrarea în încăpere minorul cu probleme de creștere. Diminutivalul Timon era un tip amiabil și cu rezerve inepuizabile de energie. Mai mult, unica trăsătură care-l deosebea de cei de același gen care făceau parte din segmentul lui de vârstă era statura sa, fiindcă avea o înălțime departe de a fi în conformitate cu media. Sări pe canapea și le îmbrățișă pe cele două persoane în îngrijirea cărora era și a căror îngrijorare se topi instantaneu, chiar dacă temporar.

Inima lui Scrooge se înmuie la vederea micuțului preadult. Se întoarse spre Spirit și-l întrebă:

— De ce suferă Timon cel Diminutiv?

— Nimeni nu şi-a dat seama până acum, îi răspunse Rupert. Voinţa sa încăpăţânată şi ieşirile incontrolabile de energie i-au lăsat pe toţi perplecşi. La început, toată lumea a crezut că problemele lui comportamentale reprezintă un caz simplu de blocaj al chakrelor. Acum, însă, s-a descoperit că afecţiunea de care suferă s-ar datora unei traume induse la naştere, cu efect întârziat.

Scrooge fu pur şi simplu îngrozit.

— Şi nu există specialişti? Nu se organizează teledonuri pentru victimele suferind de asemenea tulburări?

— Să nu-l faci victimă, îi spuse Rupert. Este doar o persoană care se descurcă aşa cum poate cu trauma sa. Şi apoi, teledonurile astea, ei bine, trebuie să recunoşti că sunt cam infantile.

Scrooge medită o clipă, după care întrebă:

— Spiritule, copilul ăsta chiar este într-o situaţie iremediabil de sumbră?

Spiritul Cadourilor de Crăciun îl privi ţintă, deşi ochii lui începuseră să capete un aspect sticlos. Cu firimituri şi resturi de mâncare atârnându-i în barbă, el îi răspunse astfel:

— Dacă le-ai oferi o poliţă de sănătate cu o acoperire mai bună a riscurilor — cărpănosule ce eşti — cel puţin şi-ar putea permite să plătească mai multe analize şi tratamente.

Simţind că fusese dojenit pe bună dreptate, Scrooge îi privi pe membrii familiei jucându-se. Cât de non-disfuncţionali arătau împreună, chiar şi aşa, cu tot necazul lui Timon. Cuprins de tristeţe, Scrooge simţi invidie pentru căldura lor afectivă şi pentru interacţiunea pozitivă, plină de atenţie, pe care o manifestau. După o vreme, Bob anunţă că venise momentul să ţină un toast în cinstea sărbătorilor. Aduse paharele cu apă minerală şi le oferi câte unul lui Mercedes şi lui Timon.

— Ridic paharul, rosti el, în cinstea sărbătorilor de iarnă din acest an. Și fie ca forțele care ne-au plasat (sau nu) aici să-și reverse în continuare binecuvântările asupra noastră.

Timon ridică și el paharul.

— Fie ca o entitate superioară (dacă va fi existând așa ceva) să ne binecuvânteze pe noi toți și pe fiecare în parte!

Cei trei sorbiră din pahare la unison. În continuare, Roberto ridică paharul și spuse:

— În sănătatea domnului Scrooge...

Mercedes se opri și așeză paharul pe masă.

— Zău așa, Roberto. Ce-ți veni să ne strici petrecerea pomenindu-i numele?

— De ce nu mă lași să termin? îi răspunse Roberto. În sănătatea domnului Scrooge, care întruchipează în chip desăvârșit dușmanul de clasă al oamenilor muncii. Fie să ne inspire pe mai departe în continuarea luptei!

Mercedes izbucni în râs. Și Timon la fel. Ridicară cu toții paharele și băură. Iar râsetele și veselia lor răsunară necontenit până când Spiritul anunță, abia reușind să articuleze, că venise momentul să-și continue periplul. Iar în timp ce scena se estompa, Scrooge continuă să se zgâiască la protagoniști, venindu-i greu să-și desprindă privirea mai ales de Timon cel Diminutiv.

Următorul sunet pe care îl auzi Scrooge (cu excepția gemetelor destul de regulate ale Spiritului Cadourilor de Crăciun) fu hohotul sănătos de râs al nepotului său. În scurt timp se materializă și salonul confortabil din casa lui Fred, cu tot cu invitații care veniseră la el să petreacă.

— Și cum vă spuneam, unchiul Scrooge stătea pur și simplu acolo, refuzând să accepte urările de sărbători fericite și luptându-se cu gândacii care mișunau pe birou!

Întreaga asistență râse din inimă la auzul descrierii plastice a scenei cu distribuitorul de cafea lipsit de bunătate. Cel puțin până când una dintre persoanele din grup rosti pe un ton glacial:

— Cruzimea manifestată la adresa unor insecte lipsite de apărare nu mi se pare deloc un lucru amuzant.

Expresia de veselie de pe chipul lui Fred se transformă într-una de sobrietate.

— Nu, ai dreptate. Îmi cer iertare, murmură el.

Spiritul scoase un hohot de râs și rosti câteva cuvinte cu sens peiorativ în privința adecvării sexuale a grupului, pe care membrii acestuia fură suficient de norocoși să nu le audă. Adevărul este că Spiritul hohoti cu o asemenea poftă la propriile remarci, că se dezechilibră, se împiedică de un taburet și căzu lat cu o bufnitură puternică. Deja Scrooge era deranjat în cel mai înalt grad de comportamentul de bădăran al Spiritului.

— Ce-a pățit? îl întrebă el într-un târziu pe Rupert. Nu l-am văzut să fi băut ceva.

— Are o problemă cu consumul excesiv de substanțe, îi răspunse conducătorul echipei. Bunătatea umană îl face să se simtă bine, însă uneori se bucură peste măsură.

— Ai spus-o mai bine decât m-aș fi exprimat eu, Rupert, prietene, reuși cu greu să articuleze Spiritul, în timp ce se căznea să se ridice în picioare. Cunoașteți vechiul proverb: bunătatea nu se poate consuma, însă poate fi împrumutată. Scuzați-mă o secundă.

Spiritul se îndepărtă împleticindu-se și căutând locul în care putea găsi alinare sau se putea ușura.

Dispoziția convivilor reveni la cote înalte când soția lui Fred le spuse:

— O să fiți bucuroși dac-o să aflați că am reușit să-i convingem pe toți vânzătorii de pe stradă să nu mai aducă vâsc în acest an. De aceea, propun să închinăm pentru eradicarea hărțuirii sexuale în mod tradițional.

Cu toții ridicară paharele pline cu punci fără alcool, fără colesterol și cu un conținut redus de grăsimi. Toți, cu excepția unei persoane.

— Sașa? i se adresă Fred pe un ton nedumerit acestei persoane. E ceva în neregulă cu punciul?

— Păi, ai uitat. Sunt vegetariană și abstinentă.

Fred roși violent, murmură o serie de scuze și dădu fuguța în bucătărie, ca să-i prepare lui Sașa un șprițcu suc de sfeclă. Această ușoară gafă nu avu însă darul de a curma buna dispoziție a mesenilor, iar spiritul festiv de generoasă voioșie se instaură din nou în scurt timp. Încăperea debordă din nou de veselia și de râsetele fiecărui individ în parte și ale grupul în ansamblu.

Scrooge se lăsă antrenat de valul de veselie generalizată, bătu vesel din palme și râse voios la jocurile de societate și la vorbele de duh ale celebranților. Oaspeții lui Fred jucară destul de mult timp cacealmaua persoanei cu dizabilități optice, după care se distrară trecând la o rundă însuflețită din jocul „Douăzeci de întrebări în nici un caz incomode". În continuare, purceseră să împodobească pomul de Crăciun în modul cel mai exhaustiv și mai echitabil cu putință. Ah, și ce se mai distrară ornându-l cu nenumărate steluțe ale lui David și cu menore, cu dragoni orientali și cocori de hârtie shintoiști, dar și cu semilune și făuritori de vise de toate mărimile. Atârnară în pom mănunchiuri sfinte pentru druizi, talismane pentru adepții Wicca, simboluri yin și yang, bețișoare I Ching, cărți de tarot, pietre cu caractere runice și toate tipurile de simboluri și de mandale imaginabile. Când terminară, pomul de Crăciun se ținea mândru și falnic, împodobit într-un autentic spirit ecumenic.

Următorul punct din ordinea de zi fu reprezentat de gustări, iar despre oaspeții lui Fred nu se poate spune decât că mâncară foarte bine. Ei se delectară cu salate și diverse preparate de regim, cu fructe și cu nuci, cu plăcinte și fursecuri cu îndulcitori naturali, până când se simțiră împliniți interior. Spre supărarea lui Scrooge, Spiritul Cadourilor de Crăciun nu se putu abține să facă remarci depreciative la adresa meniului, care era mult prea sănătos și delicat

pentru gusturile lui. Deşi îşi agită pumnul şi vociferă ameninţător că moare de inaniţie, oaspeţii nu auziră nici un cuvinţel. Scrooge şi conducătorul desemnat remarcară amândoi ce influenţă aveau asupra Spiritului puternicii curenţi bioenergetici de bună dispoziţie, imprimându-i un comportament bizar, de-a dreptul excentric. După ce Spiritul începu să se ia singur la palme şi răsturnă un platou cu *baba ganoush* peste el, Rupert îl conduse în curtea interioară, în speranţa că aerul curat avea să-i limpezească minţile.

Pentru a încununa petrecerea, Fred aduse din bucătărie un platou aburind cu tradiţionalele *latke* cu conţinut scăzut de grăsimi, dar şi câteva boluri ample, cu cantităţi generoase de suc de mere şi iaurt. Deşi toată asistenţa era plină până la refuz şi gata să pocnească, invitaţii nu se abţinură totuşi să înfulece lacom fiecare câteva găluşte cu cartofi. După ce se instalară în tot livingul, Fred scoase o menoră pe care o cumpărase chiar în ziua respectivă şi aşeză câte o lumânare în fiecare dintre cele opt găuri. Recită atât cât ştia din ritualul de Sărbătoarea Aprinderii Luminilor (adică foarte puţin, trebuie s-o spunem deschis) şi aprinse cele opt lumânări, rezumând astfel celebrarea sărbătorii Hanukkah pentru a se încadra în programul şi aşa foarte încărcat al serii.

În continuare, Fred aduse o rogojină pe care o aşeză sub menoră.

— A venit momentul să trecem la celebrarea Kwanzza, îşi anunţă el asistenţa. Vă rog să mă scuzaţi că o să folosesc din nou menora, însă n-am avut timp să trec pe la magazin şi să iau o *kinora.*

Aşadar, oaspeţii oficiară rapid ceremonialul de cinstire a *Nguzo Saba,* sau cele Şapte Principii, în timp ce Fred conducea corul şi mutila cuvintele în swahili pe care le citea direct din manualul Kwanzza. Eliberară apoi masa şi o pregătiră pentru ceremonialul Divali, special organizat în cinstea oaspeţilor cu convingeri religioase hinduse. Iar când fură scoase şi *pioàtele* pentru următoarea etapă a petrecerii,

Scrooge ieșise deja în curtea interioară în căutarea celor doi ghizi astrali. Afară, în aerul rece de decembrie, îl zări pe Spiritul Cadourilor de Crăciun întins cât era de lat pe spate, scoțând diverse sunete și fiohote și icnind de râs la propriile glume.

— Și unde mergem în continuare? întrebă Scrooge.

— Timpul pe care trebuie să-l petrecem împreună se apropie de sfârșit, îi răspunse Rupert. După ce Spiritul primește preaplinul bunătății umane, orice călătorie tinde să devină contraproductivă, ca să nu spunem jenantă.

Spiritul începu să fredoneze cât putea de tare „O, brad frumos", înlocuind cu „Fa La La" partea aceea a libretului pe care nu și-o mai amintea (adică de fapt toate cuvintele).

Scrooge întrebă plin de speranță:

— Înseamnă că programul de reeducare s-a încheiat? N-am fost oare vizitat de trei spirite în seara asta?

La care Rupert îi răspunse:

— De fapt, eu nu sunt un spirit al sărbătorilor, ci doar un observator amator, dar avizat. Trebuie să te întâlnești cu încă un spirit.

Rupert îl apucă ferm pe Spiritul prostrat și începu să-l târască de mâini. În timp ce se îndepărtau, scena se transformă, iar Scrooge se pomeni în mijlocul unei câmpii reci și pustii, cu un alt spectru cu chip sumbru și cătrănit ivindu-se din întuneric și apropiindu-se de el.

Actul 4
Utimul (dar nici într-un caz cel mai puțin important) dintre facilitatorii spirituali

Fantoma se apropie lent, grav și silențios de Scrooge. Când ajunse în dreptul lui, Scrooge se lăsă într-un genunchi, fiindcă însuși aerul prin care se deplasa Spiritul și duhul

său spectral păreau să împrăştie groază şi mister. Firește, pentru astfel de sentimente nu ne putem blama decât propriile temeri şi lipsa de încredere, sentimente pe care le proiectăm asupra necunoscutului.

Spiritul era îmbrăcat din cap până-n picioare în negru — bocanci negri destul de uzaţi, o geacă neagră de piele, pantaloni scurţi din piele, cam lăbărţaţi, nişte şosete negre rupte — monocromia fiind pe alocuri întreruptă de sclipirea diverselor ţinte, lanţuri, inele, cercei şi catarame care împodobeau vestimentaţia spectrului şi anumite părţi ale corpului. Sub claia de păr decolorat şi aspru ca de cânepă, se întrezărea o faţă lipsită de expresie şi sfrijită, pusă în valoare de un machiaj strident, de rimel şi de rujul negru cu care era dat pe buze. Pe măsură ce Spiritul se apropia târşâindu-şi lent picioarele şi arborând un aer întru câtva absent, Scrooge încercă să identifice genul fantomei (nu că un asemenea factor variabil lipsit de importanţă ar fi constituit o reflectare a abilităţilor sau autorităţii sale). Când ajunse în dreptul lui Scrooge, prezenţa sa misterioasă şi mirosul stătut de tutun şi de bere îl umplură pe Scrooge de o teamă solemnă.

— Mă aflu în prezenţa Fantomei Crăciunului care nu a venit încă? riscă Scrooge o întrebare.

Spiritul nu îl învrednici cu un răspuns. În schimb, tuşi tabagic, se scărpină şi îi indică să meargă înainte.

— Urmează să-mi arăţi umbrele lucrurilor care or să se petreacă? continuă Scrooge. Am sau n-am dreptate, Spiritule?

Spiritul îl privi fără pic de emoţie, apoi îi oferi o scurtă şi rapidă combinaţie între o ridicare din umeri, o înclinare a capului şi un rânjet, pe care Scrooge le interpretă în sensul de încuviinţare.

— Fantomă a Viitorului! exclamă el. Mă tem de tine mai mult decât de cei care te-au precedat, fiindcă sunt un laş

bine temperat și mă îngrozește fie și numai gândul că trebuie să mă confrunt cu necunoscutul. Am avut senzația că fac progrese importante la întâlnirea cu ultimul Spirit, asta până când a început să devină incoerent. Să știi că am făcut progrese reale și majore. Știu că scopul tău este să mă educi în spiritul adevărului, așa încât mă las pe mâinile tale competente. Arată-mi calea.

Merseră împreună, însă nu făcură nici un progres evident pe terenul acoperit de negură. În schimb, întregul oraș părea să-i învăluie și să-i cuprindă printr-un act de voință proprie. Scrooge recunoscu imediat clădirile, fundăturile și drumurile ceva mai lăturalnice. În fața lor mergeau pe stradă un bărbat și o femeie pe care Scrooge îi recunoscu ca fiind reporterii cărora le pasase informații false și infamante despre concurență și despre alți dușmani ai lui.

— Nu știu din ce cauză a murit, rosti primul reporter. Tot ce știu este că a murit.

— Probabil că i-a trecut un par prin inimă, spuse glumind însoțitoarea sa, asta dacă i-o fi găsit cineva inima.

Primul reporter oftă, emițând un norișor înghețat.

— Mă supără chiar și din mormânt. Nici că-și putea alege un moment mai nepotrivit să moară. Îmi dă peste cap reportajul despre holdingurile misterioase din America Centrală al căror patron a fost. Acum n-o să-l mai pot provoca la o confruntare pe sticlă în legătură cu ceea ce-am înregistrat.

— De ce nu vorbești cu cei care au organizat răscoala fermierilor de acolo? îi sugeră însoțitoarea lui. Probabil că în acest moment dansează de bucurie pe străzi.

Reporterii se amuzară de această idee și își văzură liniștiți de drumul lor. Scrooge se întoarse spre Spirit și-l întrebă:

— La cine se refereau, Spiritule? Despre cine vorbeau?

Spectrul nu catadicsi să-i dea vreun răspuns. În loc de asta tuși și își continuă drumul. Scrooge se cutremură din cap până-n picioare, amintindu-și de căldura prietenoasă care domnea în livingul nepotului său.

— Țin să te previn de la bun început, ținu să-l informeze el pe Spirit. Nu mă simt confortabil în prezența conceptului de moarte.

Ceva mai departe pe stradă, Scrooge și ghidul său subnutrit întâlniră doi bărbați care ieșeau dintr-un birou. Aceștia își traseră grăbiți paltoanele pe ei și își înfășurară strâns fularele la gât, ca să se apere de ger. Judecând după zona din oraș în care se aflau, oricine putea presupune că, cel mai probabil, erau de profesie avocați. Unul dintre ei i se adresă celuilalt:

— Fără testament, zici? O să avem ceva bătăi de cap.

— O să treacă ani buni până o să stabilim succesiunea, veni replica interlocutorului său. Creditorii sunt una, însă fostele lui soții sunt alta. Mai cu seamă fiind vorba de o avere de asemenea proporții, nu cred că or să renunțe ușor.

— Ar trebui să fie foarte atente ce pretenții au, răspunse primul. Orice băț din micul lui imperiu o să valoreze mult mai puțin după ce se scad taxele de succesiune datorate Fiscului.

— Păi bine, ar trebui să privești lucrurile și dintr-o altă perspectivă, chicoti cu satisfacție cel de-al doilea. Ar fi fost mai deștept dacă evita să ne plătească pentru servicii cât era încă în viață, căci partea care ni se cuvine din banii lui oricum ne-ar fi revenit la final!

Râzând înveseliți, cei doi avocați își continuară drumul pe stradă, cu un pas parcă tot mai ușor și mai vioi pe măsură ce se gândeau la cantitatea impresionantă a orelor de consultanță juridică pe care urmau să le factureze.

Scrooge simți cum se cutremură, îngrozit de lipsa lor de omenie.

— Detest să fiu de față când o minte avocățească se pune pe treabă și face calcule rapace, îi mărturisi el Spiritului. Sunt cu toții niște paraziți, până la ultimul. Nu zic, și eu la vremea mea am distrus niște companii și câteva cariere, însă

n-am perceput niciodată taxă pentru asta și nici n-am pretins că ofer servicii.

Din cauză că știa ce știa despre misiunea Spiritului, Scrooge încercă să descopere lecția pe care trebuia să și-o însușească din toate întâmplările cărora le era martor, însă scenele nu făcură decât să-l umple și mai mult de groază și dezgust. Iar tăcerea neînduplecată a vizitatorului său fantomatic nu reuși să-l liniștească.

— Cine e mortul? îl întrebă el. Nu cumva de dispariția lui se leagă prea mult cinism și avariție? Chiar nu-mi poți arăta nimic constructiv care a ieșit din această viață irosită, nu-mi poți indica o persoană pentru care prezența și trecerea lui prin viață să fi contat?

Spiritul îl privi într-un mod solemn, după care îi adresă aceeași scurtă și rapidă combinație dintre o ridicare din umeri, o înclinare a capului și un rânjet, ca și anterior. Dădu colțul, iar Scrooge îl urmă prin negura care-ți dădea fiori, conform instrucțiunilor. După ce cotiră, se pomeniră într-o zonă complet nouă a orașului și se îndreptară spre o clădire greu de descris, ale cărei supradimensiuni, fiindcă era mai mare decât o clădire obișnuită, erau puternic luminate de spoturi. Scrooge și facilitatorul lui spiritual plutiră pe lângă o mulțime de oameni așezați cuminți la coadă, care tremurau de frig afară, în fața clădirii, și trecură prin zidul de beton. Când ieșiră de cealaltă parte, se pomeniră în culisele unui studiou de televiziune care găzduia o emisiune cu public în direct. Scrooge recunoscu platoul unuia din acele talk-show-uri cu rating uriaș, patronate de un ziar de scandal care apărea la prânz și care specula exploatarea sentimentelor josnice și a eșecurilor din viața personală. Moderatoarea emisiunii se fâțâia de colo-colo prin public, ținând în mână un microfon, în timp ce invitatul ei în direct era instalat într-un fotoliu amplasat pe o estradă.

— Poți să ne spui și nouă ce s-a întâmplat după aceea? îl întrebă moderatoarea.

— Păi, lipsa banilor a provocat tensiuni între părinții mei, explică invitatul emisiunii, iar grijile legate de sănătatea mea n-au făcut decât să sporească atmosfera proastă din casă. Abia după mulți ani mi s-a pus diagnosticul corect, însă până atunci familia mea a avut atât de suferit, încât puțin a lipsit să nu se destrame.

— Și spune-ne, care este diagnosticul?

— Sufăr de alergii psihice acute legate de mediu, îi răspunse el brav, ceea ce înseamnă că toți oamenii, toate locurile și toate lucrurile din jurul meu îmi pot oricând provoca creșterea nivelului de anxietate, fără nici un avertisment prealabil, iar uneori îmi pot induce migrene și chiar ușoare mâncărimi.

— Și-l acuzi pe patronul tatălui tău pentru toate astea?

— Da. L-a muncit pe tata până la sânge și i-a oferit o protecție medicală atât de meschină, încât și mie mi-au pus un diagnostic greșit ani de zile.

Gazda emisiunii întrebă:

— Și care a fost reacția ta când ai auzit despre știrea morții acestui om?

Invitatul oftă și spuse:

— Am avut un sentiment de ușurare. Am avut sentimentul că s-a făcut dreptate. După care am avut un incredibil sentiment de vinovăție și de furie, provocat de sentimentele mele de ușurare. Nu știu ce-a făcut omul ăsta, dar a reușit să se strecoare ca un vierme în mintea mea și nici acum nu mă lasă în pace. Deși mi-a provocat multă suferință în viață, n-am scăpat de angoase nici după moartea lui. De aceea am scris această carte, fiindcă am vrut să mă purific și să mă debarasez de influența lui; și fiindcă vreau să-nvăț din nou să mă iubesc.

— Foarte bine. O să luăm acum o scurtă pauză, rosti moderatoarea. Cartea se intitulează *Opresorul meu sunt eu.* O să revenim cu amănunte despre invitatul nostru, Timon Cratchit, imediat după pauză.

Publicul izbucni în aplauze la comandă, zgomotul făcându-l pe Scrooge să tresară speriat. Se uită, parcă nevenindu-i să-și creadă ochilor, la bărbatul invitat în platou. Firește, semăna perfect cu fiul lui Bob Cratchit, deși încetase să fie diminutival. Lui Scrooge i se păru destul de sănătos și de vioi, în ciuda expresiei pioase, care voia să inspire milă.

— Ce-i porcăria asta? îl chestionă el pe Spirit. În ce fel poate fi legată soarta lui Timon de a mea? Prima oară când l-am văzut în viața mea a fost astă-seară, și cred că mi-am exprimat îndeajuns sentimentul de milă, deși mi s-a părut că arăta ca orice băiat irascibil și obraznic. Credeam că rostul venirii tale este să te ocupi de propășirea *mea* spirituală. De ce-mi arăți toate astea? Ce legătură am eu cu dezvăluirile lui lacrimogene?

Spiritul îl privi întru câtva descumpănit, ca și cum ar fi fost stupefiat de reacția lui. După toate aparențele, efortul de a-l face pe acest muritor să înțeleagă mesajul avea să fie o provocare mult mai dificilă decât anticipase. Spectrul se opri, aparent gândindu-se ce mișcare să facă în continuare, după care îi indică printr-un gest mut să continue, așa cum făcuse și mai înainte.

Trecură prin zidurile studioului și ajunseră brusc la porțile unui cimitir. Aici zăpada era răsfirată de vânt printre buruienile contorsionate care năpădeau mormintele neîngrijite. Spiritul stătea drept printre morminte, tușind și indicând cu degetul în jos spre o piatră funerară. Scrooge era dezorientat, derutat și tremura de frig. Simți cum îi creștea pulsul, intuind că periplul lui în tovărășia fantomei se apropia de un final tulburător și neliniștitor.

— Ce căutăm aici? îl întrebă el. De câte ori să-ți spun? Nu mă simt în largul meu în prezența morții.

Spiritul îi mai arătă încă o dată piatra, invitându-l să citească inscripția.

— Rațional, accept că toate astea fac parte din marele ciclu al vieții, explică Scrooge, dar tot am o mare problemă

emoţională. Iar tu, Spiritule, să ştii că ai devenit un tovarăş care mă deprimă rău. Să ştii că toate chestiile astea teatrale nu-mi fac deloc bine. Cere-mi orice altceva, însă, rogu-te, nu mă obliga să citesc ce scrie pe piatra de mormânt.

Spiritul avea un aer mai implacabil ca niciodată. Scrooge se târî spre mormânt, tremurând tot mai mult cu fiecare pas. Dădu la o parte buruienile şi citi inscripţia de pe mormântul părăsit, pe care era dăltuit chiar numele lui: EBENEZER SCROOGE.

— Nu, Spiritule! O, nu! urlă el. Să ştii că acum ai depăşit orice măsură. Celelalte spirite au avut mare grijă de afectul meu. Şi acum vii tu să mă sperii cu toate scenariile tale şi cu discuţiile acuzatoare, doar să mă aduci aici şi să mă obligi să mă confrunt cu ideea că şi eu sunt muritor! N-am auzit în viaţa mea ca cineva să fi fost înşelat în halul ăsta!

Scrooge scutură furios zăpada de pe mâini şi se ridică în picioare.

— Tu şi amicii tăi aţi face bine să vă mai uitaţi din când în când în oglindă, înainte să veniţi aici şi să încercaţi să schimbaţi în bine caracterul omului. Şi toată manipularea asta; toate rolurile sordide pe care le interpretaţi! Iar peste toate ofensele şi mârşăviile pe care mi le-aţi servit în noaptea asta, vii tu să-mi arăţi că s-ar putea să mor? Ei bine, las-o baltă! M-am săturat! Mă lepăd de toate astea şi mă lepăd şi de tine!

Ochii Spiritului se măriră de consternare. Asta era o premieră în întreaga sa experienţă spectrală: un om confruntat cu ideea morţii inevitabile să afirme că pentru el moartea era opţională!

— Du-mă înapoi la show-ul TV, îi spuse Scrooge, să-i arăt mucosului ăluia de Timon de ce sunt în stare. Am să-i demonstrez ce-nseamnă să trăieşti în stres când conduci o afacere şi angajezi ingraţi subversivi ca taică-său.

Scrooge se apropie de Spirit cu un aer ameninţător. Spiritul, cu ochi mari şi legănându-se înainte şi înapoi, bătu câţiva paşi în retragere.

— Du-mă înapoi la reporterii ăia și-am să le demonstrez ce adunătură de lipitori și de lemingi sunt. Vor să mă invite la o confruntare în direct pe sticlă? Las' că le arăt eu ce-nseamnă o înregistrare de efect.

Scrooge îl prinsese pe Spirit de braț și îl ținu strâns, iar fantoma, complet pierită, începu să se zbată, încercând să scape din încleștare.

— Du-mă la toți! Să le demonstrez lepădăturilor ăstora smiorcăite când trebuie să se oprească! Se așteaptă toți ca un patron să aibă răspuns la toate și să le rezolve problemele, și după aia tot ei îl disprețuiesc fiindcă sunt neajutorați! Habar n-au prin ce sunt *eu* obligat să trec! Cred că merit un tratament mai bun!

În timp ce se luptau corp la corp, Scrooge văzu cum Spiritul trece printr-un proces de transformare. Părul îi intră la apă, corpul îi deveni suplu și mlădios, iar Scrooge se pomeni că se luptă cu un aranjament supradimensionat de flori uscate.

Actul 5
Sfârșitul definitiv

Ei bine, da! Iar aranjamentul de imortele era al lui. Salteaua pe care dormea era a lui, lampa cu halogen tot a lui. Dar dintre toate, partea cea mai bună a lucrurilor era că timpul viitor îi aparținea tot lui și că putea dispune de el cum voia, adică putea pune temeinic la punct planurile de răzbunare!

— Gata! S-a sfârșit, își spuse Scrooge ușurat. Spiritele și-au încheiat treaba, și totul într-o singură noapte! Iar tu, Jacob Marley, ascultă ce-ți zic: nu m-au îngenuncheat!

Scrooge sări ca un arc de pe saltea și măsură camera în lung și-n lat, verificând dacă totul era la locul său, spre a fi sigur că nu visa. În tot acest timp, continuă să vorbească singur:

— Ce tupeu, să-mi fluture în față imagini ale posibilei mele morți! *Toți* au avut tupeu, încercând să sădească în mine un sentiment de vinovăție! Ha! Dacă le-a reușit totuși ceva, mi-au demonstrat că sunt produsul mediului în care trăiesc! Dar la ce stres sunt supuși bărbații albi! Păi ce, mai e de mirare că am ajuns așa? De fapt, n-am nici o vină!

Intră intempestiv în living, fără a se opri să-și pună ca lumea hainele pe el. Era mult prea surescitat, prea indignat și prea pregătit să treacă la acțiune și să contracareze tot ceea ce-i arătaseră Spiritele.

— Îți mulțumesc, Jacob! Mi-ai trimis pe cap niște fantome, ca să descopăr singur ce-i real și ce nu! Am descoperit singur adevărul despre ceea ce-mi imaginam că se întâmplă de multă vreme: toți sunt împotriva mea și mă acuză pentru problemele lor. Și-atunci, cine e adevărata victimă în toată povestea asta? Eu! Eu sunt victima!

Aceste revelații îl amețiră pur și simplu pe Scrooge. Întocmi nenumărate planuri de bătaie pentru ziua respectivă, dar și pentru viitorul apropiat.

— O să fac o emisiune radio care o să se adreseze bărbaților albi maltratați și subapreciați din țara asta, i se adresă el camerei pustii. Ba nu, mai bine fac o rețea de transmisie prin cablu. Ba nu, și mai bine — am să candidez pentru o funcție de stat și din acest post o să lupt pentru apărarea drepturilor bărbaților albi și a oamenilor de afaceri din întreaga lume! Ura! Ha ha!

Și Scrooge râse de el și de toată agitația prin care trecea, numai că râsul lui ar fi făcut pe oricine să simtă că-i îngheață sângele în vine.

Uitând complet de micul dejun tradițional din fiertură de ovăz, Scrooge ieși în mare grabă din apartament — avea multe lucruri de făcut! Mai întâi, trebuia să-l concedieze pe Bob Cratchit pentru găinăriile lui și pentru că stătea degeaba toată ziua. Trebuia să-și facă testamentul și să-i lase fiecăreia dintre fostele neveste câte un mare zero barat. Avea atâtea

de făcut, însă întâi și întâi trebuia să ajungă la birou. Unde își lăsase mașina Volvo?

— O, Doamne, cât sunt de agitat și de surescitat. Probabil că am trecut pe lângă ea și n-am văzut-o! Ha ha!

Scrooge se întoarse și refăcu drumul în mica parcare a complexului rezidențial. Știa cu exactitate unde își parcase mașina cu o seară înainte, însă locul era vacant într-un mod cât se poate de evident.

— Ce? Cum? strigă Scrooge, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Cine-i atât de nebun să-și dorească să fure o mașină Volvo veche de nouăsprezece ani?

Înfuriat, tocmai se pregătea să intre ca o furtună înapoi în imobil și să sune la poliție, când în fața lui sclipi o altă lumină orbitoare, lăsându-l nereceptiv vizual pe o perioadă determinată. După ce își reveni, văzu în fața lui ceea ce trebuie să fi fost un alt spirit, deși aspectul lui era mult mai lumesc și mai comun decât oricare dintre cele cu care se întâlnise anterior (nu că lumescul sau obișnuitul n-ar avea farmecul lor).

Iar dinaintea lui stătea ceea ce părea a fi o femeie între două vârste, îmbrăcată într-un *deux-pièces* bleumarin din poliester, rămas serios mult în urma tendințelor modei. Purta părul strâns într-un coc ușor strâmb, iar ochelarii erau lăsați pe vârful nasului și fixați de gât cu un șnur. Ținea în mână un blocnotes pe care îl studia atent și degaja un aer de indiferență totală. La reverul taiorului avea prinsă o insignă din plastic, amintind de sărbătorile de iarnă, un minuscul sfânt Nicolae care se legăna ca un titirez când șnurul ieșea în afară.

— Domnul Scrooge? îl chestionă ea, fără să-și ridice privirea din carnet. Ebenezer Scrooge?

— Eu sunt, îi răspunse el pe un ton posac. Ce treabă aveți cu mine? Mă grăbesc teribil.

— Sunt convinsă, îi răspunse femeia, fără pic de emoție în glas.

Parcurse câteva pagini, după care-și ridică privirea.

— Am venit să vă cer scuze în mod oficial pentru tot ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută. S-a produs o încurcătură.

Lui Scrooge nu-i veni să-și creadă urechilor.

— Poftim? Cine sunteți? Și de unde știți ce s-a întâmplat noaptea trecută?

— Sunt Spiritul Supervizor al Marii Terapii Intercesoare, îi răspunse spectrul. Sarcina mea este să coordonez cazuistica tuturor facilitatorilor spirituali care depun eforturi de sprijinire a evoluției persoanelor umane în această perioadă a anului. Am trimis Spiritele la tine noaptea trecută, ca și pe Rupert, conducătorul de grup. Numai că ordinele s-au încurcat când le-am primit, astfel încât mă tem că ai fost supus unei erori de terapie astă-noapte.

Lui Scrooge îi căzu falca. Chiar și după toate pățaniile prin care trecuse cu o noapte înainte, la o asemenea știre bombă tot nu s-ar fi așteptat! Simți cum începe să-l apuce furia.

— Ce vrei să spui prin „eroare de terapie"? Cum de-ai putut să-mi faci așa ceva?

— Ne străduim cât putem de bine, însă mai apar și greșeli.

— Și cu Marley cum rămâne? El...

— Ce rost are să dai vina pe unul sau pe altul dintre spectre? Trebuie să înțelegi că trecem zilnic prin programe de reeducare care includ câteva mii de persoane și că suntem extrem de ocupați în această perioadă a anului. Tu însuți ar trebui să știi ce greu este să-ți faci bine treaba în perioada sărbătorilor.

— Birocrați băgăcioși și incompetenți ce sunteți, bombăni Scrooge.

— Îmi cer scuze pentru neplăcerile pe care ți le-am provocat, rosti supervizoarea pe un ton protocolar și nesincer, însă este spre binele tău și al celorlalți. Conform profilului tău psihologic, domnule Scrooge, metoda terapeutică la care am recurs în cazul tău noaptea trecută nu are cum să

te ajute, ba chiar ți-ar putea accentua trăsăturile negative de caracter. Mă tem că asta s-a și întâmplat. Totuși, există și alte tratamente.

— Ce alte tratamente? o chestionă Scrooge. N-o să permit...

— Astă-noapte ai trecut printr-o regresie în trecut și o progresie în viitor. Pentru cei suferind de tulburări depresive acute, dispunem de tratamentul cu rezultate negative alternative la care noi, profesioniștii, ne referim sub denumirea de „ședințele George Bailey". Însă pentru tine, domnule Scrooge, avem ceva mult mai direct și mai traumatizant. Să știi, însă, că e spre binele tău.

— Cum adică „traumatizant"? întrebă el. Nici noaptea trecută n-aș putea spune că am făcut o plimbare în parc.

— Planul tău terapeutic impune debarasarea rapidă, până la starea de vid, de componenta materialistă, îi explică supervizoarea. Prin acest tratament, o să fii eliberat de toate lucrurile care te țin legat de această lume și cărora le acorzi o importanță exagerat de mare. În scopul ameliorării caracterului, suntem obligați să falimentăm afacerea pe care o conduci. Pentru început, în cursul zilei de mâine o să fie dat publicității un raport guvernamental care o să demonstreze categoric și definitiv că între consumul de cafea și bolile hepatice există o legătură certă. Prețul stocurilor tale de cafea o să devină un obstacol de netrecut, iar toți acționarii, inclusiv tu, o să suferiți pierderi masive.

Scrooge simți cum intră în panică.

— Nu! Așteaptă! Trebuie să ajung la depozit!

— N-ai de ce să te agiți. Arde din temelii în clipa asta și nu mai poate fi salvat nimic.

Această a doua lovitură îl ameți și-l destabiliză complet pe Scrooge. Munca lui de o viață — să fie mistuită de flăcări. Și când te gândești că săptămâna trecută lăsase să-i expire asigurarea!

— E mult mai mult decât pot suporta, rosti el, iar vocea îi tremura. Trebuie să iau o înghițitură de apă. Lasă-mă să intru în casă o secundă.

— Ah, era să uit, îi spuse supervizoarea.

Extrase din buzunar o telecomandă micuță, o roti stângaci în mână, până o întoarse cu partea corectă în sus, iar apoi apăsă pe un buton mare și roșu. Doamne, ce sunet asurzitor! Suflul unei explozii violente sparse toate geamurile apartamentului lui Scrooge, împrăștiind cioburi și moloz în toată curtea.

— Gata. Acum ești pe cale să te vindeci. Felicitări.

Scrooge simți că se scurge din picioare și se așeză direct pe asfalt. Era într-adevăr complet distrus. Ridică spre supervizoare o privire împietrită, de om înfrânt, din care dispăruse orice scânteie de viață. Gemu mai mult pentru sine decât pentru a fi auzit de fantomă:

— Și-acum ce mă fac, ce mă fac?

— Crede-mă, domnule Scrooge, îi răspunse supervizoarea cu sinceritate, știm bine ce facem, noi, cei din departamentul pe care-l conduc... fără a ține cont de ifosele legate de programare. O să-ți revii și o să te vindeci de pe urma acestor încercări, ceea ce o să te ajute să dobândești o înțelegere superioară a lucrurilor care contează în viață și a celor lipsite de valoare.

— Nu mai am nimic! urlă el. Acum ce mi-a mai rămas valoros pe lume?

— Ar mai fi ceva, îi aminti ea, deși ceea ce-ți spun acum nu-ți spun în calitate oficială. Ți-a mai rămas invitația la petrecerea nepotului tău. Îți sugerez să-i dai curs și să te bucuri o vreme de ospitalitatea lui. Joacă și tu scrabble sau urmărește show-ul lui Grinch. Trebuie să restabilești contactul afectiv cu persoanele din jurul tău, iar la Fred acasă cred că e locul cel mai potrivit ca să inițiezi procesul. Domnule Scrooge, mi-a făcut plăcere să-ți fiu de folos și-mi cer din nou scuze pentru noaptea trecută.

Spiritul Supervizor își puse blocnotesul sub braț și se făcu nevăzut.

Cum nu întrezărea nici o direcție de acțiune pentru el, Scrooge îi urmă sfatul Spiritului Supervizor. Făcu autostopul, fu luat de șoferul unui tir care livra un transport de curcani congelați și, în foarte scurt timp, bătu la ușa nepotului său. Se străduí să se simtă bine în casa acestuia, alături de Fred și de soția lui, deși asta nu era deloc pe gustul său.

Cu timpul, Scrooge se speti muncind să învețe lecțiile oferite de neșansă și chiar reuși într-un târziu. În perioada în care munci la reconstrucția afacerii, învăță să prețuiască valoarea prieteniei și a întrajutorării (în special prietenia bancherilor și a celor din interiorul industriei, care îl ajutară să se pună iar pe picioare). Învăță să prețuiască importanța gestului de a oferi, în special politicienilor care îi protejau interesele. Și mai învăță că nu era singur pe lume, așa că acordă o mai mare o atenție imaginii sale publice.

La final, grație mijlocirii facilitatorilor spirituali, Scrooge se străduí să le urmeze *ad litteram* învățăturile (chiar dacă nu și intențiile lor reale), după cum acestea îi serviră mai bine scopul, căci îi era tare frică să mai treacă printr-o terapie spirituală sau să se însoțească vreodată cu Fantoma lipsită de maniere a Cadourilor de Crăciun!

Cuprins

Scufița Roșie 7
Hainele noi ale împăratului 10
Cei trei purcelușI 13
Rumpelstilskin 16
Cei trei țapi Gruff codependenți 20
Sălățica 24
Cenușăreasa 30
Bucle aurii 35
Albă-ca-zăpada 39
Puiu' Mic 50
Prințul broscoi 55
Jack și vrejul de fasole 58
Cântărețul din Hamelin 62
Hansel și Gretel 67
Greierele și furnicul 76
Prințesa și bobul de mazăre 80
Micuța entitate sireniană 86
Țestosul și iepurele 95
Motanul Încălțat 103
Persoana adormită de o frumusețe peste medie 112
Șoricelul urban și șoricelul periferic 120
În ajun de solstițiu 125
Frosty, creatura de zăpadă 133
Spărgătorul de nuci 140
Rudolf, renul hiperdezvoltat nazal 147
Colind de Crăciun 154

La prețul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului
literar ce se virează
Uniunii Scriitorilor din România,
Cont nr. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001,
B.C.R. Unirea, București

Redactori
MONA ANTOHI, RADU PARASCHIVESCU

Tehnoredactor
MANUELA MĂXINEANU

Corector
ELENA STUPARU

Apărut 2007
BUCUREȘTI–ROMÂNIA

Tiparul executat la C.N.I. „CORESI" S.A.